

נוער חושב מחר 4

2025

תיכונים סטים כותבים על חזון מדינת ישראל במאה ה-21

משרד החינוך

המזכירות הפדגוגית
המזכירות הפדגוגית
האגף לחינוך על יסודי

www.my-israel.co.il

ירושלים תשס"ו - 2006

תודה מיוחדת לתורמים לפרוייקט שבתרומתם מעודדים
את בני הנוער ליטול חלק בעיצוב החזון של מדינת ישראל:

גילי גידרון - ישראל
דן ומיכל אלפרט - לוס אנג'לס

יוזמי התכנית

איציק דבש - הוגה הרעיון ומנחה ראשי
דודו יהלומי - יזם ומנהל הפרוייקט

ועדת היגוי

דורית באלין - מפמ"רית תקשורת וקולנוע
משה זעפרני - מפקח ארצי על מורשת קהילות ישראל
רפי כהן - מרכז הפרסומים במזכירות הפדגוגית
יפה פס - מנהלת האגף לחינוך על יסודי
יוסי צדוק - מפקח ארצי, מזכירות פדגוגית
מזל שיניאק - מפמ"ר הוראת העברית

הערכת העבודות ודירוגן

הילה אתקין - מדריכה להוראת העברית
מיכל יוצר - מדריכה להוראת העברית
שולמית כוורי - מדריכה להוראת העברית
ניבה פלד לנגליב - מ"מ מפמ"ר תקשורת
עדן צולי - מ"מ מפמ"ר קולנוע
מני מנחם - מרכז אתר האינטרנט
מאירה הס - עריכה לשונית
דפוס איילון - עיצוב גרפי והדפסה
הוצאה לאור - משרד החינוך מח' הפרסומים

מסת"ב: 965-262-044-0 ISBN:

© כל הזכויות שמורות למשרד החינוך

תודה לבני הנוער אשר העזו לחלום ולשתף אותנו בחלומם.

ירושלים, תשס"ו - 2006

תוכן עיניינים:

ברכות

- 5..... ברכת ראש הממשלה - מר אהוד אולמרט
- 7..... ברכת שרת החינוך התרבות והספורט - פרופ' יולי תמיר
- 9..... ברכת יו"ר הסוכנות - מר זאב ביילסקי
- 10..... ברכת נציב הדורות הבאים - שלמה שהם, שופט (דימ.)
- ברכת נשיא הבינתחומי הרצליה ויוזמי הפרוייקט -
- 12..... פרופ' אוריאל רייכמן, איציק דבש ודודו יהלומי

תוכניות תקשורת

- 17..... רדיו קול העתיד - עירוני ד', יפו ו תסכית ו עורכת ראשית: מעיין בן עזרא.
- 21..... איזו מדינה - מה יקרה בעוד 30 שנה? - מגאדין - ביה"ס אורט "כרמים" ו כרמיאל
- 23..... תכנית רדיו - בית חינוך דתי ע"ש גרוס ו קרית גת

חיבורים

- 25..... המודרניזציה אל מול המסורת - בר תמיר ו כיתה ט' ו בי"ס בר-לב ו כפר סבא
- 43..... קרן אור אחת קטנה - נטע נודל ו כיתה י"ב ו בי"ס אפרים קציר ו חולון
- 59..... דיאלוג עתידי ברחובות לונדון - אביעד רייניץ ו כיתה י"א ו ישיבה תיכונית פ"ת ו פתח תקווה
- 69..... הנוער חושב מחר - צליל סלומון ו כיתה י"ב ו בי"ס אוסטרובסקי ו רעננה
- 75..... החלום על השלום - חאג' הנאדי ו כיתה י"א ו בי"ס מקיף השלום ו שיח' דנון
- 79..... חלום של מציאות - אילנה סיציקוב ו כיתה י' ו בי"ס מקיף ד' ו אשדוד
- 87..... החיים במדינת ישראל בשנת 2030 - הילה שמואל ו כיתה י' ו בי"ס מקיף ד' ו אשדוד
- 91..... ישראל לימים - אביעד רייניץ ו כיתה י"א ו ישיבה תיכונית פ"ת ו פתח תקווה
- 95..... ארץ ישראל יפה יותר - גיל גרין ו כיתה י"א ו תיכון קריית שרת ו חולון
- 101..... כשהעתיד יהיה עבר - יפעת שחק ו כיתה י"א ו בית ספר שק"ד ו שדה אליהו
- 111..... חזון העתיד של מדינת ישראל - מיכאל מורוזוב ו כיתה י"א ו תיכון קריית שרת ו חולון
- 119..... לראות את העתיד - לירון בידה ו כיתה י' ו בי"ס מקיף י' ו ראשון לציון
- 127..... יום בחייו של ילד בכיתה ו' (בתאריך 25.5.2033) - אדיר מלכה ו כיתה י' ו בי"ס מקיף י' ו אשדוד
- 131..... גולת הכותרת - ארץ ישראל! - ניקול מיכאלי ו כיתה י' ו בי"ס מקיף ד' ו אשדוד
- 135..... הלוואי... - עידן דקל ו כיתה יב' ו בי"ס תיכון דקל וילנאי ו מעלה אדומים

ברכת ראש הממשלה

מנהיגים הם אנשי חזון המסוגלים להרחיק ראות ולסחוף רבים אחריהם. ראש הממשלה אריאל שרון היה איש חזון. מספר חודשים לפני שאיבד את הכרתו, תאר שרון בהקדמה לספר הקודם של נוער חושב מחר את החזון שלו לפרוייקט ואת חזונו ליום הרצל: "תהא זו מורשתו של בנימין זאב הרצל, כי הדור הצעיר יקח אחריות על קידום החזון הציוני. כולי תקווה כי יום ציון מורשתו של הרצל ישלב את לימודי העבר עם חינוך לחשיבה מוטת חזון למען עתיד טוב יותר למדינת ישראל ולעם היהודי."

102 שנים אחרי מותו ו - 58 שנים אחרי הקמת המדינה שעליה חלם, דמותו של הרצל, פועלו וחזונו עדיין רלוונטים לדיון הציבורי על אופייה ועל דמותה של מדינת ישראל.

"אנחנו עם - עם אחד", קרא הרצל ליהודי דורו - וכך עלינו לחיות גם היום: כעם אחד, מחוברים לא רק אל כל פזורות העם היהודי. עלינו לחיות כעם אחד, מאוחד גם כאן, בתוכנו. זו מורשתו של הרצל. אך גם זאת: מדינת היהודים - אסור לה להיות מדינה ככל המדינות. עליה לבנות בתוכה חברת מופת, פתוחה, חופשית, פלורליסטית, חברה שסיסמתה היא סיסמתו של הרצל - "אדם, אחי אתה!" את החלק הזה בחזונו של הרצל עלינו עדיין להגשים.

על מנת לבנות חברת מופת עלינו לחנך את הדור הצעיר לחשיבה ממלכתית ארוכת טווח. פרוייקט "נוער חושב מחר", היוצא לאור במסגרת אירועי יום הרצל, הוא דוגמא לפרוייקט המעודד חשיבה מהסוג הזה.

תקוותי היא שהפרוייקט ימשיך לגדול ושיום הרצל יביא לידי ביטוי יוזמות דומות העוסקות בעתיד מדינת ישראל ובעתיד העם היהודי, ברוח חזונו של בנימין זאב הרצל, תוך הסתמכות על מורשתו המפוארת של העם היהודי.

אני מברך את כל העוסקים במלאכה וגאה בדור הצעיר שמוכיח, שנה אחר שנה, כי הוא מוכן להיות שותף לאחריות לעתיד המדינה ולגיבוש חזונה.

ב ב ר כ ה,

אהוד אולמרט

ברכת שרת החינוך התרבות והספורט

"הדרך הטובה ביותר לחזות את העתיד, היא להמציא אותו",
אמר איש חכם, אכן הנוער שלנו לא רק חושב מחר, הוא גם ממציא אותו.

אנו מתבוננים על העתיד, חיים בהווה ושואבים כוחנו מתעצומות העבר.
תחרות החיבורים "נוער חושב מחר" מאפשרת לנו להתרשם מחלומותיהם ושאפיותיהם
של הנוער הישראלי.

בנימין זאב הרצל כתב את "אלט נוי לנד" ושירטט בה חזון של מדינת ישראל כמדינה
ערכית, דמוקרטית וליברלית המכבדת את האדם ואת הזולת. חזונו של הרצל חולל את
התנועה שהובילה לשיבת ציון, והניע את התנועה הציונית שהובילה להגשמת חזונו.

הפרוייקט "נוער חושב מחר" נולד במלאת מאה שנים לצאתו לאור של "אלט נוי לנד",
כמחווה לפועלו של הרצל. כשרת החינוך אני רואה חשיבות רבה בעידוד הנוער לחשוב על
המחר, חשיבה עתידית ועתידנית. אנו רוצים שהנוער יעזיז לחלום, להמריא מעל המציאות
היום יומית אל עבר עולם טוב יותר וצודק יותר, עולם שיש בו קדמה טכנולוגית לצד רגישות
אנושית.

ב ב ר כ ה

יולי תמיר

ברכת יו"ר הסוכנות היהודית והסתדרות הציונית העולמית

ראשית צמיחת הציונות בסוף המאה ה-19 ותקומתו הלאומית של העם היהודי במדינת ישראל במחצית המאה ה-20, הם שני ציוני דרך מרכזיים בתולדות העם היהודי בעת החדשה. שני ציוני דרך, הקשורים במהותם לאדם אחד - בנימין זאב הרצל, חוזה המדינה.

נפלא בעיני כיצד איש צעיר, אשר הלך לעולמו והוא בן ארבעים וארבע בלבד ואשר רק בעשור האחרון לחייו נרתם לחזון הציוני, הצליח בכוח מנהיגותו וחזונו לשנות את מהלך ההיסטוריה של העם היהודי בזמננו והצליח לטעת במיליונים תקווה עצומה שהפכה את החלום למציאות.

צעירים היו מאז ומעולם חיל החלוץ שלפני המחנה. הנחשונים. כך גם משחר ימי הציונות, היו אלה צעירים, אשר עזבו מאחור את בתיהם ומשפחותיהם ובאו אל ארץ לא נודעת, מוכת מחלות ואויבים. הם באו בכוח האמונה, דבקים בחזון להקים כאן מולדת לעם היהודי, לחדש חזון הנביאים לקיבוץ גלויות ולבנות חברת מופת ברוחו של חוזה המדינה, בנימין זאב הרצל.

כך גם אתם, בני הדור הצעיר, הנכם תמצית תקוותינו ובכם טמון הכוח המניע לעתידה של מדינת ישראל ולשגשוגה של החברה בישראל.

"נוער חושב מחר" מהווה במה מיוחדת, המאפשרת לכם לתת ביטוי לדמיון וליצירתיות שלכם, ליכולות ולכשרונות הטמונים בכל אחד מכם - להתמודד עם חזונו של הרצל, לבחון אותו לאור התהליכים שעברו על העם היהודי במאה השנים האחרונות ונסיבות חייו בעת הזו - ולהציב בפני כולנו אתגרים להתחדשות ולצמיחה ערכית, יהודית וציונית.

ישר כוח על הישגיכם!
זאב ביילסקי

ברכת נציב הדורות הבאים

לדור העתיד, לנוער החושב מחר.
לאנשי החזון.
ברוכים תהיו.

חזון - ראשי תיבות: חלום זורם נכון.
חזון הוא בחירה של אדם, של קבוצת אנשים, של עם
להיות אחראי לגורלו, ליצור את עתידו.

חזון הוא היכולת להתעלות מטרדות היומיום,
מחיים בתגובה למציאות,
מחרדה מפני העתיד,
למרחב של חשיבת עתיד ויצירת עתיד.

חזון הוא יצירה, הוא שאר רוח.

חזון הוא אומץ - לראות את העתיד אליו אנו מכוונים
גם כאשר סביבנו סוערות רוחות
ורעשי רקע - מצמיתים.

חזון הוא היכולת לחיות את ההרפתקה של החיים,
להעז להיות יצירתי ובלתי שגרתי,
מעל לגלי הציניות,
במרחב של אמונה בעתידנו,
ואמונה ביכולתנו לעצב אותו על פי דרכנו.

חזון הוא היכולת להתחבר לאשר יקר לנו באמת,
לנטיות הלב שלנו,
לשקט שבעין הסערה, שבתוכנו פנימה.
ולהעז ליצור מתוכם מציאות חדשה.
חזון הוא ההתכוונות אל העתיד,
כקדן לייצר שקצה אחד שלה חד כתער
ומיפתחה רחב כפתחו של עולם ...

חזון הוא היכולת לעבור דרך קוף המחט
ולאחר מכן להיות מסוגל לנוע בתנועה ובזרימה אינסופית
תוך שאנחנו סומכים על היקום, על האלוהים,
ועל הדרך שבה החלום יוגשם.

חזון הוא הידיעה שכאשר אנחנו מכוונים באופן מוחלט
תבוא התמיכה בדרכנו מאלפי מקורות וכיוונים בלתי צפויים.

חזון - אין פירושו - היינו כחולמים...
חזון - פירושו להיות מעשיים,
להוריד את סולם יעקב שראשו בשמיים אל קרקע המציאות,
לאפשר את הנחזה להיות בלתי אפשרי.

חזון הוא בחירה,
ליצור עתיד ולא להיכנע.
נציבות הדורות הבאים - שהוקמה על פי חוק הכנסת,
אמונה לדאוג שהחלטות הכנסת יצפו פני עתיד
ויכללו תכנון ארוך טווח, חשיבה אסטרטגית וחשיבת עתיד...

נציבות הדורות הבאים שמחה יחד עמכם להישיר מבט, להתעלות ברגע מיוחד זה מעל
טרדות היומיום -

להביט קדימה ולאמור לעולם -
כן - עולם - אנחנו יכולים...
אנחנו מוכנים לקחת סיכון
ולא להיסחף בזרם

של קולות העבר הקשים - של העדר חזון ואובדן הדרך.
אנחנו יוצרים עכשיו התכוונות אחרת
ומציאות אחרת למדינה יקרה זו.
אנחנו יוצרים מקום שבו נוכל להגשים את
חלומותינו האישיים הפשוטים ואת חלומותינו
הלאומיים והבינלאומיים

אנחנו יוצרים בית שבו נוכל לחיות את חיינו
בחירות, באהבה ובשלום.
אנחנו יוצרים מקום של בחירה בחיים.

ברוכים יהיו הכותבים.
ברוכים יהיו המעזים לחלום.
ברוכים יהיו היוצרים מציאות מן החלום.

ברוכים תהיו,
שלמה שהם, שופט (דימ).

ברכת נשיא הבינתחומי הרצל ויוזמי הפרוייקט

אחד מהיעדים החשובים שהוצבו לפרויקט נוער חושב מחר בתחילת דרכו, היה ליצור תהליך רב שנתי למעורבות בני הנוער בחשיבה על עתיד של מדינת ישראל. עם צאתו לאור של הספר הרביעי בפרויקט, נראה שהיעד שהוצב בזמנו מתחיל להתממש.

יתרה מכך, השנה הוחלט להרחיב את תחרות המאמרים גם למגמות התקשורת והקולנוע בתחומי הפקת תוכניות רדיו, עיתונים וסרטים קצרים. את התוצאות המרשימות של חידוש זה ניתן לראות בתקליטור המצורף לספר זה.

הישג חשוב נוסף הוא שהפרויקט הפך לחלק אינטגרלי מפעילות משרד החינוך ביום הרצל, ברוח המלצות ועדת שנהר, תוך מציאת הקו המשותף הערכי בין מספר מועדים ואירועים. רצף המועדים והאירועים מתחיל בחג הפסח, שמסמל את תחילתה של חרות אישית ולאומית והיוצרות העם, והוא עובר ליום הזיכרון לשואה ולגבורה שמציין את חורבן קהילות ישראל ואת הגבורה, דרך יום הזיכרון לחללי צה"ל שמציין נפילת הבנים על תקומת המדינה והגנתה, ומסתיים ביום העצמאות שמהווה שיאו של התהליך שהוביל להקמת מדינת ישראל- המולדת.

אך הקמת מדינת ישראל אינה סוף התהליך. במידה מסוימת, הקמת המדינה היא רק תחילתו של תהליך בניית החברה בישראל. בהקשר זה, יום הרצל נמצא

בשיאו של רצף רעיונות מכוונים ומן הראוי לשקול להופכו לבמה ייחודית לדיון ולרענון החזון והברית של עם ישראל. חשיבותו של דיון זה נעוצה בצורך למצוא איזון בין הקרקע המוצקה של מסורת העבר המפוארת של העם היהודי לבין הבטחות העתיד. בין כמיהתו של עם ישראל ליצור רעיונות אוניברסליים לבין הצורך היוקד לא פחות לשמור את הייחוד של העם היהודי.

ברמה היותר פרקטית, על מנת שפרויקט נוער חושב מחר ימשיך להתפתח, עליו להתמודד עם מספר אתגרים. ראשית, יש להעמיק את הידע של התלמידים בתחום הדעת שקשור לתכנון העתיד, תוך ציוד התלמידים בכלים החדשנים ביותר הקיימים בנמצא. שנית, יש להטמיע את הפרויקט בצורה רחבה יותר במערכת החינוך כך שיגיע לקהלים גדולים יותר הן של מורים והן של תלמידים. שלישית, יש למנף את האינטרנט לטובת הפרויקט כך שיאפשר לתלמידים להביא לידי ביטוי צורות התבטאות עדכניות כגון בלוגים, קהילות וכו'. לסיום, ברצוננו להביע הערכה עמוקה לכל השותפים בפרויקט שמשקיעים בו מאמצים ללא לאות מתוך אמונה מלאה בנוער החושב מחר.

בברכה,

דודו יהלומי
יזם ומנהל הפרוייקט

איציק דבש
הוגה הרעיון ומנחה ראשי

פרופ' אוריאל רייכמן
נשיא המרכז הבינתחומי

תלמידי התקשורת והקולנוע מציגים:

הפקות בנושא דמותה של מדינת ישראל במאה ה-21

לפרויקט "נוער חושב מחר" הצטרפו בשנת תשס"ו מגמות התקשורת והקולנוע. תלמידי המגמות הפיקו תוכניות רדיו ועיתונים מודפסים שעוסקים בדמותה של מדינת ישראל במאה ה-21.

לשלב הגמר הגיעו:

- תוכניות הרדיו שהופקו על ידי תלמידי התקשורת בבתי הספר הבאים: "עירוני ז" - יפו, בית חינוך דתי ע"ש גרוס - קרית גת וחט"ב יד גיורא - הרצליה.
- עיתונים שהופקו על ידי תלמידים מבתי הספר הבאים: "אורט כרמים" בכרמיאל, "עירוני ד' ע"ש רבין" - אשקלון, "קרית חינוך אורט" - קרית ביאליק.

להלן תקצירי ההפקות:

**רדיו קול העתיד.
איתכם כבר שנים.**

עירוני ז', יפו | תסכית | עורכת ראשית: מעיין בן עזרא
(קטעים מתוך התוכנית המשודרת במלואה בתקליטור הנלווה לספר)

עם סיום שנת 2025, אנחנו רוצים לחזור אל האירועים הבולטים שעברן על מדינתנו בחצי יובל השנים האחרון. בין עצב ושמחה, בין אסון להצלחה, מצאנו את האירועים שנחרטו בליבנו - עמוק בלב.

נדלג בין חיוך לדמעה ונסכם 25 שנה של מדינה שכבר לא כל כך צעירה.

...בשנת 2010 נעלמו בעיות הביטחון החיצוניות וישראל עברה לשלב ההסתגלות. אך נראה כי דווקא בימי השקט והשלווה, התגלתה ישראל כארץ מסוכסכת ומלאת פרטים קטנים ולא ישות אחת גדולה. כתבנו מסכם את משבר ההסתגלות:

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

אם הייתם שואלים את ההורים שלכם מה היו רוצים לאחל לכם שתגדלו, הייתם מגלים שרובם יברכו ב"שלא תצטרך ללכת לצבא" ו"שלא יהיו עוד מלחמות". ההורים היקרים לא יאמינו שבימים שבהם הברכות מתקיימות ומזה חמש עשרה שנה אנחנו בשלום עם אויבנו בעבר, אנחנו, הבנים שלהם, לא מאושרים.

"...אין, אין, זה קטסטרופה, כל אחד דואג לעצמו..."

פעם דאגנו אחד לשני - היום אני יכולה למות ולשכן שלי לא יהיה אכפת..."

טענות כאלו אינן נדירות בקרב הציבור הישראלי. הקרעים והשסעים שאפיינו את החברה הישראלית לפני בוא ימי השלום העמיקו והתרחבו לאחריהם.

ד"ר דוד פסיק, מומחה לעתידנות, רואה את התהליך כטבעי:

אם עד 2010 עסקנו בגיבוש הזהות היהודית או הישראלית סביב בעיות הביטחון, נעלמו כל אבני היסוד שעליהם בנו את עצמנו. היום אנחנו בעיצומו של תהליך גיבוש ישראלי חדשה המבוססת על מציאת המשותף. כשלא ניתן להאשים את הזר בבעיותינו, אנחנו מאשימים את אותם פרטנרים לגיבוש הזהות והתהליך מתפורר לפני תחילתו.

דורית אלב, מרצה לסוציולוגיה טוענת שהתהליך שעוברים תושבי המדינה הוא תהליך הפוך לחלוטין מהמקובל בעולם:

כל אירגון שמאבד את זהותו או את מטרתו, מתאים את עצמו לתנאים החדשים. הוא יוצר מצע חדש, מגמיש עמדות או מוסיף יעדים. ישראל חזרה לנקודת התווה ובוהו של מגדל בבל ולא ניתן לגשר בין עמדות קיצוניות כל כך על היעדים הבאים כשכל צד מתבצר בעמדתו.

אחד המבטאים העיקריים להרגשה השלטת הזאת היא ראש תנועת "כולנו ישראל", שחר בוקר, הזכור לכולם בנאום האני מאשים מעל כימת הכנסת בשנה שעברה:

אתם רבותי, אתן גברותי, כולכם אשמים. המדינה לא מתרוממת כי כולכם אטומים וחיים בבועה... ההורים והסבים שלנו גדלו על דמותו של שרוליק עם כובע הטמבל והיום לצערי הוא בלי כובע ורק טמבל...

...מעניין לעניין באותו בניין. תופעת הקניונים שאפיינה את שנות ה-90 והעשור הראשון של 2000, נעלמת ודועכת. בנייני הענק שהמו עד לפני עשור ומחצה בקונים, מושכרים היום למשרדים, גלריות או מועדונים.

תרבות הצריכה השתנתה מקצה לקצה ועל כך בכתבה הבאה...

עד לא מזמן ישבנו מול מכשיר הטלויזיה ושתינו בצמא את תמונותיה על ערוציה השונים. שילמנו גם שילמנו בעבור ערוצים מוזרים ונידחים כי פעם מכרו לנו חבילות. הציבור שמאס בחתול בשק החל מחפש אלטרנטיבות לקוביית השידור הממכרת. תוסיפו על כך את התחקיר של אונ' מנצ'סטר שהטלויזיה גרמה לניוון שרירי המוח והאטה בדיבור - הרי לכם הסבר מדויק למה כוחה של הטלויזיה תש ובמקומה התרומם ה אייס - אינטרטיימנט סנטר או בלשון עברית המרכז הבידורי. המרכז המבוסס על מחשב חזק שמכיל בתוכו את כל מה שצריך כדי למלא את הזמן הפנוי, בבחירה אישית וללא תשלום נוסף... הנוחיות גרמה לציבור להסתגר בביתו ולא למצוא עניין בסיבוב הקניון שהיה מוכר פעם. דחיסות ועשן, דחיפות ורעש הוחלפו בישיבה נוחה בסלון כשהכל מגיע אליך.

מכאן הייתה ברורה דרכם של הקניונים שנותרו ללא קונים. מבני הענק מצאו תחליפים וברובם מושכרים למשרדים כשהגישה אליהם נוחה או לבילויים מוחשיים כמו גלריות ויצירה. וישנם כאלו שעומדים ריקים כפיל לבן.

תרבות הצריכה גרמה לשינויים נוספים ולפני כ-3 שנים נפרדנו מפיסת ההיסטוריה של עיתון מודפס על נייר. המוציא לאור של הארץ, דורין שוקן, דור רביעי בעיתון, נאלץ לסגור את הדפוס האחרון במדינה של עיתוני נייר. עיתוני האינטרנט והסלולארי הם תחליף ראוי ודינאמי לנייר הצהוב ויש האומרים שעדיין חסר להם העיתון של שבת, כשגשם בחוץ ועם כוס הקפה של הבוקר אתה מדפדף בניירות העיתון ומריח עדיין את ריח הדפוס וידיך מתלכלכות בשחור. נוסטלגיה שתישאר רק בארכיונים ומוזיאונים ולנו לא נותר במה לעטוף את הדגים...

נעשה הפסקה לפרסומות ונחזור מיד

מתי בפעם האחרונה פינקת אותה? אה? טיסה רומנטית וצלילה באי האלמוגים באילת. מסע קסום למחוזות אבודים. השונית האחרונה שנותרה באילת, הדגים המלאכותיים, והים... במקום לקרוא בספרים, בואו לראות מקרוב פיסת היסטוריה ולהרגיש שוב צעירים... תקתקו אילת, סימן קריאה ואתם כבר בדרך לשם...

...נעבור לעוד מלחמה שלא נגמרת - תאונות הדרכים. המספרים שלא יורדים והשמות שמתנוססים בתקשורת, לא מזיזים לאזרח הישראלי העצבני והממהר. אז איך זה שכולם בעד וכולם לא משתנה? כתבתנו זהירה מדווחת

לא יודע איך זה קרה לה. היא הייתה כל כך בטוחה שלהן זה לא יכול לקרות וגם אנחנו היינו רגועים, לא הצקנו לה ולא שאלנו שאלות... חבל... אולי היינו צריכים לשאול... עכשיו זה כבר אבוד - אין את מי... הוריה של נעמה לא מבינים איך זה נפל עליהם. הבת יצאה לבילוי במרחק 5 דקות נסיעה מהבית. אחת החברות שהייתה שיכורה אחרי הבילוי שיחקה עם ההגה של הנהגת והמכונית נכנסה במעקה הבטיחות. 3 הרוגות ואחת פצועה קשה. נעמה היא אחת מ-600 ההרוגים של השנה שעברה. ב-25 שנות ה-100 השלישית נהרגו בכבישי הארץ 13,452 איש. יותר נקטלים מכל מחלה אחרת ב-25 שנה האחרונות.

"זאת מלחמת התשה ואנחנו לא מוותרים - אומרת נצחיה, אם שכולה שמובילה את המאבק כבר 10 שנים. הממשלות שבאות והולכות שוכחות לטפל בגורם הקטל מספר 1. אז עשינו שלום ואין הרוגים ממלחמות, אז מישהו מנסה למלא את החסר? אני לא מבינה... פעם אחת שיטפלו כמו שצריך וזה יפסק..." "לפני כ-20 שנה הייתה מוכנה תוכנית לאומית למניעת תאונות הדרכים. היה גיוס המוני של דעת הקהל. טלויזיה, עיתונות... מישהו באוצר חשב שזה לא כלכלי והעיקף את התוכנית לפח... הרשות הלאומית לבטיחות בדרכים נמנעה מלהגיב לנתונים ומסרה רק כי לא מוקצב להם מספיק כסף לנושא..."

רצינו להמשיך את התוכנית ולהביא עוד מהנעשה בישראל 2025, אבל כבר עצוב לנו ממה שתיארנו עד כה. ישראל של 2025 היא ישראל של היום עם הרבה קוסמטיקה ורוח.

לא רוח שמניפה דגלים או משיטה סירות, רוח מלשון אויר - ריק.

אנחנו לא כמו יין ישן - השנים עושות עם הישראלים רק רע. את הלשון היפה מחליפה לשון צבעונית שמורכבת ממושגים שמסתירים את האמת.

אם נקלף את הקליפה, נגלה שכולם לא השתנה ואולי נעשה קצת גרוע יותר.

התוכנית היא תמרור אזהרה. רגע לפני שהורסים. כי לחזור אחורה אפשר רק בספרים.

להתראות

איזו מדינה - מגאזין ביה"ס

אורט "כרמים" כרמיאל | עיתון "נוער חושב מחר" | מה יקרה בעוד 30 שנה?
(העיתון בתקליטור הנלווה לערכה)

לא פשוט להוציא עיתון עתידי, קשה לדמיין מה עשוי להתרחש בעוד 25-30 שנה.

קבוצת תלמידי התקשורת באורט כרמיאל לא נרתעה מהאתגר שהציב בפניה פרויקט "נוער חושב מחר" והחליטה להפיק עיתון שכולו דן בעתיד, במה שיתרחש בעוד 25 - 30 שנה.

העיתון כולל ראיונות עם דמויות מובילות בעיר כרמיאל ובבית הספר ועוסק במגוון רב של נושאים.

הקונספט של ההפקה שעסק כולו בעתידנות, השפיע על ההפקה הגראפית של העיתון - הצבעים בעיתון מתכתיים, קרים, שחורים, כחולים, כיאה לעיתון שעוסק בעתיד.

עיצוב השער מקורי ונועז - פניו ודמותו של חוזה המדינה הורכבו ממאות תמונות קטנות (יותר מחמש מאות) שנגעו לנושא העיתון ולצדו אחד מסמליה החשובים של מדינת ישראל, דגל ישראל, המהווה המשכיות במהותו לחלומו של הרצל.

תכנית רדיו

בית חינוך דתי ע"ש גרוס | קרית גת

הפקה ועריכה:

שירן מיארה | שלי גואטה | נעמה סבן | יוכי שללשילי | אסנת מבשב | כרמלה טסמה
(התוכנית במלואה בתקליטור הנלווה לערכה)

מגמת התקשורת בבית הספר גרוס בחרה להתמודד עם נושא "דמותה של מדינת ישראל במאה ה-21" על ידי הפקת מגאזין רדיו הכולל ראיונות עם מומחים בתחום העתיד, גופים ואנשים המשפיעים על עתידנו ושידור קטעים שחיברו בני נוער שבהם הם מציגים את דעתם על צביונה של מדינת ישראל בעוד 20 שנה.

במהלך התוכנית שולבו ראיונות עם: יונה מרתון, מנהלת נציבות הדורות הבאים, דוד פסיג, עתידן, גידי גלבו, אסטרולוג, דודו יהלומי, יזם ומנהל פרוייקט "נוער חושב מחר" ועוד. כמו כן נערכו ראיונות רחוב.

המודרניזציה אל מול המסורת

מאת: בר תמיר | כיתה ט' | בי"ס בר-לב | כפר סבא

ב-1894 חשף המודיעין של הצבא הצרפתי איגרת שנשלחה אל השגרירות הגרמנית בפאריס, ובה פירוט של מסמכים צבאיים צרפתיים חסויים. דובר בעצם במעשה ריגול, והחשד נפל על אלפרד דרייפוס, שהיה היהודי היחיד ששירת במטה הכללי. לחץ דעת הקהל הביא לכך שדרייפוס הועמד לדין, אף שלא היו ראיות ממשיות נגדו. במשפטו טען דרייפוס, כי הוא אזרח נאמן לצרפת, ודחה את אשמת הריגול. אולם בפסק דינם קבעו השופטים כי הוא אשם בריגול, וכי בגד בצרפת. הוא נידון למאסר בכלא "אי השדים" לכל חייו. דרגותיו הצבאיות נשללו ממנו בטקס צבאי פומבי ומשפיל, שנערך ב-5 בינואר 1895, מול קהל שזעק "מוות ליהודים".

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

בנקודה זו, הבין בנימין זאב הרצל, עיתונאי פשוט, שנשלח לסקר את האירוע מטעם עיתון אוסטר-הונגרי, כי היהודים יוכלו לשרוד רק אם תהיה להם מדינה משלהם, וכך החל להתגבש בתוכו הרעיון הציוני.

הרצל החל לפעול באינטנסיביות להגשמת חלומו, מדינה יהודית. הוא היה בטוח, כי היא הפתרון היחיד לבעיית האנטישמיות והיהודים. בתחילת דרכו נתקל הרצל בחוסר אמון אבסולוטי כמעט, אך הוא חלם. חלם... והמשיך לפעול למען חלומו, גם אם אף אחד כמעט לא צידד או תמך בו.

ניתן להבחין בעיקשות שלו ובאמונתו בחלומו, בציטוט מפורסם מספרו "אלטנוילנד":

"חלום ומעשה אינם שונים כל כך כפי שנוטים לחשוב, כי כל מעשי בני האדם בחלום יסודם וגם אחריתם - חלום היא... ואילו אם לא תרצו הרי כל אשר סיפרתי לכם אגדה הוא, ואגדה יוסיף להיות".

הציטוט, המוכר גם בגרסתו המקוצרת: "אם תרצו אין זו אגדה", ממחיש את התייחסותו למפעל הציוני.

הרצל השקיע במפעל הציוני רבות, ובספרו "מדינת היהודים" כתב את חזונו.

לבסוף, 44 שנים לאחר מותו, התממש חלומו והוקמה מדינת ישראל, בארץ ישראל, בדיוק לפי הקווים שעליהם חלם בכתיבתו ב"מדינת היהודים".

בעקבות מקרהו הפרטי של הרצל, כאשר אני חולם כיצד תראה מדינתי בעוד 20 שנה, אינני מתייחס אל כתיבתי כחלום, אלא כחזון. ושם נרצה, אין זו אגדה...

יום שלישי, צהרי היום. בר ויוסף, זוג חברים; האחד גדל בבית חילוני והאחר בבית חרדי, יצאו לטיול קצר על גדות נהר הבניאס, הממוקם סמוך לביתם. בשעות אלה האתר סגור למבקרים, וניכר בו שקט שאין מרגיע כמוהו בכל העולם. הם היו מאוהבים בתחושה: לשכב תחת העצים הענקיים על גדות הנהר השוצף ולהקשיב לציוציהן של הציפורים.

בעוד הם מתהלכים להם בשמורה, הבחינו השניים לפתע בנזק שפער בגזע עץ האלה הגדול. הם הסתכלו אל תוך הנזק, ונראה היה כאילו הוא לא נגמר. הם התקרבו לקצה, התכופפו פנימה ופתאום - נפלו לתוכו! השניים נפלו ונפלו... התגלגלו... הדבר נראה כבור בלי תחתית, ופתאום... בום!

"Welcome to Israel!" נשמע קול נשי מבעד לרמקולים, במקום שנראה כמו נמל תעופה ענקי. על הקיר מולם היה קבוע שלט גדול, ועליו היה כתוב "נתב"ג". בטרמינל הענק הסתובבו רבבות של אנשים, עם תיקים על גביהם ומזוודות בידיהם. הם נראו כמו תיירים. בספסל לידם היה מונח עיתון, ועליו הופיע התאריך 1.1.2026, יום שישי, ד' בטבת תשפ"ז. הם היו בטוחים שנפלה טעות בידי עורכי העיתון בכתיבת השנה, מפני שזה היה התאריך של אותו היום, רק 20 שנה לפני כן. אולם אז ראו את לוח הטיסות, שעליו הופיע בדיוק אותו התאריך שהופיע בעיתון:

"...אכן. מיד

נעלה למגדלי 'שלום

בי"ף', המגדלים השניים

בגובהם בעולם, שם

תוכלו לראות את ההכנות

לאולימפיאדה של

" 2028 . . . "

1.1.2026. לאחר שראו את הלבוש המוזר של האנשים, את תאריך העיתון ואת כותרותיו (למשל: ראשי ממשלות מדינות המזה"ת, ביניהן שכנותינו פלסטין, ירדן, לבנון, סוריה ומצרים, נפגשו בשדרות בכנס הכלכלי השנתי של מדינות המזה"ת) ואת התאריך שעל הצג, הבינו כי הגיעו אל ישראל של העתיד. ישראל של סוף שנת 2025 ותחילת 2026.

לפתע נשמע קול מאחור:

Hello! My name is Guy and I'll be your guide "today"

"זה בסדר, אנחנו מבינים עברית" אמרו.

"נחמד שיש עדיין דוברי עברית לא רק בקהילות חרדיות בארץ..." אמר גיא בהפתעה.

בר ויוסף הביטו בתמיהה זה בזה ומשכו בכתפיהם.

"גיא, באיזו שנה אנחנו נמצאים בדיוק?" שאלו בעודם מבולבלים ולא מאמינים שאכן הגיעו אל העתיד.

- "מה זאת אומרת איזו שנה? שנת 2025. כלומר 2026... באיזה עולם אתם חיים?!"

"כנראה בעולם של 20 שנה אחורה" צחקו.

"אתם יודעים מה? אני אשחק במשחק שלכם...." צחק גיא בחזרה. "כפי שאתם רואים, ישראל התפתחה מאוד בשנים האחרונות," אמר כשיצאו לכיוון תל אביב.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

"שמנו לב," אמרו השניים. "רק שאלה קטנה... מדוע שלטי הכביש כתובים באנגלית בלבד?"

- "לפני עשור שנים, כשמספר התיירים בארץ הפך החמישי בגובהו בעולם, והפכנו למדינה בעלת ההישגים הגבוהים ביותר בעולם באנגלית כשפה זרה, החליטו במע"צ לוותר על הכתובות בעברית בשלטי הדרכים. ולעניינינו, כמו שאתם יכולים לראות, זוהי הרכבת התחתית של תל אביב, מהמתקדמות ביותר בעולם. כבר שכחו פה מה זה עומסי תנועה. הקמת הרכבת הייתה דבר בלתי נמנע, בעיר ללא הפסקה."

- "ומה בקשר לזיהום האוויר הנורא שהיה בעיר?"

- "זיהום אוויר?! שואף לאפס! רוב המכוניות שעדיין נוסעות בעיר פועלות על חשמל"

- "ומה זה המכשיר הזה שיש כמעט לכל האנשים ביד?"

- "אהה... זהו פיתוח חדשני, פרי חברה ישראלית מצליחה, שכבש את העולם. שילוב של טלפון סלולארי ומחשב כף יד. נוסף על הפעולות הרגילות שלו, הוא מסוגל גם להתריע מפני סכנות ברחוב, כמו מכוניות או אפילו עץ שלא נראה לעין. קיים מכשיר כזה גם למכוניות. הוא הצליח להפחית את מספר תאונות הדרכים ב-75 אחוזים! עוד דבר שהמכשיר יודע לעשות הוא שליטה על כל מוצרי החשמל בבית מכל מקום. תכונה זו עוזרת מאוד לחקלאים, שבדרך זו יכולים לשלוט על אספקת המים לגידוליהם, ולאנשים ששכחו להדליק את הדוד."

"ממש פתרון לכל בעיות האדם!" צחקו בר ויוסף.

- "הביטו צפונה! זהו חוף הים המפורסם של העיר. צעירים וצעירות, זוגות אוהבים ואף מספר גדול של ספורטאים פוקדים אותו מדי חודש. במיוחד מאז שנהיינו מעצמת כדורעף החופים. כבר זכינו בארבע מדליות זהב אולימפיות בענף!"

"מדהים!" אמרו יחד בר ויוסף, בגאווה.

- "אכן. מיד נעלה למגדלי 'שלום בי"ף', המגדלים השניים בגובהם בעולם, שם תוכלו לראות את ההכנות לאולימפיאדה של 2028."

- "לא ייאמן! אולימפיאדה פה? מי היה מאמין שתהיה פה אולימפיאדה אי פעם?! אם היינו אומרים זאת בתקופה שלנו..."

- "ועוד איזו אולימפיאדה! אומרים שהיא עומדת להיות האולימפיאדה המפוארת ביותר אי פעם!"

- "ומה ראשי התיבות של בי"ף מ'מגדלי בי"ף, אם אפשר לשאול?"
- "כמובן, השלום בין ישראל לפלסטין".

"שלום בינינו ובין הפלסטינים? אין עוד פיגועים? אין קסאמים? אין מלחמה???"

"...ומה עם

ירושלים? על מה

יתרה הממשלה תמורת

השלום?" "סבלנות

חבר", אמר גיא, "מיד

ניסע לירושלים

ותוכל לראות..."

"אין" ענה גיא. מיד יוסף שאל: "ומה עם ירושלים? על מה ויתרה הממשלה תמורת השלום?" "סבלנות חבר", אמר גיא, "מיד ניסע לירושלים ותוכל לראות".

יוסף פחד וחשש לאורך כל הנסיעה. הרי עוד בהווה שמע על תוכניות לחלוקת ירושלים, עיר הקודש. עיר שאהב כל כך, ותמיד קיווה לגור בה כשיהיה גדול. לגור כמה שיותר קרוב לכותל! תוכניות שלום מסוג זה, היו תוכניות שכל קהילתו חששה שיתממשו. לפתע חשב גם על הקרע בעם שהיה עלול להיווצר כתוצאה ממהלך כזה. זאת ידע לאחר שצפה במשפחתו מורדת בצה"ל בזמן תוכנית "ההתנתקות". משפחה ששירתה את המדינה במשך כל 58 שנות קיומה. כולם אז פחדו ממלחמת אחים. לא פעם הוא שמע את ההורים של בר, חברו הטוב ביותר, אומרים: "הדתיים האלה.... המתנחלים האלה....". הוא חשב בלבו: גם אם לבסוף החליטו שלא לחלק את ירושלים, בית המקדש נפל פעמיים בגלל שנאת אחים! כך כתוב בכל המקורות המקובלים, וכך הזכירו לו הוריו ומחנכיו יום יום, שנה שנה. האם הכותל המערבי, השריד היחידי שנשאר מבית המקדש השרוף וההרוס, נחרב גם הוא?!

הוא החליט לא לחשוב עוד מחשבות כאלה, שרק הפחידוהו והדאיגוהו יותר, ובחר להתפעל מהקדמה הטכנולוגית השוררת בארץ. קדמה שניכרה בכל מבט, ולו החטוף ביותר, מחלון המכונית. לבסוף המשיך גיא: "עד עכשיו ראינו את ישראל המודרנית. ישראל שניסתה להידמות למערב המתקדם ולחקותו. כמו שאני מבין, אינכם בקיאים במה שקורה פה

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

בארץ, ולכן דבר זה ודאי מקומם אתכם. אולם, התוכנית שעליה החליטה הממשלה לפיתוח ולמודרניזציית המדינה, כוללת חלק גדול שבו מובטחת שמירה על המסורת ועל ארץ ישראל הישנה והטובה - ארץ חלב ודבש."

"מעודד", אמרו שניהם.

"אכן", השיב גיא. "את החלק שנשאר כמו שהיה, תוכלו לראות מיד פה, בירושלים ומאוחר יותר בצפון הארץ".

עם הכניסה לירושלים, הרגישו כאילו הגיעו למקום אחר. נעלמה הקדמה והטכנולוגיה, ואותה החליפו המראות של ירושלים העתיקה. העלייה לירושלים דרך שער הגיא נראתה יפה ומרגשת מתמיד! את מסילות הרכבת ובנייני הפלדה, הזכויות והמתכת, שעטרו כל פינה בתל אביב, החליפו רצפה ובניינים, שכולם עשויים אבן ירושלמית, ודוכנים עמוסים במגדלים של בייגלה ירושלמי. הם שאפו את הניחוח של העיר, כאילו לא הריחו אוויר נטול גז מכוניות ומפעלים שכזה לאורך שנים. האוויר של ירושלים היה צח ונעים כל כך. העיר נראתה להם עתיקה הרבה יותר (אך גם יפה יותר!) מאשר הייתה לפני 20 שנה.

לפתע נזכר יוסף: אני בירושלים! היא שלנו! שלי! לא מסרוה! מיד פנה אל גיא ושאל: "האם נוכל כעת ללכת לכותל?"

"ודאי", ענה גיא. יוסף תפס בידו של בר והחל לרוץ בשיא המהירות לכיוון הרובע היהודי, תוך שהוא מחזיק בראשו כדי שלא תיפול כיפתו. הוא ידע את הדרך בעל פה. הרי פעמים רבות כל כך היה נוהג לעלות לירושלים עם משפחתו. ועכשיו - הכותל בעוד 20 שנה... הוא רץ, פנה שמאלה, ימינה, המשיך עוד 100 מטר ישר, ושוב שמאלה, כמעט הגענו חשב... הכול נשאר כמו שהיה פעם... פנייה אחרונה ימינה, יורדים במדרגות הגדולות והנה! לפניו ניצב ברוך גאוותו הכותל המערבי - השריד מהחומה המערבית שהקיפה את בית המקדש, שאליו היו עולים בני ישראל כל פסח, שבועות וסוכות. מעליו התנשאה כיפת הזהב. תמיד הפריעה לו קצת, ליוסף, הכיפה המוזהבת הזאת, כאילו העיבה על הרגע הקסום הזה, של המפגש עם השריד האחרון מבית המקדש. אך הדבר לא גרע מההרגשה. אותה התרגשות ותחושת קדושה שחלפה בו כל פעם שניצב לפני האבנים הענקיות והקדושות הללו. הוא התקרב אליהן, השתטח על הרצפה והחל להתפלל. לאחר דקות מספר, הצטרפו אליו בתפילה גם בר וגיא.

שעה שלמה היו משוטחים על אבני רחבת הכותל הקרות והמרגשות. כשקמו והחלו לחזור באותה הדרך, שלפני שעה קלה רצו בה, כבר התחיל להחשיך, וכמעט נכנסה השבת. ניכר עליהם כי היו רעבים ועייפים. הם לא אכלו מהבוקר. בדרך הציעו להם יהודים טובים לאכול וללון בביתם. הם נענו להצעה. הם התארחו בבית משפחת זאוברמן, הדליקו נרות שבת עם המשפחה, השתתפו בקידוש ואכלו את ארוחת השבת המסורתית, הכוללת את החמין הטעים של אם המשפחה החמה, מרים. בהמשך הלילה עוד דיברו מעט עם בני המשפחה, ודנו כיצד התפתחה המדינה

"... ע ם

הכניסה לירושלים,

הרגישו כאילו הגיעו

למקום אחר. נעלמה

הקדמה והטכנולוגיה,

ואותה החליפו המראות

ש ל י ר ו ש ל י ם

ה ע ת י ק ה ... "

בצורה דראסטית, אך ירושלים נשארה כמו שהיא. לאחר שעתיים של דיבורים, נרדמו ונכנסו עמוק לתוך חלום. אולי חלמו כיצד תיראה ישראל בעוד 20 שנה? זאת לא נדע...

עם עלות השחר, נפרדו בתודה ממשפחת זאוברמן והמשיכו בדרכם. "לאן פנינו מועדות הבוקר?" שאלו בר ויוסף את גיא המדריך.

- "אנו נוסעים כעת לדרום הארץ בשבת. תחילה ניסע לשדרות ולדימונה, ולאחר מכן לאילת. התוכלו להגיד לי כיצד אתם זוכרים את שדרות בפרט, ואת הנגב בכלל?"

"שדרות שאני מכיר היא עיר מוכת קסאמים. תושביה שרויים במצב כלכלי קשה ובפחד יום-יומי, שמא ייפול על ביתם קסאם. יש במקום אבטלה כבדה, וגם שכרם של אלה שעובדים הוא לא מהגבוהים" ענה בר.

"כן. אני זוכר אותה פשוט כעיר שקשה לחיות בה" הוסיף יוסף.

"ובכן, אמר גיא, אני מתאר לעצמי שדי תופתעו כשנגיע לשם."

כבר עם הכניסה לשדרות ניכרו השינויים המרשימים שידעה העיר. עיר שעברה מהפכה כלשהי... ראשית כל, הבניינים הגבוהים והחדשים שנבנו בעיר גרמו לכך שהבניינים הישנים הספורים שעוד נשארו כמעט לא נראו לעין, ולכך, שבר ויוסף לא ידעו כלל שהגיעו לשדרות. אפילו האנשים נראו אחרת! אנשי העיר היו בעלי מראה מכובד ורשמי, ופחות יום-יומי. בר ויוסף אפילו שמו לב, לפי השלטים, כי התקיימו שם כנסים כלכליים בין-לאומיים. אחרי

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

שעה של סיבובים בעיר, החליטו בר ויוסף שהם רוצים להמשיך הלאה, לדימונה. הן משום ש"העיר הכלכלית" עניינה אותם פחות, הן משום שגיא הבטיח להם שתהיה להם הפתעה בדימונה.

הנסיעה ארכה כשעה תמימה, ועם הגיעם לדימונה גיא פתח בשאלה: "מה חסר לכם פה, בנוף הדימונאי?"

מובן ששניהם התייחסו בתשובתם לכור הגרעיני העגול, הגדול, הכסוף והבולט שהיה באזור. הוא לא היה שם עוד! הם שאלוהו מדוע, והוא ענה: "הרי הסברתי לכם בתחילת הסיור. כעת שורר שלום בין כל מדינות המזרח התיכון, ואין לנו צורך עוד בהתחמשות גרעינית. אפילו איראן המאיימת התפרקה מנשקה וחתמה עמנו על הסכם שלום, שלאחריו זכו נשיאה, אחמדינז'אד, וראש ממשלת ישראל, ציפי לבני, בפרס נובל לשלום!"

"שלום בין כל מדינות המזרח התיכון?! נשמע כמו חזון אחרית הימים!" אמר יוסף.

"וגם טוב לשמוע שיש למדינה שוב ראש ממשלה אישה," הוסיף בר.

"אני מסכים עם שניכם," ענה גיא. "אתם וודאי מתארים לכם את השמחה שידעה הארץ לאחר הסכמי השלום, וגם את אושרו הגדול של העולם, ששמח כמובן להיפטר מ'בעיית המזרח התיכון'."

"נשמע כאילו כל הבעיות נפתרו, כאילו באמת הגענו לאחרית הימים!" ענה יוסף בחיוך גדול, "בית המקדש השלישי כבר נפל מהשמים והביא עמו את המשיח?"

"זה עדיין לא...." ענה גיא, "אבל איך אומרים? אלוהים גדול."

הכול צחקו וקרנו מאושר.

- "ועכשיו, הבה ונראה מה נבנה בדימונה במקום הכור הגרעיני".

הם נסעו לכיוון האזור שבו היה ממוקם פעם הכור, וככל שהתקרבו, גדלו ונעצמו העצמים שלא האמינו שראו. רכבת הרים בעלת שמונה לולאות! מגלשות מים מרהיבות, בובות "לוני-טונס" גדולות, ומעל הכול התנוסס גלגל ענק - שהיה באמת ענק - עצום! ועליו היה רשום: Disney-peace-land-Dimona (דיסני-ארץ-השלום-דימונה). "וואו!" התרשמו השניים.

"רגע," העיר בר, "זה מה שהיה אמור להיות 'דודו-לנד'?"

"אכן," הניד גיא בראשו. "רשת דיסנילנד העולמית החליטה לקנות את הפארק והפכה אותו לפארק ענק, בסדר גודל של פארקי השעשועים המפורסמים שלהם בעולם."

- "אותם הפארקים שכל ילד התחנן לטוס אליהם כמתנה לבר-המצווה שלו? עכשיו יש לנו כזה בארץ?! לא ייאמן! אפשר להיכנס?"

- "מפאת קוצר הזמן נוכל לעלות על מתקן אחד בלבד. איזה תרצו?"

- "אתה שואל ברצינות?! איך אפשר בכלל לבחור?! ראית כמה

מתקנים יש פה?"

"...מעל כל

עשרות בתי המלון

המפוארים ומרכזי

הקניות הגדולים, התנוססו

שני מבנים עצומים:

האחד נראה כלוחות

הברית, ואילו האחר

כמגן דוד..."

- "מצטער... תוכלו לבקר פה בזמנכם החופשי... עלינו להיצמד לתוכנית הסיור, והיא לא כוללת כניסה לפארק.

אך כיוון שאנחנו נמצאים שעה לפני המועד שבו אנו מיועדים להגיע כאן, נוכל להתעכב פה למתקן אחד. התורים פה פשוט מאוד ארוכים."

- "בסדר. אז אנחנו בוחרים את הגלגל הענק!"

כעבור חצי שעה של המתנה בתור ארוך ומייגע (שהיה שווה את החוויה במתקן עצמו), עלו בשמחה על הגלגל ענק, ואף ראו ממנו את היעד הבא שלהם - אילת.

בדרך לאילת שאל גיא את בר ויוסף: "מה אתם מצפים לראות באילת?"

- "כמובן: עיר התיירות הראשית, הגדולה והמצליחה ביותר בישראל, אנחנו חושבים... וודאי עוד תחנה שבה נוכל לראות באופן קיצוני את המודרניזציה של המדינה בשנים האחרונות."

- "אז אמנם אילת היא דוגמה טובה לאותה המודרניזציה, אך גם דוגמה טובה יותר לשמירה על המסורת של העם ועל ההיסטוריה עתיקת היומין שלו."

כבר עם הכניסה לאילת ניתן היה להבחין בקדמה שהעיר חוותה. במקום המחסום הקטן שהיה מוצב באותם הימים שבהם נהגו לרדת משפחותיהם לאילת, היה "שער עיר" ענק! שם כבר התחילו להבין איך דבריו של גיא באים לידי ביטוי: על הדלת הימנית של "שער העיר" היו ציורי ויטראז' המציגים את המלונות המתקדמים שבעיר, את בתי הקולנוע, את

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

מועדוני הלילה ואת שדה התעופה המתקדם. על הדלת השמאלית היו ציורי פסיפס של סיפורי התנ"ך.

כאשר הגיעו למרכז העיר, מעל כל עשרות בתי המלון המפוארים ומרכזי הקניות הגדולים, התנוססו שני מבנים עצומים: האחד נראה כלוחות הברית, ואילו האחר כמגן דוד. בר ויוסף פנו אל גיא ושאלוהו מהם הבניינים האלה.

גיא ענה: "המבנה השמאלי הוא מוזיאון התנ"ך הגדול בעולם! אין סיפור אחד המסופר בתנ"ך, שלא תמצאו מוצג הקשור אליו במוזיאון. ולסיפורים הגדולים והמפורסמים, כמו למשל סיפור בריאת העולם, תיבת נוח, דוד וגוליית ובניית בית המקדש אף קיימים סרטים בתלת-ממד. קיים אפילו דגם של בית המקדש, בקנה מידה גדול כל כך, שהמבקרים יכולים לסייר בתוכו! המבנה האחר, בצורת מגן הדוד, הוא מוזיאון לזכר מלחמות ישראל, מקום המדינה (מלחמת העצמאות בתש"ח) ועד היום (אינתיפאדת אל-אקצה, שהסתיימה ב-2008). במוזיאון יש מוצגים אמיתיים מתקופת המלחמות: כלי נשק, משוריינים, טנקים, מטוסים וכדומה. בנוסף, מכל מלחמה מוצגים סיפורים אישיים של לוחמים גיבורים, ויש פינה שבה מונצחים כל הנופלים במלחמה. שני מוזיאונים מדהימים, המושכים אליהם רבבות תיירים סקרנים ונלהבים מדי שנה." - "נשמע מקסים. ואל תגיד לנו שאין לנו זמן להיכנס למוזיאונים, כי זאת תהיה פשוט התעללות!" צחקו בר ויוסף.

- "האמת שבתכנון הסיור, הבאנו בחשבון גם את המוזיאונים, כי סברנו שתצאו לסייר בהם. אך שוב, מפאת קוצר הזמן, תיאלצו לבחור במוזיאון אחד בלבד."

"זאת התעללות גדולה יותר!" חייכו השניים.

לאחר דיון קצר החליטו להיכנס למוזיאון התנ"ך.

גם שער הכניסה היה מעוצב כלוחות הברית, כאשר בצד האחד אדם, ובצד האחר חוה. כששתי דלתות השער נסגרו והתחברו, הן יצרו במרכז מגן דוד גדול ושני אריות שעמדו זה מול זה. רצפת המוזיאון הייתה עשויה חול ואבנים, כרוח התקופה, וככל שהתקדמו לאורך המוזיאון, נחשפו לסיפורים חדשים יל פי סדרם הכרונולוגי המסופר במקרא. תחילה ביקרו בחדר המתאר את גן עדן. מקום קסום מלא בצמחייה ונחלים תכולים זורמים ושמש זורחת בחוזקה... ובמרכז עמד בגאון עץ הדעת הגדול, ועליו הפרי האסור. המדריך הסביר להם, כיצד כאשר היה לאדם וחווה הכול, הם בכל זאת התפתו ואכלו מפרי עץ הדעת, ובכך גרמו לעונש לכל המין האנושי; מנעו ממנו את האפשרות לחיות את החיים שלפני

המוות גם בגן עדן, והביאו את הסבל שהנשים צריכות לסבול במהלך ההיריון והלידה. מובן שבמהלך כל הסיור יוסף ידע לענות על כל שאלותיו של המדריך, ודקלם תשובות מדויקות ומפורשות להפליא. בין כל חדר וחדר היו מפוזרים חפצים מעניינים ומקוריים, שנמצאו בחפירות ארכיאולוגיות, כמו כדים עתיקים, חניתות ואף בארות, ופריטים פרי ייצור מודרני, לטובת האווירה, כמו סנדלים תנ"כיים. כשהגיעו למוצג המרכזי, הדגם הענק של בית המקדש הראשון, שיוסף כמובן ידע מיד לציין שהיה מפואר הרבה יותר מפואר מהשני, נדהמו בפעם המי-יודע-כמה באותו

"...תחילה

ביקרו בחדר המתאר

את גן עדן. מקום

קסום מלא בצמחייה

ונחלים תכולים זורמים

ושמש זורחת בחוזקה...

ובמרכז עמד בגאון עץ

הדעת הגדול, ועליו

הפרי האסור..."

היום. הכול היה מפואר כל כך, ובנוי בדיוק על פי התיאורים המצוינים במקרא, בספר מלכים א', פרקים ו'-ז'. המקדש היה בנוי אפילו מאותו העץ - ארז הלבנון! ככל שהתקרב לדביר המקום נעשה יפה יותר, ולמרות ההמולה של האנשים הרגישו מן תחושת קדושה מיוחדת: הנה אנחנו, בימינו, מבקרים ממש בבית המקדש. תחושה זו פגה דווקא כשהגיעו למקום הקדוש ביותר, כביכול, קודש הקודשים, שם הוקרן סרט על ימי בית ראשון, ועל בניית הבית והעלייה אליו לרגל. וכן, גם על חורבנו. את האופוריה שבה היו קטע גיא, כשהזכיר להם שהזמן המוקצב למוזיאון הסתיים, ועליהם לעזוב ליעד הבא שלהם, שאותו לא היה מוכן לגלות.

בדרך מאילת ליעד הבא, אמרו בר ויוסף: "לא האמנו שבאילת, העיר מלאת המלונות, מרכזי הקניות וחיי הלילה התוססים, דווקא שם תהיה שמירה על המסורת. וודאי שלא מוזיאון ענקי כזה לצורך תכלית זו. וגם היופי של החשיבה בתכנון המחודש של העיר: שדווקא במרכז העיר המתקדמת יעמדו המוזיאונים!"

- "נכון. אמרתי לכם כבר בתחילת היום. המדינה אמנם התפתחה מאוד בשנים האחרונות, אך בכל מקום דאגו לשמור על ארץ ישראל הישנה והאהובה. הממשלה השקיעה תקציבים רבים גם כדי לפתח את הנושא הערכי בארץ, שחלק ממנו בא לידי ביטוי בשמירה על המסורת. המדינה ראתה בנושא דבר חשוב ביותר, כדי שנדע מי אנחנו, מאיפה באנו ומה היינו צריכים לעבור כדי שנוכל לחיות פה בשלום בימינו. גם על ערכים מוסריים,

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

שכביכול המדינה איננה צריכה להתערב בהם, אלא רק ההורים המחנכים את ילדיהם אמורים לעשות כן, הממשלה שמה דגש. אתם ודאי זוכרים כיצד התלמידים התנהגו כלפי מוריהם לפני כ-20 שנה. טיפת כבוד לא הייתה להם, אלא רק זלזול. היום כבר לא תראו מצב כזה בבתי הספר. תלמיד יודע שהמורה הוא אדם מבוגר ומגיע לו יחס ראוי ומכובד מצדו. בבתי הספר חוזרים שוב ושוב על עשרת הדיברות שהוריש לנו ה' במעמד הר סיני, ושוב, במיוחד על הדיבר 'כבד את אביך ואת אמך', למען יאריך ימך'. כולנו מאמינים שבלי ערכים ומסורת, המדינה אינה יכולה להמשיך ולהתקדם הלאה."

"אני בהחלט מסכים אתך," אמר יוסף. "ואם כבר דיברנו על בתי ספר, אני זוכר שלפני 20 שנה למדינה דווקא היה חשוב יותר ההיבט ההישגי בתחום החינוך. האם חלו שיפורים ושינויים גם בנושא זה?"

- "אכן, ישראל נמצאת כעת במקום הראשון בעולם מבחינת ההישגים של תלמידי בתי הספר התיכוניים. גם הרמה בלימודים האקדמיים בארץ עלתה. השילוב בין התמיכה הכלכלית בחינוך האקדמי, ובין התמיכה בפיתוח אזור הנגב, הוביל לכך שאוניברסיטת בן גוריון ממוקמת כיום בצמרת העולמית של האוניברסיטאות מכל הבחינות, החל מהישגיות ורמת המרצים, ועד לתנאי מגורי הסטודנטים. מה שמביא סטודנטים רבים מכל רחבי העולם ללמוד אצלנו, בישראל."

"ואני עוד זוכר שכל מי שרצה ללמוד ברמה גבוהה טס תמיד לאוניברסיטאות באירופה ובארה"ב," הוסיף בר.

- "ובכן, מצב זה כבר לא קיים, אלא, כמו שהבנת, המצב הוא הפוך בדיוק. סטודנטים מכל רחבי העולם נוהרים לפה כדי ללמוד. הזכויות בפרסים על לימודים ועל פיתוח, ובפרסי נובל, עלו בקרב הישראלים בעשרות אחוזים. אני מתאר לעצמי, שלא תאמינו כשתשמעו את זה, אבל נמצאה התרופה ללויקמיה, אחת מהמחלות הקשות והקטלניות ביותר בעולם."

- "זאת בהחלט בשורה משמחת ביותר. ודאי חיים של מיליונים ברחבי העולם ניצלו בזכות פיתוח התרופה. אך... מה הקשר לנושא השיחה?"

- "נחשו מי פיתח את התרופה המהפכנית ומצילת החיים? נכון! שני ישראלים. דוקטור חיים נאמן ודוקטור סלים מחמוד. שניהם ישראלים, בוגרי אוניברסיטת בר אילן, שהצטוותו יחד וגרמו להארכת חייהם של מיליונים, ולכל העולם ללמוד להגות את האות ח"ת..."

בר ויוסף צחקו ונראו גאים עד מעל הראש במדינה שלהם. בעוד הם ממשיכים ומשוחחים, נתקעה לפתע מכוניתם. גיא ניסה להניעה מחדש, אולם ללא הועיל. לבסוף הם יצאו מהרכב, דחפוהו אל שולי הכביש וחיכו לעזרה. נוסעי שלוש המכוניות הראשונות שעברו שם, עצרו לידם, שאלו לשלומם ועזרו להם בתיקון הבעיה. כשהמשיכו בנסיעתם, אמר בר: "אני שמח לראות שהחום וטוב הלב של הישראלים נשמר גם הוא. בשום מדינה בעולם לא היו עוצרים בשבילך כדי לראות מה קרה והאם הכול בסדר. רק בישראל כולם מרגישים אחים ועוזרים זה לזה".

"... אתם

ודאי זוכרים כיצד

התלמידים התנהגו

כלפי מוריהם לפני כ-20

שנה. טיפת כבוד לא

הייתה להם, אלא

רק זלזול..."

"נכון מאוד", ענה גיא. "ארצנו אמנם השתנתה, אך אנשיה נשארו כמו שהיו. ישראלים חצופים, חסרי סבלנות, ישראלים שצופרים בכל מקום אפשרי, אבל ישראלים בעלי לב ענק וחיבה עמוקה זה לזה. ישראלים שתמיד עמדו זה לצד זה, ופעלו זה למען זה".

בשעה הבאה ניסו בר ויוסף לשכנע את גיא לגלות להם מה היעד הבא שבו יבקרו בארץ. לבסוף נכנע, והסכים לגלות להם שהם נוסעים לחו"ל, דבר שעשה אותם סקרנים ומבולבלים עוד יותר.

הם המשיכו עוד כשעה בנסיעתם, עד שראו שלט גדול כתום מולם: "עצור! גבול לפניך! אנא, הכן דרכונך. תודה, מסוף עזה". "השתגעתי? אתה לוקח אותנו לעזה?!" צרח בר על גיא.

- "הירגע, בבקשה. עם קום המדינה הפלסטינית, שוררים בינינו ובין האזרחים הפלסטיניים יחסי ידידות, שלום ואחוה. הם מתיירים אצלנו ואנחנו מתיירים אצלם. וכיוון שכבר מאוחר, נלון שם הערב. בשנה שעברה נבנה פה מלון מפואר מאוד. אני בטוח שתיהנו".

- "Passports, please" אמר שוטר משטרת הגבולות הפלסטינית בקול עבה.

- "אבל גיא, אין לנו פה דרכונים!" נבהלו בר ויוסף.

- "לא הגיוני. אז איך נכנסתם לשדה התעופה?! בדקו בכיסים, ודאי שכחתם".

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

ואכן, באורח פלא, בכיסיהם היו מצויים דרכוניהם. הם העבירו אותם לשוטר, והוא אפשר להם לעבור ואמר "Welcome to Palestine!". עם כניסתם לעיר היו בטוחים שזוהי מתיחה. הרי כך לא נראית עזה, עזה שרואים כל יום בשעה שמונה בערב בחדשות. עזה המלוכלכת, האפורה והיודעת מצור ומלחמה. לבסוף הבינו שאכן זוהי עזה. רוב העוברים והשבים ברחוב היו בעלי חזות ערבית ודיברו בשפה הערבית. הם עצרו במקום שכונה פעם "השוק של עזה", וכיום משמש מעין מרכז מסחרי גדול. המבנה הפרימיטיבי של השוק התחלף אמנם במבנה מודרני של קניון, אך הפולקלור של השוק נשאר כמו שהיה. גם בחנויות המודרניות הסתובבו המוכרים עם מכשירי מגפון. כולם זיהו כי הם ישראלים והזמינו אותם לחנויותיהם, כיבדו אותם במאכלים מסורתיים, ובר אף קנה כאפייה למזכרת. יוסף, לבקשת המוכרים החביבים, נתן להם אחת מהכיפות הסרוגות היפות ששמר אתו תמיד בתיק, למזכרת. כיפה שהיה קשור אליה, שסבו סרג כמו ידיו. יוסף היה סבור שזהו מעשה סמלי, שבו הוא מודה לאלוהים (וגם לערבים) על השלום שנתן לעמו, על השקט, על השלווה ועל האחוה שבין כל תושבי הארץ הקדושה. השלושה נפרדו לשלום מהמוכרים הנחמדים, והמשיכו לבית המלון, שם עשו את הלילה, לאחר יום מתיש וארוך של סיורים ברחבי הארץ.

כעבור עשר שעות שינה עמוקה, עם עלות השחר, קמו, התלבשו ויצאו לריצת בוקר קלילה על חוף הים בעזה. עוד שעה עברה, וחום השמש הקיצית של ארץ ישראל החל להכות בהם. ומה עושים כשחם? קופצים למים! הם שחו עם כמה ילדים פלסטיניים ועם עוד כמה תיירים אירופאיים; שיחקו וגלשו, וכשעזבו את החוף, הותירו אחריהם בחול הזהוב מין חריטה גדולה, של מגן דוד, חצי סהר וצללב. זה מה שהרגישו באותם הרגעים הנוגים בחוף. כאילו הנה הגיעה אחרית הימים, וכל האנשים בעולם, בני דתות שונות, חיים זה בצד זה, בלי לייחס חשיבות למוצא הלאומי או הדתי. מחשבה זו המשיכה להדהד בראשם עד היציאה מעזה, שם נזכרו כי עדיין לא תם הסיור, ושוב, פנו ושאלו את גיא לאן מועדות פניהם כעת.

"את הסיור שלנו נסיים בצפון הארץ. עוד מוקד שבו תוכלו לראות את השמירה על ארץ ישראל כמו שאתם הכרתם, ובנוסף, גם מקום שופע יערות, שדות, פרחים, נחלים ופרפרים. אזור הצפון שאליו אנו נוסעים הוא מעין גן העדן של ארץ ישראל. הכול שם ירוק ומלא בטבע, טבע ורק טבע. אין לי ספק שתיהנו שם מאוד!"

מובן שבר ויוסף קרנו מאושרי! הם עמדו לראות את הבית שלהם, כפי שייראה בעוד 20 שנה. הם התרגשו במשך כל הנסיעה, וציפו לרגע שבו יגיעו לביתם. בית, שנדמה היה

כי לא ביקרו בו שנים, ובעצם היו אלה ימים ספורים בלבד. באמצע הדרך הם היו רעבים מאוד, הרי לא אכלו מהבוקר. הם עצרו בעפולה ואכלו פלאפל, בדיוק כמו של פעם, המאכל הלאומי. לאחר מכן, ישבו לפצח גרעינים שחורים, תוך צפייה במשחק כדורגל של ה-Israeli League, אחת מליגות הכדורגל הטובות בעולם. עם סיום המשחק, שבו ניצחה כמונן הפועל כפר סבא, המשיכו בדרכם צפונה.

"הגענו, התעוררו!" ניסה גיא להעיר את השניים משינה עמוקה במושב האחורי של המכונית. "ברוכים הבאים לרמת הגולן!"

"...שיחקו

וגלשו, וכשעזבו

את החוף, הותירו

אחריהם בחול הזהוב

מין חריטה גדולה,

של מגן דוד, חצי

סהר וצלב..."

בר ויוסף קפצו מהמכונית, רצו אל מרכזו של שדה גדול ופורח, פתחו כפיהם והסתובבו סיבוב של 360 מעלות, תוך שאיפה עמוקה של האוויר הצלול. "אמנם היו אלה רק כמה ימים ספורים, אך התגעגעתי כל כך למקום הזה, אחרי שעות של סיבובים בעיר הגדולה. השקט, השלווה, הירוק, הפריחה, הנחלים הזורמים, המפלים השוצפים, ציצי הציפורים, רוח ההרים והבתים הנמוכים, החמודים, הצנועים והכפריים. זאת הארץ שלי!" שמח והתגאה בר על שובו לצפון המרהיב.

"אז אני מבין שאתם מאזור הצפון. כלומר, הסיור שאעשה לכם פה יהיה מיותר. אולי במקום זאת תראו לי אתם את המקומות שאתם אוהבים פה?"

- "יש הרבה כאלה!" חייך יוסף, "אך יש מקום אחד שאותו אנחנו אוהבים יותר מכול. הבניאס."

- "בהמשך נלך לבניאס. קודם אבקש להראות לכם את הכפרים החדשים, השלווים והיפים שהציפו את הגליל בשנים האחרונות. כמו שצינתי בתחילת הסיור, לממשלת ישראל בשנים האחרונות היו תוכניות רבות. אחת מהן הייתה ליישם פעם אחת ולתמיד שניים מחזונותיהם של ממשלות ישראל ושל תושבי ישראל לדורותיהם, ובמיוחד את חזונו של ראש הממשלה הראשון, דוד בן גוריון, על ידי שילוב של שניהם יחד. האחד הוא קיבוץ גלויות, להרחיב את עליית היהודים ארצה מכל התפוצות, ועל ידי כך גם ליצור רוב יהודי פה בארץ. הן מהצד הדמוגרפי, כלומר, רוב של יהודים לעומת ערבים בארץ, הן מהצד הבין-לאומי, כלומר, שרוב יהודי העולם יחיו בישראל, אפילו רוב גדול יותר מקהילת היהודים

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

בארצות הברית. החזון השני היה ליישב את הנגב ואת הגליל. כפי שראיתם כשהיינו באזור הנגב, המאפיינים המדבריים של האזור, שנראו בהתחלה כחסרונות, הפכו ליתרונות. בנגב הוקמו מושבות חקלאיות רבות, ובהן גידולים הזקוקים להרבה שמש, למעט גשם ולמעט קור - בדיוק התנאים שקיימים בכל רחבי הנגב, שתופס כ-60 אחוזים משטחה של המדינה. בזכות התנאים האופטימליים השוררים במקום, שאפשרו גידול משובח של כל מיני צמחים, התפרסמו הגידולים החקלאיים של תושבי האזור, והם מיוצאים לכל העולם כמוצרי איכות. כך גם יושב הגליל. הממשלה מפיצה בפני העולים החדשים, הפוקדים את הארץ בהמוניהם מדי שנה, חוברות המציגות את הגליל כאזור פסטורלי, שקט, שלו ומלא ירק, פריחה וטבע. עולים רבים משתכנעים, ומחליטים לבוא ולהשתקע במקום."

הם נסעו משם לגליל, לאורך הכפרים המטופחים, שאליהם היו צמודים פרדסים רבים. ניחוחות פרחי ההדרים בישמו את האזור כולו, בריח קסום ומשכר. הם הרגישו בעננים. הם חלפו על יד אנשים שעבדו בגינה; אחרים חתכו עצים להסקה, אף על פי שהיה זה יום שטוף שמש; אחרים פשוט שכבו על הארץ בחוסר מעש ודאגות. בכלל נדמה היה להם כאילו הם בחו"ל, באיזה עמק שוויצרי ירוק ונידח. ההבדל שבכל זאת ניכר בין הבתים שראו ובין בתי הכפר השוויצרי הטיפוסי, היה שבכל החלונות ניתן היה לראות חנוכיות גדולות ומאירות, ובכל מקום שאליו פנו שמעו עברית. אך לא סתם עברית. עברית שנהגתה בכל המבטאים שקיימים בעולם: מבטא אמריקני, בריטי, הולנדי, גרמני, רוסי, סיני, דרום אפריקני, ספרדי, פרסי, הודי, אוסטרלי, צרפתי ועוד ועוד... בכפר אחד ראו את כל העולים, דוברי כל המבטאים, משחקים יחד כדורעף במדשאות המוריקות ורחבות הידיים. זה לא היה קיבוץ גלויות בלבד, אלא גם מיזוג! כל יהודי העולם מגיעים לפה, לארץ ישראל וחיים יחד, זה עם זה, עוזרים זה לזה, כואבים זה עם זה ושמחים זה עם זה. כולם יחד חוגגים את החגים הלאומיים, וכל אחד מביא לשולחן החג את המאכלים היהודיים המסורתיים מהמדינה ממנה בא. מדינת היהודים.

את הרגע הקסום הזה, שוב, קטע גיא: "כעת הגיע הזמן לשוב לגולן, ושם תראו לי את המקום שלכם, הבניאס". הם נסעו כחצי שעה עד שהגיעו. בכניסה לשמורה אמר יוסף: "הרשה לנו להיות המדריכים בשלב זה. ב'מגרש הביתי' שלנו" צחק. "ברוך הבא לשמורת נחל חרמון - הבניאס. ולמה קוראים לשמורה בשמה? פשוט מאוד! גע במים הזורמים בנחל. קרים נכון? ובכן, מקור מי הנחל הוא השלגים הנמסים בחרמון. אין נחל יפה, צלול ושוצף מזה בארץ."

השלושה נכנסו וטבלו במי הנחל הקרירים, דבר שהסב להם אושר רב ביום חמסין שכזה. הם שחו שם כשעה תמימה, ולאחר מכן המשיכו בטיול בשמורה המרהיבה. הם ראו כיצד העצים שעליהם נהגו לטפס גדלו וגבהו; הם פגשו את הצב שאתו נהגו לשחק כשביקרו במקום מדי פעם, ואף ראו את בית העץ הגדול שבנו על אלון התבור הענק, שעדיין ניצב זקוף במרכז הנהר...

לפתע התעוררו בר ויוסף, שניהם שכובים תחת עץ אלה גדול, שבגזעו נקיק רחב.

"...זכרו!"

חלום אחד כבר

התגשם! לכן, אם

תרצו שחלומכם

יתגשם גם הוא -

אין זו אגדה!..."

"מוזר... חלמתי שביקרנו בארץ, כמו שהיא, רק בעוד 20 שנה... הכול היה מודרני יותר והטכנולוגיה והמערכ כאילו השתלטו על המדינה" אמר בר.

"מעניין! גם אני חלמתי בדיוק את אותו החלום! רק שבחלומי גם נשאר הרבה מארץ ישראל הישנה והאהובה..." אמר יוסף.

- "כן, גם אצלי. ואף שרר שלום בין כל מדינות המזרח התיכון. הייתי שמח אילו המדינה שלי הייתה נראית כמו בחלום..."

- "גם אני חושב ככה. אני בטוח שאם נרצה, נאמין ונפעל למען החלום - נצליח! אנו חייבים להגשים את החלום הזה, ולהפכו למציאות."

- "קדימה! אני אתך!"

כל הדרך חזרה הביתה הדהד החלום בראשיהם של בר ויוסף, והם חשבו כיצד יוכלו ליישמו ולהגשימו.

זכרו! חלום אחד כבר התגשם! לכן, אם תרצו שחלומכם יתגשם גם הוא - אין זו אגדה!

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

**קרן אור
אחת קטנה**

מאת: נטע נודל | כיתה י"ב | בי"ס אפרים קציר | חולון

השערים הגדולים נפתחו. היא עמדה שם, מבולבלת. הפחדים והחששות שניקרו בה זה זמן רב הציפו אותה מחדש בשיא עוצמתם, והיא פחדה כל כך שלא תצליח להתגבר עליהם.

היא לקחה נשימה עמוקה והסתכלה מסביב. אלפי אנשים נעו בין הבניינים ובין המדשאות. הם דיברו במגוון שפות, דבר שהוסיף לבלבול שלה.

היא הרימה את מבטה. המקום היה עצום בגודלו, מרהיב ביופיו ושוקק חיים. מאות הבניינים שראתה נצצו באור השמש, והחלה להתפשט בה תחושה נעימה. "מי יודע?" היא חשבה

נוער חושב מחדר מה החלום שלך?

לעצמה, "אולי בכל זאת אין לי ממה לחשוש". בין הבניינים השתרעו כרי דשא רחבים ועצים רעננים. בצלם ישבו אנשים, שוחחו וצחקו.

השעה הייתה כבר שמונה וחצי והחצר החלה להתרוקן. אלפי האנשים החלו להיכנס לתוך הבניינים, וכך גם היא.

בקומה הראשונה היה חדר גדול. היא נכנסה אליו והתיישבה באחד מעשרות המושבים שהכיל. אחריה נכנסו לחדר עשרות אנשים. לאחר שכולם מצאו את מקומותיהם, נכנס לחדר גבר בשנות ה-40 לחייו. הוא סקר את היושבים בעיניו ואז עיין ברשימה שהחזיק. 35 מבלגיה, 94 מסוריה, 40 מירדן, 60 ממצרים, 82 מארה"ב, 28 מפינלנד... הרשימה נמשכה עוד ועוד. היו בה ארצות שהוא אפילו לא הכיר.

"שלום ובוקר טוב לכולם!" הוא פתח ואמר. "שמי יואב, ואני חלק מצוות התמיכה של האוניברסיטה, שעליו אסביר בהמשך. זהו יומכם הראשון באוניברסיטה על שם רחל הופמן. רחל הופמן מצאה מרפא לסרטן. היא נפטרה בשנה שבה האוניברסיטה קמה, 2020, ובשל התרומה הגדולה שלה לאנושות, נקראת האוניברסיטה על שמה. בימים הבאים תוכלו להכיר את המרצים שלכם, את החברים ללימודים ואת אופי הלימודים באוניברסיטה.

כפי שתראו במשך השנה, באוניברסיטה יש צוות שנקרא 'צוות תמיכה'. הוא קיים רק כדי לעזור לכם, בהדרכה מקוונת מהבית או בצורה אישית פה באוניברסיטה. אני חלק מהצוות הזה.

אנחנו נלווה אתכם בלימודים במתן עזרה בחומר הנלמד, וגם מבחינה אישית, חברתית. נייעץ לכם בכל בעיה אישית אם תרצו בכך.

"שפת הלימוד היא עברית. אני מודע לכך שחלקכם עדיין לא בקיא לגמרי בשפה. לשם כך יש 'צוות עברית' באוניברסיטה, שיעזור בכל בעיה. למשל, אם תיתקלו בבעיה בקריאת מאמר מסוים. אבל אני מבקש שתשתדלו ללמוד עברית, ולהיעזר בצוות במידה מעטה עד כמה שאפשר. כפי שאתם יודעים, רוב המחקרים החשובים בעולם נעשים בישראל, ושפת המחקר היא עברית. לכן על כל איש מחקר לדעת עברית.

"עוד כמה דברים לפני שתתחילו את שנת הלימודים שלכם. הלימודים מתבצעים בקבוצות קטנות והמרצים נוכחים בשיעורים. זאת, משום שאנו דוגלים בקשר אישי וישיר עם המרצים, ולא באמצעות מכשירים כלשהם. אנו יודעים שבארצות שונות ההרצאות מועברות על גבי מחשב, אך כפי שציינתי, כאן יש קיים קשר אישי עם המרצה. עובדה

זו הופכת את הלימודים לנעימים וקלים יותר לכולם. לעתים תקבלו גם שיעורים על גבי מארגן השיעורים הידני שלכם, או מארגן השיעורים הנייח שנמצא באוניברסיטה. לכל אחד מכם יש מארגן שיעורים נייח, שמופעל, כמו מארגן השיעורים הנייד, על ידי טביעת אצבע. למארגן השיעורים הנייח יש מסך גדול יותר, והוא נוח יותר לעבודה. על גבי מארגני השיעורים תוכלו לצפות בכל ההרצאות, לקרוא את כל החומר, והוא גם יפנה אתכם לעיון בחומר נוסף בנושאים הנלמדים. אולם אני מדגיש שהשימוש במארגן השיעורים הנייח הוא לנוחיותכם בלבד, ולא יחליף נוכחות בכיתה.

3 5 . . . "

מבלגיה, 94

מסוריה, 40 מירדן, 60

ממצרים, 82 מארה"ב,

28 מפינלנד...

הרשימה נמשכה

עוד ועוד..."

"בכניסה לבניין ראיתם בוודאי שבית הספר לכימיה באוניברסיטה נקרא על שמם של אהרון צ'חנובר ואברהם הרשקו. הם זכו בפרס נובל לכימיה בשנת 2004. בשל תרומתם הגדולה למחקר, קראו לבית הספר על שמם בעודם בחיים.

בשנים האחרונות ישראל מקבלת פרסי נובל רבים, לכן אולי יהיה לכם קשה לקלוט שרק בשנת 2004 ישראל קיבלה את פרס הנובל הראשון שלה בתחומי המדעים - פרס נובל לכימיה.

כעת אקרא לכם כתבה שפורסמה באינטרנט ב-10/12/2004.

"הרשקו וצ'חנובר, חברי הפקולטה לרפואה של הטכניון, הם הישראלים הראשונים שזוכים בפרס נובל בתחומי המדע. הם זכו בפרס על מחקרם בתחום החלבונים.

"הם מתחו שלשום ביקורת על הממשלה בנושא. 'מדינת ישראל תמיד תהיה דלת אמצעים ואנחנו צריכים להתמקד בדברים שהם חשובים, חדשניים ויכולים להוות פריצת דרך', אמר הפרופ' הרשקו, 'לא נוכל לעשות את זה כשמערכת החינוך קורסת'.

"הפרופ' צ'חנובר היה יותר תקיף: 'החינוך הגבוה במדינת ישראל במצב קשה. הטכניון סובל סבל קשה, נחנק בחנק תקציבי. חזרתי לפני ארבעה ימים משבתון בארה"ב ואני מקנא במה שהם יכולים להרשות לעצמם במחקר. לתאר את ההבדלים בשחור ולכן לא

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

היה מספיק. ניתן להסתפק בקצת פחות תקציבים, אבל לא בהרבה פחות. אירוע כמו זה, שישראלים זוכים, הוא נדיר. אין לנו נפט, אורניום או יהלומים. ישראל תלויה בהשכלה גבוהה. כל מה שיש לנו - צה"ל, רפא"ל, תעשייה מתוחכמת - תלוי במה שיש לנו בראש. ללכת לקצוץ את הראש הזה, הוא מעשה התאבדות. צריך לזכור עוד דבר: המוצר שישראל קיבלה היום, הפרס, הוא לא מוצר מדף. התחלנו לפני 35 שנה, הגענו להישג לפני 25 שנה. לוקח שנים להכשיר מדענים להישגים. לוח הזמנים אצל מדענים לא קצר כמו אצל פוליטיקאים. לפגוע במדענים היום יעלה לנו ביוקר בעתיד בנוגע לעתיד המדע בישראל".

גיחוכים נשמעו באולם. "אולי תופתעו לשמוע, אבל בשנת 2004 זה בדיוק היה המצב. החינוך הגבוה במדינת ישראל אכן היה במצב קשה, היה חוסר עצום בתקציבים ולא נראה היה שהמצב עומד להשתנות.

"מובן שהיום המחקר בישראל פורח, יש עשרות אוניברסיטאות ומכוני מחקר ושפת המחקר היא עברית. לעולים החדשים מביניכם אספר שהטכניון שעליו מדובר בכתבה הוא כיום קמפוס עצום, שחנך כמה שלוחות חדשות".

הוא התבונן בסטודנטים. רובם לא ידעו כלל על המצב שבו היה שריו המדע בישראל בשנת 2004. הם הביטו עליו, מצפים להסבר. הוא חיך לעצמו. הם גדלו בדיוק בתקופה ההיא, שבה הכול השתנה, הוא חשב. הם לא מודעים לשינוי העצום שחל בישראל.

"שנים ספורות לאחר הזכייה בפרס נובל לכימיה, הוא המשיך "החלה לחלחל ההבנה שאכן עתידה של ישראל טמון בראש - בהשכלה, במחקר, בידע. ראש הממשלה דאז החליט לפעול בעניין. הוא החליט להזרים תקציבים לחינוך הגבוה ולמחקר. אך ביצוע ההחלטה לא היה פשוט כלל וכלל. ישראל הייתה במצב כלכלי קשה. נדרשו תקציבים למטרות רבות. האבטלה גאתה, העוני גבר, וכפי שהבנתם גם החינוך הגבוה והמחקר נתקלו בקשיים רבים. לכאורה נראה היה שלא ניתן להשקיע תקציבים בחינוך ובמחקר. אם אכן היה כך, ישראל לא הייתה מתקדמת כפי שהתקדמה. רבים התנגדו לדרכו. אך לראש הממשלה הייתה ראייה עמוקה יותר, הוא ראה מעבר. הוא הבין שכדי לשפר את המצב באמת, להגיע למצב טוב יותר, הוא צריך להשקיע לטווח ארוך יותר. ואכן, בשנים האלה המחקר והפיתוח הישראלי החלו להתקדם, נכנס כסף לקופת המדינה. שנה אחר שנה המחקר התקדם יותר ויותר, ונכנסו תקציבים גדולים יותר לקופת המדינה. ישראל הפכה למעצמה בתחום

המדע. תלמידים וחוקרים באים אליה מכל העולם, אוניברסיטאות נפתחות ומכוני המחקר פורחים. פריחה זו הביאה לשגשוג כלכלי, והיא מורגשת בכל תחומי החיים".

הוא חייך ואמר: "הלימודים הסדירים מתחילים מחר, כעת אתם חופשיים, אתם מוזמנים לסייר באוניברסיטה כדי שתוכלו להכיר אותה ולהתמצא בה".

היא יצאה מהבניין ופשטה בה הרגשה נפלאה. היא נשאה את עיניה לשמים, הם היו נקיים מענן. הסטודנטים שיצאו אתה מהבניין נהנו מחומן של קרני השמש שחדרו מבעד לעצים.

"...אין לנו נפט,

אורניום או יהלומים.

ישראל תלויה בהשכלה

גבוהה. כל מה שיש לנו

- צה"ל, רפא"ל, תעשייה

מתוחכמת - תלוי במה

שיש לנו בראש..."

היא חייכה לעצמה, שמחה לדעת שהפחדים הרבים כל כך שהיו מוצדקים.

היא הגיעה לביתה והדליקה את מחשב החדשות שלה. היה זה מכשיר קטן שעליו הוצגו החדשות היומיות. היא אהבה להתעדכן בנעשה בעולם. על המחשב הוצגו החדשות: "ציפור נדירה התגלתה באוסטרליה... אישה ילדה שלושה זוגות תאומים בלידה אחת... פותח זן חדש של תפוחים..." אור חייכה, אלה היו החדשות העיקריות שתמיד חזרו על עצמן, היא אהבה את זה.

אך באותו ערב שודרה כתבה נוספת, על בני נוער בסיכון, שלא נקלטו בשום מסגרת. הם נראו מיואשים, לא הצליחו בלימודים בבית הספר ולא בשום מסגרת אחרת, למרות התמיכה הרבה שקיבלו מהמדינה. פשוט, כי הם לא רצו להשתלב וללמוד. הם התייאשו לאחר שנכשלו פעמים רבות. בסוף הכתבה התראיינה נערה כזאת, ואמרה: "זה פשוט הגורל שלנו, אנחנו לא יכולים להצליח בחיים, ואף אחד לא יכול לשנות את זה". הנערה השפילה מבט ודמעה נצצה בעיניה.

ואז עלתה לנגד עיניה שוב התמונה ההיא: שתי נערות מלאות שמחה, תקווה, אהבה וחלומות, כל כך הרבה חלומות. היא שוב הרגישה את הכאב העמוק ההוא, החודר, בתוך החזה, שמעולם לא דעך, ולו במעט.

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

היא אהבה אותה כל כך, את הילה. בת-הדודה היחידה שהייתה לה. שתיקה היו בנות יחידות, הן עברו את כל חייהן יחד, את הילדות ואת ההתבגרות. עד ליום ההוא. מאז אור הרגישה שמשהו גדול חסר בה. היא לא שכחה לרגע את כל הרגעים שלהן יחד, את השיחות ואת הבכי, את הצחוק, את החלומות. לעתים היא חשה שאינה יכולה להתמודד עם הריקנות הזאת שהרגישה בלי הילה, עם החור שנפער לה פתאום בחיים. בלי הילה, היא הרגישה שמשהו חסר בה, לא שלם. לעתים היא הייתה שואלת את עצמה כיצד תמשיך בלעדיה.

היא נזכרה באחת מהשיחות הרבות שניהלו: "אור, חייבים לעזור להם. בישראל חיים 100,000 בני נוער במצבי סיכון. הם בדיוק כמונו, אבל החיים הובילו אותם למצב שבו הם נמצאים. הם יכולים להגיע למשהו, להשיג משהו. צריך לתת להם מוטיבציה, הם צריכים הזדמנות, לדעת שמאמינים בהם. כשמכירים אותם באמת, מבינים עד כמה הם נפלאים. אור, אני מאמינה שהם באמת יכולים להגיע רחוק, חייבים לעזור להם!"

בכל שנות לימודיה בתיכון הילה התנדבה לעזור לנוער במצוקה והיא השקיעה את כל כולה בכך. כל יום אחרי הלימודים היא הקדישה מעצמה להתנדבות, ושמחה כל כך שהיא יכולה לעזור.

אור עצמה את עיניה בכאב. לעתים נדמה היה לה שהילה הייתה מתנה שאלוהים העניק לאנושות, כל כולה טוב אמיתי, שמחה ורצון לעזור. היא האמינה באמת שתוכל לשנות את העולם.

לפעמים היו עולות בראשה מחשבות: מה הילה הייתה מצפה ממנה לעשות? מה תוכל לעשות כדי להמשיך את הילה, להחזיר משהו ממנה לחיים? והילדים האלה, מה אתם? אין להם אף אחד...

לפתע נדלק ניצוץ בעיניה. האש הזאת בעיניים, שראתה אצל הילה תמיד כשהייתה לה מטרה, חלום שרצתה להגשים, פתאום נדלקה גם אצלה. הרעיון שצץ במוחה נעשה נפלא יותר ויותר בעיניה, ותחושה של אושר מילאה אותה.

ככל שהמשיכה לחשוב על העניין הייתה נלהבת יותר ויותר. ההרגשה של המטרה, של החלום שעשויה להתגשם, מילאה את כל כולה בהתלהבות. לרגע עלתה במוחה המחשבה שאולי, בעצם, הרעיון שלה לא יתגשם, הוא נראה רחוק וגדול מדי. אך היא החליטה לא לוותר ולנסות להגשים אותו.

לפתע שמה לב שכבר ירד הערב. היא הדליקה את הטלוויזיה. הופיע הערוץ הצרפתי. על המרקע החלה פרסומת לחטיף "משהו" ואחריה פרסומת לאבקת הכביסה "נהדר".

היא חייכה לעצמה. העובדה שמוצרים מכל העולם נקראים בשמות בעלי צליל עברי קסמה לה, ובו בזמן הצחיקה אותה.

היא עברה לערוץ החדשות. "חולה בנגיף האיידס נתגלה בצפון. לא ידוע כיצד נדבק בוורוס. הוא ייבדק וייאלץ לשהות בבית החולים כחודש עד להחלמתו המלאה... כמדי יום, אנו מציגים לכם פיתוחים ישראלים חדשים. הראשון, חללית מפוליאיתיל מחוזק, כן, חללית מפלסטיק. החללית תמריא בעוד כשנה וחצי למאדים. פיתוח נוסף הוא זן חדש של תפוחים, בטעם בננה. אנו טעמנו ונהנינו. אלה דברינו להערב, תודה שהייתם אתנו".

"...אור, חייבים

לעזור להם. בישראל

חיים 100,000 בני נוער

במצבי סיכון. הם בדיוק

כמונו, אבל החיים הובילו

אותם למצב שבו

הם נמצאים..."

היא הבינה עד כמה יש לה מזל לחיות, ובמיוחד ללמוד, בישראל. מעצמה מדעית, עם עשרות מכוני מחקר ואוניברסיטאות. ואז נזכרה, שוב, בהילה. הילה אהבה כל כך מדע על כל ענפיו השונים. היא תמיד התעניינה, תמיד הייתה צמאה לידע. את הניצוץ ההוא בעיניים היא הייתה רואה גם כשהילה הייתה מדברת על העתיד שלה. היא הייתה מספרת לאור שוב ושוב את החלום שלה: להיות חוקרת גדולה, לעבוד במעבדות, לחקור, לגלות. אור ראתה את ההתלהבות הגדולה של הילה, אבל אף פעם לא הבינה באמת מה מושך כל כך את הילה לתחום הזה.

בתקופת התיכון אור לא אהבה ללמוד, ואף נטתה לא להופיע לשיעורים. היא חלמה על פרסום, רצתה להיות כוכבת רוק. היא חייכה, איך הכול התהפך... עכשיו היא לומדת לתואר בכימיה, היא, שהייתה מוכנה לעשות הכול כדי להתחמק משיעור, עכשיו אוהבת כל כך את המקצוע. עכשיו היא מבינה את הסקרנות של הילה, את הרצון לדעת עוד. רק עכשיו היא גילתה את עולם המדע שקסם כל כך להילה.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

הניצוץ בעיניה של אור לא כבה לרגע. האש בתוכה המשיכה להוביל אותה אל המטרה. במשך החודשים שחלפו לאחר מכן היא פעלה בלהט כדי להגיע למטרה. היא נהנתה מהלימודים באוניברסיטה. את תחושת הפחד והבלבול החליפה תחושת שייכות ואהבה, והיא נהנתה מכל יום באוניברסיטה. את החברים שהספיקה להכיר עניינה בפרוייקט שלה - החלום שלה. כל מי שאתו דיברה נדבק בהתלהבותה. השמועה על הפרוייקט התפשטה ברחבי האוניברסיטה, וסטודנטים רבים פנו אליה בבקשות להצטרף אליו.

אך היה צורך בתמיכה נוספת. היו דברים נוספים שהיה בהם צורך כדי להפעיל את הפרוייקט. צוות התמיכה של האוניברסיטה, מרצים, ההנהלה. כל מי שיכול היה לתרום נדבק בהתלהבות הסוחפת של אור. גורמים באוניברסיטה יצרו קשר עם אוניברסיטאות אחרות ועם מכוני מחקר שונים. כך הושג מימון לפרוייקט, ומומחים רבים תרמו רעיונות וציוד. הפרוייקט קרם עור וגידים ואור לא ידעה את לבה מרוב שמחה.

אור סיירה בין האוניברסיטאות ומכוני המחקר הרבים שהיו פזורים ברחבי הארץ כדי לגייס ציוד, מימון וכוח אדם נוסף לפרוייקט.

היא ביקרה בטכניון בחיפה, שנקרא בפי כולם "עולם הטכניון" בשל גודלו העצום. הוא היה מכון טכנולוגי בין המתקדמים בעולם.

מאות הבניינים שבו היו מרהיבים ביופיים, ו-240,000 התלמידים שלמדו בו נהנו מספריות גדולות, מחיי חברה עשירים ומעשרות פרויקטים להעשרה בשלל נושאים.

ואכן, ההשקעה השתלמה, ומשנת 2020 עשרה פרופסורים מהטכניון זכו בפרסי נובל בתחומים שונים.

בסיורה בטכניון אור הלהיבה פרופסורים להשתתף בפרוייקט, ואף השיגה מימון.

אור ערכה סיור גם באוניברסיטת קריית שמונה, אוניברסיטה קטנה ומטופחת. ניתן היה לחוש שם את הקשר האישי ואת החמימות. "מזל", היא חשבה לעצמה, "שיש גם מקומות קטנים כאלה, שניתן ללמוד בהם בסביבה תומכת ומשפחתית".

מכון ויצמן, שהתפתח וגדל והפך למכון המחקר המוביל בארץ, תמך במכוני המחקר הקטנים שנפתחו ברחבי הארץ. כשאור הגיעה לשם היא קיבלה תמיכה עצומה

מפרופסורים שהתנדבו בשמחה לפרוייקט, וכן קיבלה מימון נדיב שקירב אותה, בצעד נוסף, אל הגשמת החלום.

את שאר סיוריה עשתה בנגב, משום ששם היה המרכז המדעי של ישראל, שנקרא בפי כול "הקריה המדעית", וגם משום שקיוותה לתמיכה ולשיתוף עם הפרוייקט שלה, שיתקיים בדרום.

"...הנגב

הפך למרכז

המדעי של ישראל...

היו בו שטחים ריקים

רבים, והבנייה שם

הייתה זולה

יחסית..."

הנגב הפך למרכז המדעי של ישראל, משום שבשנים שבהן נבנו מכוני המחקר והאוניברסיטאות היו בו שטחים ריקים רבים, והבנייה שם הייתה זולה יחסית. שטחים עצומים היו פנויים לבניית המבנים ולהקמת כפרי סטודנטים. רעיון זה החל לפני יותר מ-20 שנה, והצליח כל כך עד שהוקמו יותר ויותר כפרים כאלה בדרום.

סוכנות החלל הישראלית ונאס"א היו המובילות בתחומן. שנים ספורות קודם לכן, בעת שסוכנות החלל הישראלית צברה תאוצה, נאס"א עזרה לה בפיתוחים שונים. כך קמו פרויקטים רבים, שהיו פרי שיתוף פעולה בין נאס"א לבין סוכנות החלל הישראלית, ועזרו לפיתוח חקר החלל.

רוב מכוני המחקר והאוניברסיטאות שנבנו באותן השנים נבנו בנגב, והריכוז הגבוה שלהם בנגב הפך אותו למרכז המדעי של ישראל. בעקבות התיירים הרבים שהגיעו לביקור במכונים ובאוניברסיטאות, הפך הנגב גם למרכז תיירות ונופש, ומאז הוא פרח.

היא ביקרה באוניברסיטת דימונה, אחת מחמש האוניברסיטאות שהיו בנגב, גם היא קטנה וחמימה, ובה עשרות סטודנטים שהיו נלהבים להצטרף לפרוייקט.

התחנה האחרונה בסיוריה שלה הייתה מכון נבו, על שם אלי נבו, שהיה מדינאי שפעל רבות לקידום המדע בישראל. מכון נבו היה ירוק ופורח; משטחים אדירים של דשא ירוק ורענן ופרחים בשלל צבעים נראו עד האופק. ביניהם התהלכו מדענים, ושוחחו ביניהם.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

לרגע היה נדמה לה שלא נעשה שם דבר. המקום נראה כמו פארק ענק, שמורת טבע או אתר נופש, והניחוות של העוברים והשבים השרתה עליה מצב רוח טוב ורגוע.

היא נכנסה לבניין שעמד צמוד לכניסה - הבניין לביוכימיה. בניין גבוה וחדיש. הייתה בו תנועה ערה של סטודנטים שנכנסו ויצאו, חלקם בילו את זמנם בתוך הבניין בשיחות.

כשנכנסה למעבדות בבניין, התגלה לעיניה ציוד מעבדה רב, מהסוג החדש ביותר שניתן היה למצוא בעולם. אלפי מבחנות, בקבוקים וכוסות היו מונחים על שולחנות המעבדה, פרוסים במרבד עצום. הצבעים שהשתקפו מתוכם עוררו בה סקרנות רבה. בשולחן שממולה עמדו שורות של מיקרוסקופים חדשים ומשוכללים. הסטודנטים שעבדו שם נראו נלהבים. חלקם עסקו בתמיסות הצבעוניות שבמבחנות, חלקם בדקו בלי הרף דגימות שהכניסו למיקרוסקופ. הסטודנטים שיתפו זה את זה במה שבדקו והתייעצו ביניהם. גם שם היא קיבלה עזרה רבה. סטודנטים רבים הצטרפו לפרוייקט, וציוד מעבדה נתרם. בנוסף, הובטח לה סיוע בכל מה שתצטרך בעתיד.

פשטה בה הרגשה נפלאה, כל מקום שאליו פנתה מצא לנכון לעזור לה, והחלום שלה עמד להפוך למציאות. כעת השיגה את כל מה שהייתה זקוקה לו בשלב הראשון של הפרוייקט, אך השמועה התפשטה, והיא הוסיפה לקבל סיוע ואף רעיונות חדשים מאנשי מחקר ומסטודנטים ברחבי הארץ.

חודשים רבים עברו, 11 ליתר דיוק. היה זה חודש לפני פתיחת המיזם.

באולם רחב ידיים התאספו מאות סטודנטים, אנשי מחקר ופרופסורים מכל רחבי הארץ. הם דיברו ביניהם בהתרגשות על המיזם שעמד להיפתח. הרעיון היה חדשני ועורר בכולם התלהבות והתפעלות.

לא כולם היו בטוחים שאכן הרעיון יכול לעבוד, אך הם נתרמו לעניין בכל זאת, מתוך רצון טוב וכדי להעניק לו הזדמנות.

על הבמה הקטנה שהייתה במקום עלתה אור, ובחיוך רחב אמרה: "ערב טוב לכולם, אני מודה לכם שבאתם ושהתגייסתם לפרוייקט שלי. הערב אציג בפניכם את הפרוייקט ואת העקרונות שעליהם בניתי אותו."

בקדמת החדר הופיע מעין מסך סגול. המצגת עמדה להתחיל ועיני כל הנוכחים היו נשואות אליה.

על המסך באוויר, הופיעו אותיות תלת ממדיות שאט-אט יצרו מילים: כיוון, מטרה, עתיד טוב יותר.

"...אני

מאמינה שעם המון

אהבה, נוכל להחזיר

להם את האמונה הזו,

ואת שמחת החיים ואת

המטרה בחיים..."

"אלפי ילדים בארץ חיים כיום במצבי סיכון שונים. הם נושרים מבתי הספר, מסתובבים ברחובות ומעורבים בפעילויות בלתי חוקיות או אלימות. למרות העזרה הגדולה שהמדינה מעניקה לנוער הזה בעשרות הפרוייקטים שהיא מפעילה, יש בני נוער שאין בהם רצון להיכנס למסגרת, הם לא רוצים ללמוד או להשתלב.

כשהרצון הזה אינו בתוכם, לא נוכל להכניס אותם למסגרת.

ניסיתי לגשת לבעיה הזאת בדרך אחרת, לתת להם כיוון ומטרה בחיים. לאפשר להם לראות את העתיד, להאמין בו, להאמין בעצמם. שיידעו שהם יכולים לשנות את מצבם, אם ירצו בכך ויעבדו לשם כך, יפתחו לעצמם עתיד טוב יותר."

לב תלת-ממדי גדול הופיע בקדמת החדר, ועליו המילה "אהבה".

"המקום יעניק להם בית חם ותומך, שלושה ילדים יגורו בחדר, כמעט כמו בבית רגיל. והמון המון אהבה. הנוער הזה איבד אמונה בעצמו, ביכולתו ובאחרים. אני מאמינה שעם המון אהבה, נוכל להחזיר להם את האמונה הזו, ואת שמחת החיים ואת המטרה בחיים.

"המקום יהיה בעל אופי מדעי, כלומר הלימודים שיתבצעו בו, כפי שאסביר בהמשך, יהיו בעלי אופי מדעי. זאת, כדי להעניק לבני הנוער הזדמנות בימים אלה, שבהם נדרשים כל כך הרבה בעלי מקצוע ומומחים בתחומי המדעים, וגם משום שיש בישראל ציוד חדיש,

נוער חושב מחדר

מה החלום שלך?

מומחים רבים ומקומות נפלאים ומסקרנים, מכונים ואוניברסיטאות שילהיבו אותם. אנו נשמור על קשר עם אוניברסיטה ועם מכון מחקר שיאמצו את הילדים, הם יגדלו בסביבה הזאת והיא תהפוך להיות טבעית בשבילם.

"אז איך נעניין אותם בלימודים? איך נחזיר אותם למסלול? הדרך כמובן לא תהיה קלה. נלך בה צעד צעד, אך יש בה עיקרון חשוב מאוד והוא: למידה חווייתית."
המילים "למידה חווייתית" נצצו בקדמת החדר.

"ולמה הכוונה? ובכן, אנו ננסה לעורר בהם סקרנות ללמוד, ובכך למשוך אותם ללימודים. דבר זה יתבצע למשל, על ידי כך שהמעבדות במקום יהיו פתוחות במשך כל היום, והתלמידים יוכלו להיכנס בכל עת. מובן שיהיו אחראים במקום. אני חושבת שהעובדה שהם יוכלו, למשל, לבדוק דברים מסביבתם כמו שער, פרחים וחומרים מחיי היום-יום, במיקרוסקופ, תלהיב אותם לדעת יותר. בעזרת גירויים מסוג זה נוכל לעניין אותם בלימודי המדע.

הנוער שיגור במקום ילמד בבית ספר רגיל, אך בו הוא יקבל העשרה וגירוי לידע.

"תודה לכולכם שהתנדבתם לעזרה במקום. בהמשך הדרך נצרף גם עובדים קבועים. כולנו יוצאים למסע נהדר, שאינני יודעת לאן יוביל אותנו, אבל אני בטוחה שבעזרת כולם, הרעיון יעבוד ונוכל, באמת, לעזור להם.

"בעוד חודש ייפתח 'בית הילה' - בית חם לנוער, עם דגש על פיתוח סקרנות וחשיבה מדעית. בהצלחה לכולנו!"

שנתיים תמימות עברו מאז אותו הערב, שבו אור עמדה והציגה את חלומה בפני המתנדבים. "בית הילה" גדל והתפתח, עשרות הנערים שגרו בו חיו חיים שמחים ומלאי משמעות, והיו מוקפים באהבה. רובם אכן גילו התעניינות במדעים, אף שהדרך עד לשיקום - הניסיון לגרום להם לחייך, להאמין שוב במישהו - הייתה קשה ומפרכת. חלק מהנערים והנערות

שחיו במקום גילו התעניינות באומנות, ובעזרתה יכולים היו להביע את עצמם בצורה טובה יותר. למקום הובאו אומנים שטיפחו את הנערים בתחום זה. המקום גדל והלך, והרעיונות של הנוער לפעילויות נוספות העשירו את המקום והרחיבו את תחומי הפעילות שלו.

באותו הערב הגיעו ל"בית הילה" נציגים מ-20 מדינות. בכל העולם שמעו על הצלחתו של "בית הילה", שהצליח למשוך אל הלימודים נוער חסר מוטיבציה, והפך אותו למצליח. הנוער של "בית הילה" השיג ציונים גבוהים בתעודת הבגרות, שכעת הורכבה מציונים במבחנים פנימיים, בהשקעה בלמידה ובעבודת חקר. לכל נושא מבין שלושתם הוענק חלק שווה בקביעת הציון. שיטה זו החליפה את בחינות הבגרות, לאחר שהוכח כי במקרים רבים הן לא שיקפו את הידע האמיתי של התלמיד, ובעיקר לא את המאמץ שהשקיע בלימודים.

"... בכל

העולם שמעו על

הצלחתו של "בית

הילה", שהצליח למשוך

אל הלימודים נוער חסר

מוטיבציה, והפך

אותו למצליח..."

נחזור לאותו הערב: הנציגים הגיעו ל"בית הילה" כדי להתרשם ממנו ולנסות להקים בית דומה, כל אחד בארצו. הם סיירו בחצר ובבניין המטופח, שוחחו עם הנוער שחי במקום ולבסוף שמעו הרצאה קצרה מפי אור. היא סיפרה על העקרונות שעל פיהם נוסד המקום, על ההצלחות הרבות שחוו ועל הלקחים שהסיקו במהלך הזמן. היא נפרדה מהם בברכת הצלחה, והבטיחה לעזור בכל קושי שיתעורר. כשהסתיימה הפגישה ניגש אליה נציג ירדן, שבמדינתו כבר החל לפעול בית דומה, והעניק לה פסל קטן בצורת לב, ועליו כתוב באותיות זהב, בעברית ובערבית, "תודה". את הפסל הכין ילד קטן שחי בבית שבירדן. בירדן פעל הבית למען ילדים קטנים, ובזמן הקצר שבו הספיק לפעול הוא שגשג, והילדים שחיו בו פרחו. אור לא הסתירה את התרגשותה. היא הודתה לנציג הירדני ואימצה את הפסל אל לבה.

כשכל נציגי המדינות עזבו, נכנסה אור לאחת המוניות שחנו בצד הרחוב, הכניסה את כרטיס האשראי שלה ואמרה את שם המקום שאליו רצתה להגיע. המונית תכננה את מסלול הנסיעה ואז החלה לנסוע במסלול המיוחד למוניות.

המונית הגיעה למקום ופתחה את דלתותיה, אור ירדה ממנה והביטה על אלפי המצבות.

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

לפני 20 שנה בית הקברות התרחב במהירות. כעת המקום שנשאר מההרחבה האחרונה מספיק בהחלט, ומעריכים שבעשר השנים הבאות, לפחות, לא יהיה צורך להרחיב אותו.

היא הלכה לשם כי היה בה צורך לדבר עם הילה, לספר לה כל מה שקורה לה. היא הניחה את פסל הלב על קברה של הילה ודיברה בלחש: "הילה, הלוואי שהיית יכולה לראות עכשיו את ישראל, בדיוק כמו שדמיינת וחלמת: גדולה, מובילה. מדינה שמחה, כן, שמחה.

"והבית הזה, אם יכולת לראות אותו היית גאה בו כל כך, היית שמחה כל כך שמישהו דואג להם, ושהצלחנו לסחוף אותם בעזרת המדע שאהבת כל כך. היה קשה להקים אותו, אבל שאבתי את הכוח ממך, מהרצון שלך, מהנחישות, מהכוח שלך... העבר שלי חיזק אותי, בדיוק כמו המדינה. אנחנו שואבים את הכוח מהעבר שלנו, מהחלומות שאלה שקדמו לנו חלמו ולא הספיקו להגשים. אנו שואבים את ההשראה מחולמים גדולים מאתנו ומאנשי מעשה גם יחד. זה הכול בזכותך. היית מתמוגגת לו יכולת לראות את הפגישה היום... כמו שאת אמרת... אור לגויים... אני זוכרת איך כעסת כשכולם מסביב תכננו לנסוע ללמוד בחו"ל. אני זוכרת איך תמיד ציטטת אותם: 'אני מרגיש שאני לא יכול להגשים את עצמי פה, אין פה די אפשרויות'. ואת כעסת כל כך שהם רוצים, סתם ככה, לעזוב... את פחדת שטובי המוחות יעזבו את המדינה... את היית מאושרת לראות איך היום, כל חוקר רציני עובד בשיתוף עם חוקרים בארץ, וכולם חולמים לנסוע ללמוד בישראל. בנוסף, כל ישראלי יכול ללמוד באוניברסיטה בחינם. איך ישראל פורחת, מדינה מאושרת.

כשהלכתי לחפש עזרה לפרוייקט, בכל מקום שאליו הגעתי הציעו לי עוד ועוד רעיונות ועזרה, ניתנה לי עזרה מכולם - סטודנטים, מרצים, פרופסורים וגם מדריכי נוער ופסיכולוגים שעובדים עם הילדים קשה מאוד. כן, הם לא ילדים, אבל אנחנו קוראים להם ככה, כי הם... הילדים שלנו.

"כולם התלהבו לעזור, לתת לי אפשרות להגשים את החלום שלי. מי היה מאמין, כל מי שפניתי אליו עזר כדי להגשים את החלום הפרטי שלי, גם כשלא ידעו אם הוא בכלל יעבוד..."

היא עמדה שם במשך דקות ארוכות, מהרהרת בהילה, בילדותן יחד, ובחלום שהצליחה להגשים, בזכות הכוח שהילה נתנה לה.

היא נכנסה בשערי הבית. השלט "בית הילה" נצץ בכחול, "צבע של תקווה", הילה תמיד אמרה. היא עברה יום ארוך והתגעגעה לילדים.

בחצר ישבו כמה ילדים על ספסל ושוחחו. חיוכם התרחב כשראו את אור נכנסת. הם רצו אליה וסיפרו על כל מה שקרה להם באותו היום ועוד לא הספיקו לספר לה. אור חייכה והקשיבה לכולם. הם נכנסו למבנה הגדול והמואר. הבית שקק חיים. חלק מהילדים דיברו עם הסטודנטים, חלקם ראה טלוויזיה. הם הצטופפו על שתי ספות, למרות שבחדר היו שבע. "כי ככה זה, כמו משפחה" אחד הילדים הסביר לאור פעם. הלב של אור התחמם, זה בדיוק מה שרצתה להעניק להם, משפחה.

"...הילה,

הלוואי שהיית

יכולה לראות עכשיו

את ישראל, בדיוק כמו

שדמיינת וחלמת: גדולה,

מובילה. מדינה שמחה,

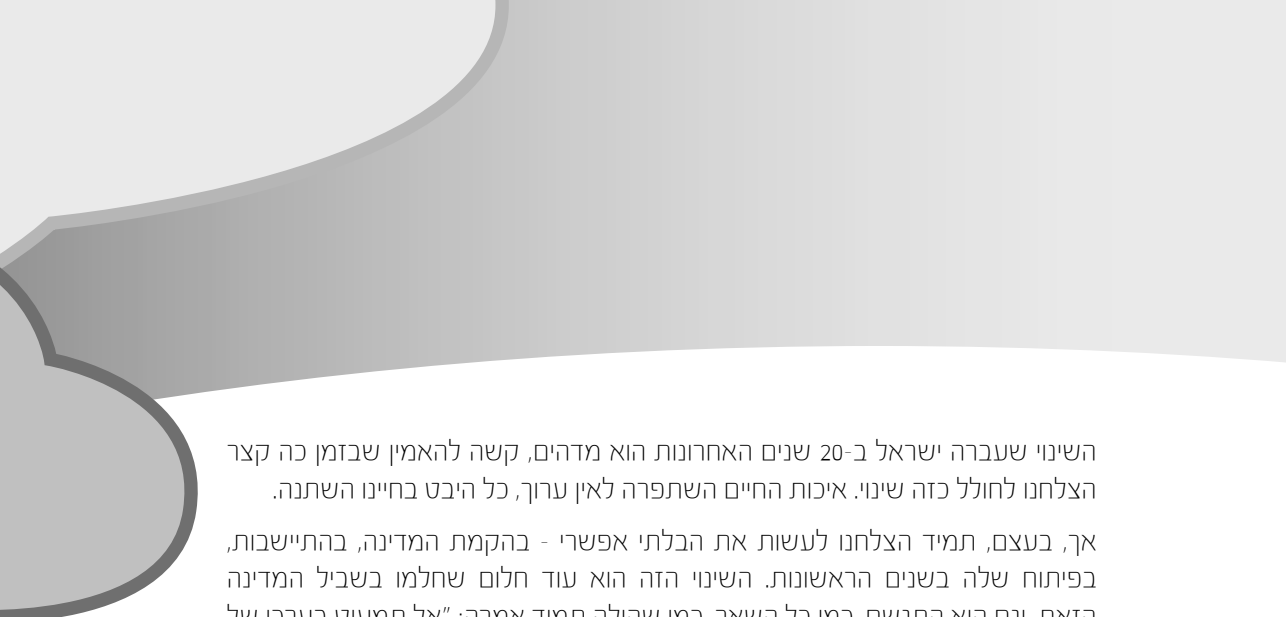
כן, שמחה..."

בחדר השני ילדים דיברו עם הסטודנטים, חקרו נושאים שונים ביחד או שיחקו אתם. בחדרי השינה הבנות הקטנות יותר, בנות 12, שיחקו וצחקו.

אור הביטה על הבית שהקימה במו ידיה. בית קטן וחם לילדים האלה. היא הרגישה סיפוק עצום כשראתה יום-יום את הילדים גדלים. זה היה החלום הפרטי והקטן שלה, הוא היה חשוב כל כך בשבילה.

היא הרהרה על מאות ואלפים כמוה, שיצאו להגשים את החלום הפרטי והקטן שלהם. המצב של ישראל, ההצלחה והשגשוג הכלכלי, נתן לאנשים אפשרות להתעסק בחלומות הפרטיים הכי כמוסים שלהם, ולצאת, לנסות להגשים אותם. תקציבים לא היו בעיה, ובכל מקום שאליו פנו מצאו אנשים שהיו מוכנים להתגייס למען החלום שלהם ולעזור להגשים אותו. זה תמיד היה בנו, היא חשבה, לעזור זה לזה בעת צרה, אבל עכשיו התכונה הזאת התחזקה פי כמה. עוזרים לאדם בכל מה שניתן, לא רק בעת צרה.

מאות ואלפים של חלומות עמדו להתגשם, וכך, נוסף על השגשוג הכלכלי, עוד אלפי אנשים יהיו מאושרים יותר.

השינוי שעברה ישראל ב-20 שנים האחרונות הוא מדהים, קשה להאמין שבזמן כה קצר הצלחנו לחולל כזה שינוי. איכות החיים השתפרה לאין ערוך, כל היבט בחיינו השתנה. אך, בעצם, תמיד הצלחנו לעשות את הבלתי אפשרי - בהקמת המדינה, בהתיישבות, בפיתוח שלה בשנים הראשונות. השינוי הזה הוא עוד חלום שחלמו בשביל המדינה הזאת, וגם הוא התגשם, כמו כל השאר. כמו שהילה תמיד אמרה: "אל תמעיט בערכו של חלום".

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

**דיאלוג עתידי
ברחובות לונדון**

מאת: אביעד רייניץ | כיתה י"א | ישיבה תיכונית פ"ת | פתח תקווה

- "בחור, יש לך אולי אש?"

- "לא, למה?"

- "מה 'למה?', אתה עושה צחוק?"

- "אני? צחוק? חלילה! פשוט לא מובן לי, מדוע ירצה אדם שנראה שקול והגיוני לפגום באיכות האוויר שהוא עצמו נושם... אז למה אתה צריך אש?"

- "מה אכפת מהאיכות של האוויר? רוצה לעשן!"

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

- "לעשן?"

- "לעשן, אתה יודע... סיגריות וכל זה?"

- "אה... האמת, עכשיו אני נזכר - זה הקטע הזה ששואפים עשן, לא? טוב שאצלנו כבר מזמן לא משתמשים בסיגריות האלה, אנשים קיבלו קצת שכל."

- "תגיד, אתה מהאגודה לאיכות הסביבה? גר באיזה כפר ירוק או משהו?"

- "אה, לא, רק ישראלי."

- "או... משתתף בצערך."

- "לא, לא, זה דווקא בסדר, אפילו די טוב, אפשר להגיד."

- "מה אתה אומר? דווקא בטלוויזיה אמרו שזה לא משהו."

- "אה, זה לא חדש, הם עושים את זה מאז 1926."

- "מלפני כל כך הרבה זמן? אז למה לא לפני זה?"

- "אין מה לעשות, רק אז המציאו אותה. אבל הם ימשיכו תמיד, ככה הם בתקשורת. ממשיכים להשמיץ את הטכנולוגיה שלנו בטלוויזיה שלהם, אפילו שאצלנו כבר עברו מזמן למשדרי הולוגרמה."

- "מה אתה סח, משדרי הולוגרמה? משוכללים שמה בישראל..."

- "עוד לא שמעת כלום! אומרים שאנחנו מובילים בעולם בטכנולוגיה, אתה יודע... יש לנו גם מחשבים קוונטיים, תחבורה חשמלית בלי שרפה, תחנות כוח סולאריות..."

- "היי, זה נשמע לא רע דווקא... אבל, איך הצלחתם להסתיר את כל זה?"

- "איזה להסתיר? אמרתי לך, כל הבעיה נמצאת בתקשורת העולמית שלכם. מי, אתה חושב, מכר את כל הפטנטים של 2015 לסוני? אבל התקשורת שלכם לא רוצה לסקר את זה... אצלנו בישראל זה בחיים לא היה מתנהל ככה - אצלנו יש לכל אחד חופש דיבור, אפילו חוקקו לזה חוק. יש ועדה מיוחדת שיכולה לחייב עיתונים לפרסם כתבה, אם הציבור צריך לדעת אותה."

- "באמת בעיה קשה, כל הקטע של התקשורת. אני אברר על זה קצת - אם זה נכון, אתה יכול להיות בטוח שאני אשלח איזה מכתב לעירייה או משהו..."

- "עזוב אותך מהעירייה. בישראל הדברים דווקא מסתדרים מצוין, אתה יודע, הפוליטיקאים עושים את מה שצריך ולא את מה שיעלה להם את הרייטינג, אבל שמעתי שאצלכם השלטון מתנהל בדיוק כמו שהוא התנהל אצלנו, לפני איזה 20 שנה - לא מתחשבים בצורכי הציבור, רק מנסים לשמור על המשרה."

- "אז מה לעשות?"

- "אה, יש לי רעיון פשוט מאוד. תפעל כמו ישראלי."

- "מה זאת אומרת?"

"... אה ..."

האמת, עכשיו אני נזכר

- "אתה מבין, זה רק ביטוי, היום אף ישראלי לא מתנהג ככה, אבל פעם הייתה לישראלים תדמית של תחמנים כאלה, אנשים שעוקפים את החוק, משתמשים קצת באלימות ובעוד כמה דברים רעים שכבר מזמן שכחנו איך הם נראים בישראל."

- זה הקטע הזה ששואפים

עשן, לא? טוב שאצלנו

- "אז מה, בעצם, אתה אומר?"

כבר מזמן לא משתמשים

בסיגריות האלה, אנשים

- "פשוט מאוד, תפנה לרשת הטלוויזיה המתחרה. אצלכם עדיין פועלים בשיטה הברברית הזאת, מנסים לשים רגל ליריב כדי לקדם את עצמכם... אני בטוח שכל רשת תשמח לפרסם את השחיתויות של הרשת האחרת..."

קיבלו קצת שכל..."

- "תגיד, אתה לא חושב שאתה קצת מגזים? זאת אומרת, כמה מושחתים האנשים פה כבר יכולים להיות?"

- "תתפלא... אם היית גר בישראל באלפיים ומשהו, היית רואה כמה שחיתויות שכמעט הפילו את המדינה."

- "אתה רציני?"

- "רציני לגמרי. היו פה כמה פוליטיקאים שלא היו מעוניינים בשום דבר, חוץ מלשמור על המשרות שלהם. הכלכלה התחילה להידרדר, למרות שאותה דווקא הצליחו להציל מוקדם יחסית. אבל עד שמיגרו את העוני, דאגו שיהיה אפשר לנשום את האוויר, פתרו את הסכסוך הישראלי-פלסטיני..."

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

- "מה?! פתרו את הסכסוך הישראלי-פלסטיני?"

- "לפני שנים, לא ידעת?"

- "מה זאת אומרת? ואתם לא רבים על השטחים?"

- "רבים? למה שנריב?"

- "לא יודע... אולי במקרה יש איזה שטח ששני העמים רוצים?"

- "זה היה פעם... אבל הסכסוך הזה נפתר מזמן. הרי כבר שנים שיש לפלסטינים מדינה משלהם, היא נמצאת במקום שהיה בו פעם הגבול בין ישראל ללבנון."

- "ומה עם המקומות הקדושים שלהם, ירושלים וכל זה?"

- "אה, לא הייתה עם זה בעיה. ערביי ישראל שרצו להישאר היו רשאים להישאר, אבל רובם דווקא בחרו לעבור לפלסטיין. גם הם הבינו שזה טוב יותר בשבילם..."

- "תשמע, אתה מספר לי פה כמה דברים שלא הייתי מתאר לעצמי, פשוט מדהים... איך לא שמעתי על זה?"

- "לא יודע, איזה עיתונים אתה קורא?"

- "כל מיני, אבל באף אחד מהם לא היה שום דבר על זה... איזה אתה?"

- "אל תהיה מגוחך, אין אצלנו בישראל עיתונים... אתה יודע כמה עצים צריך לירות בשביל עיתון אחד?!"

- "לא."

- "גם אני לא, אבל צריך הרבה, סמוך עלי... בכל מקרה, בגלל זה בישראל מתעדכנים רק באמצעות האינטרנט. זאת אומרת, זה הרבה יותר פשוט, מאחר שלכל אחד יש מחשב..."

- "מחשב לכל אחד?! עכשיו אני מתרשם... מילא הסכסוך והכול, אבל כמה אתם יכולים להיות עשירים?"

- "עשירים? אנחנו בכלל לא עשירים... זאת אומרת, כן, ישראל היא מדינה עשירה, את זה אי אפשר להכחיש, אבל לא בגלל זה כל אחד בה יכול להרשות לעצמו מחשב בבית! לכל

אחד יש מחשב, כי ההון מתחלק בצורה שווה יותר בין שכבות העם השונות, על ידי הפעלת מס הכנסה גבוה יותר, וגם מס הכנסה שלילי."

- "קומוניסטי משהו, לא? ומה זה הקטע של המס הכנסה השלילי?"

- "אה, זה פשוט מאוד... אדם שמרוויח פחות מהממוצע זכאי לקצבה משלימת הכנסה מטעם המדינה. ושלא תחשוב בטעות שאנחנו קומוניסטים! לא יכולנו להגיע לרמת עושר המאפשרת את המצב הזה אם לא היינו נוקטים, תחילה, מדיניות קפיטליסטית ועידוד צמיחה... רק לאחר שהמצב הכלכלי השתפר היה אפשר להתחיל לחלק קצבאות."

"...אתה

יודע... יש לנו גם

מחשבים קוונטיים,

תחבורה חשמלית

בלי שרפה, תחנות

כוח סולאריות..."

- "אבל רגע, לא מעלימים מס אצלכם? חייבים משהו שישלם מס הכנסה חיובי אם רוצים להפעיל מס הכנסה שלילי..."

- "האמת, פעם עשו את זה לא מעט, בהיקף גדול כל כך שממש היה קשה למגר את התופעה. אבל בסוף מצאנו דרך."

- "נו, מה עשיתם?"

- "זה היה קל, פשוט התחלנו מהשורשים."

- "העסקת בני נוער?"

- "לא, דווקא הלכנו על חינוך."

- "חינוך? איך זה עובד? נראה לי ששמעתי פעם על מערכת כזאת... זה כאילו ללמד את הילדים דברים נחוצים באמת, איך להתנהג וכאלה, לא?"

- "זה בערך העיקרון, אבל עיקרון לבד זה לא חוכמה גדולה. כל החוכמה זה להצליח ליישם אותו!"

- "נו, והצלחתם?"

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

- "אתה מדבר פה על המדינה שהצליחה להיפטר מהאלכוהול, בטח שהצלחנו! זאת הייתה, כמובן, משימה קשה הרבה יותר, לשכנע הורים לוותר על שיעורי מתמטיקה לילדים שלהם לטובת שיעורי מוסר, אבל לא הייתה לנו ברירה, ובסוף הצלחנו."

- "כל הכבוד! אולי תלמד אותי בהזדמנות קצת על החינוך הזה, נשמע די יעיל... רק תחזור בבקשה על מה שאמרת הרגע, בנוגע לאלכוהול?"

- "מה, שנפטרו ממנו?"

- "אתה לא רציני!"

- "למה לא?"

- "מה זאת אומרת, נפטרתם מהאלכוהול? אי אפשר להיפטר מהאלכוהול, האזרחים יתמרדו!"

- "אל תהיה מגוחך, האזרחים הם אלה שנפטרו מהאלכוהול, לא המדינה... זה לא שהוא נהיה לא חוקי או משהו, אנשים פשוט הבינו שהוא לא בריא, התחילו לשתות מים מינרליים וכאלה... ככה שהיום כבר כמעט לא מוכרים אלכוהול, כי אין לזה ביקוש."

- "מודעים לבריאות שמה בישראל, אה? עוד מעט תגיד לי שגם אין אצלכם זיהום אוויר..."

- "כבר אמרתי את זה קודם, שבסוף דאגו שיהיה אפשר לנשום את האוויר בישראל..."

- "אמרת? יכול להיות, אולי פספסתי משהו... אבל איך עושים כזה דבר בכלל?"

- "טוב, אז דבר ראשון, כמו שאמרתי, עוברים לתחבורה בלי דלק, ובאופן כללי מפסיקים לשרוף דברים - זה די פשוט, כשמתרגלים לזה... ישראל פיתחה מתקן סולארי יעיל דיו בשביל לספק אנרגיה בתפוקה גבוהה, וכלי הרכב שלנו נטענים בבית במקום לסחוב אתם דלק לכל מקום. הרבה יותר יעיל, למען האמת."

- "תגיד, יש לכם איזה משהו לא טוב בישראל?"

- "כן. מדוזות, בקיץ, בים התיכון. אבל אין מה לעשות, אי אפשר לקבל הכול..."

- "האמת, לא הייתי מנחש שכמה מדוזות יהיו בעיה בשבילכם לפי מה שסיפרת לי עד עכשיו."

- "טוב, אני לא יכול להגיד לך שזו ממש בעיה חסרת פתרון. זאת אומרת, אני מניח שהממשלה יכולה הייתה להשתמש נגדן בהדברה ביולוגית - אתה יודע, לפזר בים איזה משהו שטורף אותן..."

- "אז למה לא?"

- "טוב, אחרי הכול, זאת הסביבה הטבעית שלהן, גם למדוזות יש זכות לחיות."

"...פעם הייתה

לישראלים תדמית

של תחמנים כאלה,

אנשים שעוקפים את

החוק, משתמשים קצת

באלימות ובעוד כמה

דברים רעים שכבר

מזמן שכחנו איך הם

נראים בישראל..."

- "אז מה, גם לפרות שלכם אתם נותנים לחיות בסביבה הטבעית? אצלנו בלונדון הן בדרך כלל מסתובבות על המתקן של השווארמה..."

- "זה לא אותו הדבר! פרות אנחנו שוחטים לאכילה, שרשרת המזון וכאלה... כלומר, מותר גם לבני אדם לחיות, למרות שהם שולטים בכדור הארץ וכל זה."

- "אידיאולוגיה מעניינת... אז מה, כולם שם בישראל אידיאליסטים כמוך?"

- "ולמה שלא יהיו?"

- "אה, צודק, שכחתי שמשתמשים בהם בחינוך הזה... הדבר הזה ממש פותר כל בעיה, מה?"

- "האמת שכן, אפילו הצלחנו לגרום לילדים לרצות ללמוד בעזרתו."

- "ילדים רוצים ללמוד? איך הצלחתם!?"

- "מחנכים אותם מגיל צעיר, אתה יודע, מסבירים להם למה הם צריכים ללמוד, נותנים להם לבחור מקצועות מסוימים מתוך רשימה. ככה הם מבינים מה רוצים מהם, הם לומדים מתוך רצון ולא מתוך כפייה..."

- "נשמע אחלה שיטה... אם אותי היו מלמדים ככה, אולי היה יוצא ממני יותר מאיזה מאבטח..."

- "אתה מאבטח, ועוד חושב שזה רע? זאת עבודה ממש חשובה, אתה יודע..."

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

- "חשובה חשובה, אבל צריך גם קצת כסף!"

- "מה?! כמה מאבטחים מרוויחים אצלכם?"

- "מעט מאוד, תאמין לי..."

- "אצלנו הם דווקא מרוויחים די הרבה, זאת אומרת, מאז שנפתר הסכסוך הישראלי-פלסטיני."

- "מה הקשר לסכסוך? אם כבר, הם היו אמורים להרוויח פחות מאז שהוא נפתר!"

- "אתה מבין, פעם מאבטח היה מקצוע רגיל ונורמלי אצלנו. אבל עכשיו, כשאנחנו חיים במצב שפוי, מצב של שלום, יש מעט מאוד מאבטחים. הביקוש למקצוע קטן כמעט לאפס, כמובן, אבל ההיצע קטן אפילו יותר."

- "שמע, נראה לי אני אעבור לישראל בסוף."

- "אתה לא ממש יכול."

- "למה לא?"

- "ישראל היא מדינת היהודים - זאת אומרת, באמת שאין לנו שום דבר נגד אף אחד אחר, ובני דתות אחרות שכבר גרו בישראל מוזמנים להמשיך ולגור בה, אבל אנחנו כבר לא מקבלים מהגרים לא יהודיים."

- "למה, מה הבעיה?"

- "אתה מבין, זה כמו עם התקשורת שלכם - איכשהו, תמיד יהיו גויים שישנאו אותנו... אז שישנאו אם הם רוצים, אבל אנחנו לא עומדים לתת להם אזרחות ישראלית."

- "דווקא מכם לא הייתי מצפה לאפליה כזאת..."

- "אתה רואה? עכשיו, אחרי שסיפרתי לך קצת על ישראל, אתה חושב עליה טובות, ולא מצפה ממנה לאפליות. אבל האמת היא, שאנחנו לא מפלים אף אחד - אם רק יקשיבו לנו גם עוד אנשים בכל רחבי העולם, כפי שאתה מקשיב, נוכל לפתוח את שערינו לשאר העמים."

- "אבל זאת דרישה מגוחכת! אין שום סיכוי שזה יקרה."

- "לא היה גם שום סיכוי שתקום מדינה יהודית, בטח לא שהיא תשגשג, אבל עובדה - קמה ומשגשגת. תמיד אפשר לקוות."

- "אתה יכול להיות בטוח שאני מקווה... אבל, בעצם, אם הכול מושלם כל כך בישראל הזאת, מה אתה עושה בלונדון?"

- "לא הייתה לי ברירה, שלחו אותי לפה לעבודת הסברה."

- "מה קרה, כבר אין מקומות עבודה בישראל?"

- "חלילה! זה רק שהוועדה לאחדות ישראל החליטה שצריך להשקיע קצת כוחות גם בגולה. לפזר מאמצים, אתה יודע."

- "הוועדה לאחדות ישראל?"

- "הממשלה הקימה ועדה כזאת לפני די הרבה שנים, אפילו נתנה לה תקציב לא רע... איך חשבת שהמדינה מצליחה כל כך?"

- "זה לא בגלל הקטע הזה עם החינוך?"

- "גם החינוך עזר, אני לא אגיד שלא, אבל לדעתי זה בעיקר בגלל שהפסקנו לריב בינינו לבין עצמנו."

- "תקן אותי אם אני טועה, אבל נראה שהרגע אמרת שאתם לא רבים בישראל?"

- "מה הבעיה?"

- "אתה מתכוון, כאילו, שאתם לא חולקים זה על זה?"

- "חולקים, בטח שחולקים, אבל אף אחד לא מנסה לכפות את דעתו על חברו, ואז הכול מסתדר."

- "רגע, אבל אם אתם לא זה עם זה... אז את מי יש לכם לשנוא?"

- "אף אחד, למה שנשנא מישהו?"

"...אל תהיה

מגוחך, אין אצלנו

בישראל עיתונים...

אתה יודע כמה

עצים צריך לחרות

בשביל עיתון

אחד?!...!"

- "לא יודע, נדמה לי שזה צורך קיומי או משהו... אתה רוצה להגיד לי שאתה לא שונא אף אחד?"

- "בכלל לא. למען האמת, כמוני נוהגים גם שאר אנשי ישראל. אתה יודע, מתגברים על ההבדלים וכאלה. רואים מעבר לצבע העור ולהבדלי הדת... אפילו בהבדלי אידיאולוגיה לא מנסים לכפות רעיונות בכוח."

- "אתה בטוח? זה כנראה הדבר הכי מוזר ששמעתי בחיים שלי... לא לשנוא אף אחד, נו, באמת... עוד לא שמעתי על מדינה שהצליחה להתקיים ככה."

- "נו, אז אולי זה בכל זאת סוד ההצלחה שלנו. זאת אומרת, אף אחד עוד לא ניסה את זה לפנינו, אבל נראה שזה מביא תוצאות טובות."

- "אולי זה שווה ניסיון, אבל אני לא הייתי לוקח את הסיכון... אם להגיד את האמת, גם לא נראה לי שהייתי מצליח להתאפק - בטוח הייתי שונא מישהו..."

- "מה לעשות? בכל זאת, לא מחנכים אתכם כאן באנגליה..."

- "אולי אתה צודק... אז מה אתה מנסה לומר לי, בעצם? שאין לך אש?"

- "אין. מצטער."

- "גם כן אתם הישראלים... כולכם אותו דבר."

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

הנוער חושב מחר

מאת: צליל סלומון | כיתה י"ב | בי"ס אוסטרובסקי | רעננה

"התפקיד המרכזי של המדינה הוא להוכיח שהצדק מביא תועלת לבעליו. צדק הוא מה שאתה זקוק לו יותר מכול כדי להיות מאושר, ואילו האיש שעושה עוול הוא האומלל שבבריות" (אפלטון ביצירת המופת שלו, "המדינה").

כך רואה אפלטון את מצבה האידיאלי של המדינה ואת מחויבותה כלפי האזרחים - מצב שבו חוקי הצדק מכתיבים לאזרחים את דרכם. האם כך נראית מדינת ישראל כיום?

לפני כמאה שנה כתב הרצל את הרומן האוטופי "אלטנוילנד", שבו למעשה תיאר את חזונו על אודות מדינת ישראל. כמאה שנים לאחר כתיבת ספרו זה, חגגה מדינת ישראל

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

57 שנים להיווסדה. המדינה שהוקמה, לא הוקמה אמנם על פי המודל שהגה הרצל, אך הקמתה לוותה בתקווה גדולה של אנשים שהיו בעלי אידיאלים של צדק, שלום, חירות ושוויון, שהיו לאבני היסוד של המשטר.

מדינת ישראל היא מדינה דמוקרטית, הדוגלת בשוויון זכויות מלא לכל אזרחיה. היא מאמינה בפלורליזם, בריבוי דעות ובסובלנות. כך, לפחות, נכתב בהכרזת העצמאות: "מדינת ישראל תהא מושתתת על יסודות החירות, הצדק והשלום לאור חזונו של נביאי ישראל". אך האם מדינת ישראל אכן עומדת בצורה מלאה באותם האידיאלים שהציבה לעצמה?

מדינת ישראל היא המדינה שבה גדלתי, המדינה שאותה חונכתי לאהוב והמדינה שאותה אני רואה כביתי היחיד. חונכתי לאידיאלים; למוסר ולצדק, לשלום ולשוויון. למדתי שהמדינה הקטנה הזאת היא המקום היחיד שבו אחיה בשלום ועל פי דתי, והכרתי בחשיבות הדמוקרטיה. לפני שנים מספר התפקחתי, וגיליתי שלא כל מה שחונכתי על פיו, ולא כל הערכים שאותם למדתי להעלות על נס אכן מתקיימים פה, במדינה הקטנה שלי, שאותה אני רואה כמולדתי ואותה אני אוהבת כל כך.

גיליתי שפניה של המדינה שלי אינם בדיוק הפנים שברצוני לראות כאשר אני מביטה במראה. המדינה נמצאת כיום במצב מורכב מבחינות רבות, ואף נמצאת על פרשת דרכים מדינית. המצב המסובך הזה אינו מאפשר להנהיג את המדינה הזאת על פי הדרך האידיאלית ולהביא אותה למצב האידיאלי.

ומה ישראל האידיאלית בעבורי?

מדינת ישראל האידיאלית שלי משתרעת מקריית שמונה, מטולה ושאר ערי הצפון עד אילת והגלב. יש לה גבולות ברורים על כל המדינות המקיפות אותה (שלא כמו היום), ויש לה מדינה-שכנה חדשה - פלסטין, המשתרעת בעזה, בגדה המערבית ועל חלק מיהודה ושומרון.

היא נמצאת במצב של שלום עם כל שכנותיה, ובעיקר עם מדינת פלסטין. קשרי ידידות חזקים ירקמו בין מדינות ערב למדינתנו הקטנה, ולילדיי אף יוכלו להיות חברים מצדו השני של הגבול.

עם זאת, מדינת ישראל, שירושלים בירתה, תישאר כתמיד ולתמיד מדינת היהודים, כפי שחזה הרצל, כפי שהכריז בן גוריון. היא תהיה בית לאומי ומקלט בעבור כל יהודי העולם. דגלה של המדינה יישאר הדגל הלבן עם שני הפסים הכחולים ועם המגן דוד, ורובם של אזרחיה - יהודים יהיו.

"...גיליתי

שפניה של

המדינה שלי אינם

בדיוק הפנים שברצוני

לראות כאשר אני

מביטה במראה..."

יהודה עמיחי כתב באחד משיריו: "חיילים מכניסים לשקים חול רך שפעם שיחקו בו". מצב זה, האופייני כל כך למדינת ישראל כיום, לא יתקיים במדינה האידיאלית כפי שאני רואה אותה. הילדים יחונכו לאותם ערכי מסורת, דת ודגל - אך לא יהיה מצב מלחמה. כשנגיע למצב האידיאלי אני לא אצטרך לחשוש מהיום שבו אחי יעטה קסדה ומדים בירוק זית. אוכל לישון בלי לחשוש לגורלם של חבריי בצבא.

שלום ישרור בכל המזרח התיכון.

אך לא רק במזרח התיכון ישרור שלום. גם אזרחי ישראל עצמה יהיו סובלניים יותר, מבינים יותר, פתוחים יותר. הם ילמדו להעריך את השונה ולכבד אותו.

מערכת החינוך תהיה שוויונית לכול, וילמדו בה מורים בשכר גבוה שיעשו הכול בעבור תלמידיהם, ויהיו הטובים ביותר במלאכת קודש זו. לילדים, שיהפכו לנערים, תהיה הדרת כבוד למוריהם, והם ירצו ללמוד. ילדים אלה יגדלו להיות מנהיגים טובים וישרים למדינתם.

הנוער יחונך לאידיאלים שליוו את הקמת המדינה. הוא יאהב את המדינה ויקדש את ערכי הדמוקרטיה. המדינה תעשה למענו, והוא למענה.

הנוער יידע את ההיסטוריה של מדינתו. המדינה תעזור לכל נער ישראלי לצאת למסע לפולין ולזכור את עברה של מדינתו, אך גם תחנך אותו להפנות ראש אל העתיד ולצעוד

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

עם מדינתו בגאווה לעבר עתיד טוב יותר. הנוער הזה יבין שתשתית הטרור נבנית בלבם של האנשים, וברגע שהמסר יחדור ללב, הוא יפעל כדי למנוע מצב זה, והטרור יגווע. כאמור, הנוער יכבד את ערכי הדמוקרטיה ויפעל למען השלום.

מנהיגי המדינה יהיו נקיים משחיתות ויפעלו בניקיון כפיים. הם יהיו אנשים משכילים, הראויים להנהיג את המדינה. במשכן הכנסת יישבו 60 חברי כנסת ו-60 חברות כנסת. יהיו מחנות יריבים מבחינה פוליטית, אך בניגוד למצב כיום, ישררו ביניהם יחסי רעות וכבוד, למרות אי ההסכמה על הדרך המדינית.

המנהיגים יפעלו לכך שלא יהיו במדינה אנשים רעבים ללחם. מי שירצה לעבוד יוכל לעשות זאת, החלשים לא יופקרו. המנהיגים לא יפעלו למען החלשים בחברה כדי להגן על כיסאם, אלא מתוך רצון אמיתי לעשות למען החלשים.

נושא ההפרדה בין דת ומדינה יישאר נושא שנוי במחלוקת, אך ההפרדה תהיה חלקית בלבד, והמדינה תשמור על צביונה היהודי. הדתיים והחילוניים יכבדו זה את זה וימצאו מכנה משותף ביניהם, וכך יגיעו להסכמה.

החינוך, החילוני והממלכתי-דתי ייתן מקום לדת, וגם התלמידים החילוניים ילמדו מעט על אודות דתם. לא כדי לחנכם להיות דתיים, אלא כי עם שאינו יודע את עברו, עתידו לוט בערפל והדת היא חלק מהעבר ומהמסורת של העם היהודי.

הנוער יצדיק את הכינוי "עם הספר". הוא יקרא, ילמד, יחכים. אונס, סמים והתמכרות לאלכוהול יהיו נחלת העבר, ויפנו את מקומם לחברות אמת, ליושר ולרצון להשפיע.

השאיפה לדו-קיום תנחה את דרכה של המדינה האידיאלית שלי. היא תהיה מדינה שכל אזרחיה יתגאו בה. איהאב אל אשכר, אחד ממנהיגי האינתיפאדה הראשונה, אמר אז "חי כאן עם! עם! שמנים ורדים, יפים ומכוערים, קיצונים ומתונים, זקנים וצעירים, אוהבי שלום ושוואי שלום - עם! עם! עם שרובו רוצה לחיות את חייו בשקט".

אזרחיה של המדינה האידיאלית שלי יבינו שיש עם בצדו השני של הגבול, ודו-קיום, שלום ושקט ישררו בין שתי המדינות. שני העמים יחיו באחוזה זה בצד זה.

אך מעל לכול, המדינה האידיאלית שלי תדאג לכל אזרח מאזרחיה. היא תדאג לטוב ביותר בעבור כל אזרח, וישתלם לפעול בה על פי דרך הצדק, כפי שנאמר על ידי אפלטון. ולא די בכך שהמדינה שלי תדאג לאזרחיה, בראש ובראשונה האזרחים ידאגו למדינתם.

חזון המדינה המושלמת שלי הוא חלומה של נערה תמימה שעוד מאמינה שאפשר להגשימו. אולי לא אזכה לראותו מתגשם במלואו, אך כולי תקווה שבניי ונכדיי יזכו להגשימו, ושאני אזכה לראות לפחות את חלקו מתגשם, ואולי אף אצליח לעזור בכך.

"...נושא

ההפרדה בין דת

ומדינה יישאר נושא שנוי

במחלוקת, אך ההפרדה

תהיה חלקית בלבד,

והמדינה תשמור על

צביונה היהודי..."

ובכל מקרה: "כאן ביתי, פה אני נולדתי... כאן החברים אתם גדלתי, ואין לי שום מקום אחר בעולם, ואין לי שום מקום אחר בעולם" (מתוך השיר "כאן", עוזי חיטמן). זאת המדינה שלי, ואני אוהבת אותה כפי שהיא, ולעולם לא אחליף אותה בשום מקום אחר, גם אם המצב בה אינו אידיאלי. זה ביתי, ואני אפעל כדי להפוך אותו למקום טוב יותר, אך לעולם לא אנטוש אותו.

"יהיה מה שיהיה,

אני עוד אשנה.

אני אגשים את חלומי"

(מתוך השיר "רק בגלל הרוח", שלומי שבת).

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

החלום על השלום

מאת: חאג' הנאדי | כיתה י"א | בי"ס מקיף השלום | שיח' דנון

"קול ישראל מירושלים..."

השעה שמונה, הנה החדשות מפי מוחמד ומשה...

כל הכניסות לערים הגדולות ייסגרו היום לרגל חגיגות שנת הפיוס התשע-עשרה בין ערבים ליהודים. המוני אנשים צפויים להשתתף בחגיגות, יהודים וערבים, מוסלמים ונוצרים..."

"הנאדי!" ... שמעתי את אמי קוראת לי.

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

נדרשו לי כמה דקות להבין שאני חולמת בהקיץ, שוב ושוב את אותו החלום שלבי מבקש כל העת.

"הנאדי"... המשיכה אמי לקרוא לי... "תתעוררי!"

אמי החליטה להקציני מחלומותי, אך רק לעת עתה. פקחתי את עיניי, ומצאתי את עצמי שוב באותה במציאות, שבה אני נערה ערבייה שנולדה וחייה בארץ ישראל, ושותפה לכל הקורה במדינה בכלל ובעירי בפרט.

עדה לשפיכות הדמים המתמשכת, לגזענות הבלתי נסבלת, לאפליה, ולכל הקורבנות שנספים כמחיר למריבות הממושכות.

בלבי יש משאלה אחת שהורי לא יוכלו למלא לבדם, זוהי משאלת השלום. אני מבקשת נמרצות מזה שיושב בשמים (ואין זה משנה כלל אם נכנה אותו "אללה" או "אלוהים") שיממש לי אותה על אדמה זו, ושישלח לנו שלום אמיתי ודו-קיום בין ערבים ליהודים. שלום עמיד ויציב. ושישלח בחזרה את דמעותיהן של כל האימהות הערביות והיהודיות כאחד.

הרי אין זה משנה מאיזו עין נשרה הדמעה, כי אימא - זו אימא בלי הבדל דת, גזע, או לאום.

ישבתי לי לבד וחשבתי על המציאות הכואבת השוררת באדמה זו. לעתים נדמה לי שאנחנו על סף תהום, כי אני שומעת ורואה הרבה דברים רעים ובלתי הולמים.

אני שומעת בחדשות על שחיתות שרים ואנשי ציבור, וחושבת שהעולם מתרוקן מצדיקים. שאלתי את עצמי... מתי סוף סוף אראה את יונת השלום מתנוססת עם עלה זית ירוק בשמי ארץ ישראל, ומאותתת להזדמנות שלא תחמוק? מתי ייפסקו כל המלחמות, הכאב, הסבל והפחדים? מתי כבר ניפטר מהמושגים המבחינים כל כך: "מתנחלים", "מחבלים", "מתאבדים", "מחסלים", "ערבי", ו"יהודי"? מתי... מתי כבר יבוא השלום?

חיפשתי נואשות תשובה לאחת השאלות שהתרוצצו בראשי בזמן זה, אך לשווא... דמעה מלווה זלגה על לחיי, "מה כבר אני מבקשת? רק קצת שקט, שלוה, ושלום!"

ברגע זה העדפתי לישון ולהמשיך לחלום את החלום שהמציאות רחוקה כל כך ממנו. ניסיתי לעצום את שתי עיניי הדומעות בתקווה להצליח להירדם ולהמשיך לחלום, אך לא הצלחתי. התעקשתי לחלום ולהתחמק מהמציאות הקשה הזו, אז דמיינתי והמשכתי

לחלום על השלום, על הארץ הזו בעוד 19 שנה, בשנת 2025... ישבתי וחלמתי על פיסת הארץ הנאה הזו, המקום הכי טוב בעולם, ארץ שלוש הדתות, ואמרתי לעצמי: "ש לנו ארץ נהדרת שיש בה מקום לכולנו".

אני חולמת על יום אחד שבו אפקח את עיניי, אפתח את העיתון ואקרא בכותרת הראשית על מעבורת שנשלחה לחלל, מאוישת במדענים ישראליים וסוריים, מעבורת שהיא לא לריגול אלא לפיתוחו ולשגשוגו של האזור כולו.

"...מתי כבר

ניפטר מהמושגים

המבחינים כל כך:

"מתנחלים", "מחבלים",

"מתאבדים", "מחסלים",

"ערבי", ו"יהודי"? מתי...

ובעמוד השני אקרא על ישיבה משותפת של התאחדות הספורט הישראלית והתאחדות הספורט הפלסטינית, ובה דנים בהחלטת "פיפא" שישראל ופלסטין יארחו את המונדיאל, ושתי המדינות שולפות תוכנית מגירה של בניית אצטדיונים בשכם ובעזה, ואצטדיונים ענקיים בנגב המשגשג, שהפך ממדבר שומם לאזור מפותח, ואלפי אנשים מבקרים באתר, כאילו היה זה "יורודיסני".

מתי כבר יבוא

השלום?...?"

אני מביטה סביבי ורואה את ישראל האחרת, נקייה מקיצוניים, ובה אמנם אנשים שונים אבל כולם שווים; בלי פערים חברתיים וכלכליים גדולים כל כך, כולם שווים בלי הבדלי דת וגזע, שלא יהיו עוד מלחמות ואף אחד לא יצטרך להתגייס עוד לצבא, האנשים יילכו בגאווה, בראש מורם ובלי פחד.

"הנה חדשות הבוקר ליום זה..."

"היום, אחד בספטמבר 2025, פתיחת שנת הלימודים. עיקר המהדורה: בתוך מסגרת חינוכית אחת משולבים תלמידים יהודיים וערביים, חינוך בדו-קיום. כמו כן, חלה התפתחות

טכנולוגית מהפכנית, כך שתלמידים לא יצטרכו עוד לסחוב על גבם ילקוטים במשקל 15 קילוגרם, אלא כל תלמיד יצטייד בדיסק ובמחשב נייד".

"הנאדי!" קראה לי אמי, "תתעוררי! כבר מאוחר ואת חייבת למסור את החיבור לתחרות!"

החלום עבר לי כסרט נע, וחשבתי שאין זו אגדה. אני פונה לכל בני הנוער שבגילי: בואו יחד נבנה ונפתח את ארצנו, לנו ולדורות אחרינו, ונהיה לדוגמה של דו-קיום לעולם כולו, כנגד כל הקיצוניים מכל צד שהוא. בואו נושיטה יד לחלום ונהפוך אותו למציאות, נעזור לשקם את השלום שיוקד בלב העמים בשני הצדדים, כי השלום הוא ההזדמנות הנדירה והאחרונה לממש תקוות דורות של בני אדם, יהודים וערבים, לחיות כאן בשכנות טובה. אל נשכח שאנו בני דודים ואחים, בניו של אברהם אבינו עליו השלום, ואף על פי שלכל אחד טענותיו לגבי הזכות על הארץ הזאת, באפשרותנו לחיות יחד באהבה, בהבנה, בשלום ובבטחה.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

חלום של מציאות

מאת: אילנה סיציקוב | כיתה י' | בי"ס מקיף ז' | אשדוד

"...לפני יותר ממאה שנה בנימין זאב הרצל, הוגה מדינת היהודים, הכריז בפני קהל גדול של מאזינים: אם תרצו אין זו אגדה. וכמו שכבר נוכחתם לדעת, חלומי של הרצל אכן התגשם. מדינת ישראל של היום היא ההוכחה לכך. ולכן לפני שעות מספר החליטה ועדה מיוחדת בממשלה..." אלה המילים האחרונות של קריין החדשות, שהצליח אביעד לשמוע לפני שנרדם לחלוטין על הספה הישנה, אחרי יום מפרך בעבודה.

זה היה אחד מהשבועות הקשים של החודש. לעתים רחוקות יכול היה אביעד לומר כי הוא מתגאה במדינה שלו. אך הדברים הקטנים האלה גרמו לו לחשוב פעמיים לפני שהוא אומר את המשפט הזה בפני מישהו נוסף. מחיר הדלק זינק פעם נוספת בעשרה אחוזים.

נוער חושב מחדר מה החלום שלך?

החשבונות עדיין מונחים על השולחן הקטן ליד הטלפון, מחכים שמישהו ישלם אותם. הביטוח לרכב עדיין לא שולם. כמה דברים היו לו על הראש באותו רגע.

כל מה שהוא היה צריך זו שינה קלה...

קול נביחת הכלב בבית ממול העיר את אביעד באופן פתאומי. הוא פקח את עיניו בקושי רב, והציץ בשעון המעורר המונח על השידה הקטנה. השעון הראה 7:33 בדיוק. שמש חלשה חדרה אל תוך חלל החדר והאירה את כל חלקיקי האבק שהיו בו. בכל יום אחר הוא היה ממשיך לישון עוד דקות מספר עד שהיה ער לחלוטין. אך נביחות הכלב מהבית ממול לא אפשרו לו להירדם פעם נוספת.

מחוסר ברירה הצליח אביעד לקום על רגליו, כשראשו עדיין מסוחרר מההתעוררות הפתאומית.

על דלת החדר היה תלוי לוח השנה, שהראה כי התאריך כבר 23 באפריל 2030. "איך הזמן רץ" חשב לעצמו וחיוך קל עלה על פניו.

כשפתח את התריסים, אור מילא את החדר והרגשה של בוקר כבר הייתה באוויר. הוא הציץ מהחלון והים נראה באופק. אביעד אהב מאוד את הים הנקי והמטופח. החול על שפת הים היה זהוב, ודגל לבן נראה על סוכת המציל. ספינה קטנה שטה לא הרחק מהחוף. אביעד הפנה את מבטו לכיוון הרחובות, שהיו מטופחים ויפים. פחי אשפה רבים עמדו בצדי המדרכות.

הנוף שנשקף מחלונו היה יפה להפליא. הוא ראה את הבתים הלבנים עם האדניות המלאות בפרחים. גנים ופארקים ירוקים.

מאחורי הבתים הלבנים, במרחק של כמה רחובות, ניתן היה לראות את המשרדים החדשים. בניינים גבוהים עם חלונות מזכוכית בגובה של עשרות קומות. באחד מהבניינים עמד משרדו של אביעד. ילדים קטנים כבר שיחקו בכדור בפארק, מלאי שמחת חיים, כשסבתם יושבת על הספסל ממול וקוראת עיתון של בוקר.

צלצל טלפון פתאומי קטע את מחשבותיו. הוא רץ במהירות כדי להספיק לענות לפני שהמתקשר ינתק. כשהרים את השפופרת, אחותו הקטנה מיטל הייתה על הקו. "אביעד, אתה יכול להסיע אותי ללטיפה? יש לנו עבודה להגיש ואין מי שיסיע אותי."

בתשע אני אהיה מוכנה" אמרה בזריזות, ולפני שאביעד הספיק לענות, הוסיפה "תודה" וניתקה. ערכת החינוך השתנתה כל כך מהתקופה שבה הוא למד. מספר שעות הלימוד עלה באופן ניכר.

הילדים של היום קשובים ושקטים מאוד בשיעורים. לא כמו בעבר. הכבוד שהנוער המודרני נותן למורים הוא יוצא מהכלל. תוכנית הלימודים החדשה הצליחה יותר מהמתוכנן. מקרי האלימות שפקדו את בתי הספר נשכחו כבר מזמן.

"...במבחן

פיזה האחרון,

שנערך בשנת

2029, ישראל הייתה

במקום הראשון

בטבלת ההצלחות

במבחן פיזה האחרון, שנערך בשנת 2029, ישראל הייתה במקום הראשון בטבלת ההצלחות בבחינה. ישראל נחשבת לאחת המדינות החזקות ביותר בתחום החינוך. ושלא נדבר על הידע הרב של התלמידים של היום. המשוואות שאביעד התקשה לפתור בזמן היותו תלמיד - הנוער של היום פתור אותן בלי בעיה. אחותו בת ה-16 יודעת את כל שמות ראשי הממשלה שהיו במדינת ישראל.

הוא עצמו זוכר רק את השניים האחרונים.

"בבחינה..."

ריח הקפה מילא את המטבח, ואביעד היה לבוש ומוכן כדי לאסוף את אחותו. הוא ירד במעלית לחניון של הבית, ונכנס למכונית החדשה שקנה לפני מעט יותר מחודשיים. מכוניתו נחשבה לשיא הטכנולוגיה האנושית. הוא נגע בכף ידו בידית המכונית, שקראה את טביעת אצבעותיו ונפתחה אוטומטית בפניו.

הוא נכנס, והמנוע נדלק. בצדו הימני של ההגה נח לו מחשב קטן, שהיה אחראי על המכונית כולה. הוא הקליד במחשב את היעד שאליו הוא רצה להגיע, והמחשב בחר במקומו את המסלול הנוח ביותר. אביעד בחן היטב את המסלול, ואחרי מחשבה בחר ללחוץ על מצב "ידי", כלומר שהוא עצמו ינהג ברכב ולא המחשב. אביעד אהב לנהוג בעצמו. הנהיגה גרמה לו להרגיש חופשי.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

בנוסף, המחשב הקטן ברכבו כלל את "מנגנון הבטיחות". זהו מנגנון זעיר, שפותח לפני יותר מעשר שנים, ותפקידו היה לכוון את מהירות הרכב. כאשר הנהג מגיע למהירות המותרת באזור, המנגנון אינו מאפשר לרכב לנסוע מעבר למהירות זו. כך נוצר מצב שמספר הנפגעים בתאונות הדרכים בארץ הוא הנמוך ביותר ביחס לשאר מדינות העולם.

כמו כן, בשנת 2017 פיתחו מדענים ישראליים במכון וייצמן מנוע שעובד על אנרגיית השמש, אשר נמצא כשימושי ביותר בארץ, בשל עונות הקיץ שטופות השמש. כעבור שנתיים מפיתוח ההמצאה המהפכנית, הוחלט במשרד לאיכות הסביבה לאסור על שימוש בדלק בימי הקיץ, דבר שהביא לחיסכון ענק בכמויות הדלק. מכאן שהמכוניות בארץ עובדות על אנרגיה סולרית בקיץ, ועל דלק בחורף. "המכונית הידידותית", כפי שנהגו לכנות אותה, הצליחה להוריד את רמת זיהום האוויר בארץ באופן מפתיע. ההמצאה נחשבה להצלחה.

דלת החניה נפתחה, ואביעד החל בנסיעתו. הוא הדליק את הרדיו, ומצא תחנה שניגנה את סוג המוזיקה שהוא אהב. השמש העירה את השמים, שהיו נקיים מעננים. מטוס נוסעים עבר מעל מכוניתו בלי רעש. הוא כמעט שכח את הזמנים שבהם מטוסי קרב היו עוברים בשמים כל כמה דקות, מזכירים לתושבים שהם נמצאים במלחמה מתמדת. לאחר נסיעה קצרה חיכה אביעד לאחותו מתחת לבית הוריו.

מיטל ירדה במהירות ונכנסה לרכב, ובתנועה מהירה זרקה את תיקה למושב האחורי. "היי!" אמרה מחייכת. "בוקר טוב!" החזיר לה אביעד בחיוך. הוא הכניס למחשב את שם האזור שבו גרה לטיפה, העביר את המכונית למצב "אוטומט" והמכונית החלה לנהוג בעצמה. הוא החליט שכך יהיה לו נוח יותר לשוחח עם אחותו הקטנה.

"על איזה נושא בהיסטוריה אתן צריכות להגיש עבודה?" שאל אביעד. "על הסכמי השלום של שנת 2015 עם הפלסטינים" ענתה מיטל. "אמה של לטיפה סיפרה לנו שעד היום לא ידוע מה נאמר בפגישה של ראש הממשלה לשעבר, ישראל לוי, ושל ראש הרשות הפלסטינית".

"והיא צדקה. במשך מאות שנים עם ישראל נאבק על שלום המדינה, אחרי מספר גדול של פיגועים, מאות נרצחים ועשרות אלפי פצועים, החליטה מדינת ישראל לשים קץ למלחמה" סיפר אביעד. "בשנת 2015 נפגשו שני ראשי המדינות, ולאחר הפגישה יצאו עם הסכם שלום חתום. אף אדם לא ציפה לכך. הסכם זה השאיר את שני הצדדים בהלם מוחלט. אך אף אדם לא הפר את ההסכם, ומאותו יום אכן שרר שלום בינינו לבין שכנינו הערבים". בעודם מדברים על הסכמי השלום, חלפו שניהם ליד נחל לכיש הצלול, אביעד קטע את דבריה השוטפים של אחותו, ואמר לפתע "ידעת שהנחל היה פעם מזוהם?"

"...כעבור

שנתיים מפיתוח

ההמצאה המהפכנית,

הוחלט במשרד לאיכות

הסביבה לאסור על

שימוש בדלק

בימי הקיץ..."

"מה?!" אמרה מיטל, מופתעת מההערה הפתאומית של אחיה. נחל לכיש שעל גדותיו נפשו אנשים רבים, נראה נקי כל כך. אחדים מהאנשים שחו את שחיית הבוקר שלהם, וחלקם עסקו בהתעמלות. מספר קטן של משפחות ערניות ערכו פיקניק בפארק הירוק שעל גדת הנחל.

"נחל לכיש היה בעבר נחל מזוהם. המפעלים והנמל שפכו לתוכו את שפכיהם, ואפילו הביוב הזרם פעם לנחל. כשהייתי בגילך נתבקשתי לעשות עבודת חקר על נחל לכיש. אם אני לא טועה היא עדיין שמורה אצלי בארון" המשיך אביעד לספר. מיטל נראתה המומה מעט, והקשיבה לו בסקרנות. "בשנת 1992 הקימו את פרויקט פל"א - פרויקט שיקום נחל לכיש.

תחילה נראה הפרוייקט כהצלחה, כשהצליח לשקם מעט את הנחל, אך עד מהרה הוא נכשל. בשנת 2009 הממשלה החדשה לקחה את הדברים לידיים, והקימה פעם נוספת את הפרוייקט. כמו שאת רואה, הפעם הצליחו לשקם את הנחל!"

מיטל חשה באותו רגע גאווה גדולה במדינה שלה.

מיד אחרי הנחל שכן ביתה של לטיפה. המכונית נעצרה. "מתי לאסוף אותך?" שאל אביעד, כשמיטל הייתה כבר בדרכה החוצה. "אני אסע באוטובוס" ענתה ויצאה במהירות.

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

את יום העבודה שלו היה מתחיל אביעד בשעה עשר. הוא הציץ בשעון הדיגיטלי ברכב, שהראה כי זה הזמן לצאת לדרך. הוא נתן לרכבו לבחור את המסלול, בחר תנוחה נוחה על כיסאו המתכוון והחל בנסיעתו.

בדרכו לעבודה ראה קבוצת תיירים, שבראשה עומד מדריך שמספר לקבוצתו על נופי הארץ. ענף התיירות בארץ מעולם לא היה מפותח יותר. תיירים מכל קצות העולם באים לבקר. התיירות הביאה לארץ פריחה כלכלית. כמובן, העוני עדיין נשאר בארץ, אך הוא מורגש פחות. רמת החיים עלתה. כמעט לא תראה קבצנים שיושבים בפינות הרחוב ומבקשים תרומות, כשמבט עצוב נשקף בעיניהם. ההצלחה הכלכלית מורגשת בכל התחומים. בזמן האחרון אנשים נראים מאושרים, כאילו לא חסר להם כלום.

כעבור כרבע שעה של נסיעה חלקה, נכנסה המכונית לחניון של בית המשרדים החדש בעיר. הדלתות נפתחו, ולאחר שאביעד יצא, המנוע כבה. הוא לקח את תיקו, שהכיל מחשב נייד, ומיהר אל המעלית. בקומה ה-19 שכן משרדו. אביעד עבד בחברת היי-טק מצליחה. זו השנה השלישית שלו בעבודה, וכבר הצליח לקבל את תפקיד העובד הבכיר, תפקיד שדרש הרבה אחריות והשקעה.

תעשיית ההיי-טק התפתחה פלאים בעשור האחרון.

היו מעט בתי עסק שהחלו להשתמש ברובוטים כתחליף למזכירות ולעובדי ניקיון. אך המשרד של אביעד האמין כי אף מכונה אינה יכולה להחליף את יעילותו של האדם. לא פעם הוא קרא בעיתון על רובוטים שמתבלבלים בעבודתם. כמו לדוגמה, לפני שבוע, במשרד הסחר הישראלי, רובוט השמיד את מרבית המסמכים של החברה כשהעובדים כבר סיימו את עבודתם.

עם הגיעו לקומה, הוא ראה עשרות עובדים טרודים ועסוקים, כל אחד בעיסוקו. הטלפונים צלצלו בלי הרף מכל פינה, ערמות דפים היו מונחים על השולחנות בצורה מבולגנת.

"בוקר אור!" אמר מוטי, שנראה עסוק מהרגיל. בידו האחת החזיק ערמה של דפים ובידו השנייה אחז בספל תה. "בוקר טוב, מוטי! מה שלומך הבוקר?" מוטי חייך: "הכול בסדר. חברת 'אפקטס' התקשרה והיא מוכנה לחתום על החוזה", "מצוין!" ענה אביעד בחיך.

הוא נכנס למשרד וריח מוכר מילא את ריאותיו. הוא אהב את עבודתו, גם אם לרבים נראתה קשה. נורית, מזכירתו של אביעד, נכנסה למשרד עם ספל קפה חם, בדיוק כמו שאביעד אהב.

הוא הדליק את המחשב הנייד שלו ובדק ביומן את כל הפגישות שלו לאותו היום.

זה היה יום קל יחסית. תוכננו לו רק שלוש פגישות במשך היום. בלי לבזבז זמן שתה אביעד את הקפה, יוצא לפגישה הראשונה שלו.

"... כ מ ו

לדוגמה, לפני שבוע,

במשרד הסחר הישראלי,

חובט השמיד את מרבית

המסמכים של החברה

כשהעובדים כבר סיימו

את עבודתם..."

בשעה חמש סיים אביעד את הפגישה האחרונה. הוא נכנס למכוניתו, והיה בדרכו חזרה לביתו. לא הרחק ממנו צפרה מכונית. לפני שאביעד הצליח להבין מה קרה, הוא היה על הספה הישנה שלו. נדרשו לו שניות ספורות להבין לאן נעלם הכביש. הוא פקח בזהירות את עיניו והביט על לוח השנה שהיה מונח על גבי הטלוויזיה. התאריך שהראה לוח השנה היה 22 בפברואר 2006.

חלום. הכול היה רק חלום. הוא קם בזהירות, והחשבונות עדיין היו מונחים על השולחן הקטן. דבר לא השתנה. פרט לדבר אחד קטן. אביעד הבין שאפשר לשנות, ובפעם הראשונה זה תקופה ארוכה היה גאה במדינה שלו.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

החיים במדינת ישראל בשנת 2030

מאת: הילה שמואל | כיתה י' | בי"ס מקיף ז' | אשדוד

החיים במדינת ישראל הפכו להיות בלתי נסבלים בימים אלה.

הבוקר התעוררתי ופוקי הרובוט החליט שהוא לא מכין לי קפה! נורא התרגזתי.

איך ייתכן שהרובוט, חברו הטוב ביותר של האדם, קם בוקר אחד ויוצא נגד בעליו? זוהי פשוט שערורייה!

ניסיתי לדובב את פוקי. אפילו שלחתי אליו מבט מתחנן. "מה קורה?" שאלתי, "מדוע אתה כל כך עצבני על הבוקר?" הוא סגר את עיניו, סתם את אוזניו והוריד את אנטנות הקליטה שמעל ראשו.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

"אתה כועס עלי? האם לא שימנתי לך מספיק את הברגים? האם לא הטענתי אותך די שעות בלילה?" פוקי מילא פיו מים ונותר נרגז וזעוף.

אני יצאתי מביתי הבוקר בלי קפה!

כך התחיל יום שגרתי ביותר במסלול חיי בימים אלה.

נכנסתי לאוטו החללית הקטן שלי, שנפתח על ידי לחישת קוד סודי לפנסים הקדמיים שלו.

הנעתי אותו במחיאית כף מיוחדת ופקדתי עליו: "אל תחנת הגז!" הרי האוטו מונע על ידי גז, לא עוד דלק מזהם ומלכלך.

יצאתי לדרך. החללית הקטנה שלי עפה גבוה באוויר, נזהרת שלא להתנגש בעוד רבות כמותה.

בתחנת הגז קיבלתי שירות אדיב ומתחשב ממכונות קטנות הנקראות "לילונים", שמילאו את הגז בחללית שלי וחסכו ממני את הפעולה הזאת.

מהתחנה הגעתי אל מקום עבודתי. אני עובדת בעיתון האלקטרוני. במדינת ישראל כבר זמן רב שלא משתמשים בעיתונים מנייר, עקב שמירה על איכות הסביבה. לפני שנים מספר מצב היערות היה בכי רע. כמעט לא נשארו יערות גדולים, שלמים ויפים. בנוסף, זיהום האוויר היה חמור מאוד. אי אפשר היה לראות את השמים מרוב עשן וענני דלק. החור באוזן רק גדל והתרחב, וכדור הארץ היה בסכנה. לפתע התעוררו כל אומות העולם, והחליטו על תוכנית לשיקום ולייפוי כדור הארץ.

מודעות עצומה לעניין שמירה על איכות הסביבה התעוררה בקרב הציבור, ואנשים עשו כמיטב יכולתם כדי לעמוד במשימה זו.

כך נולד הרעיון של העיתון האלקטרוני שבו אני עובדת.

לא קל לעבוד בימים אלה בתור עיתונאית. מקום העבודה שלי, "מערכת העיתון", הוא מקום סודי ומבודד, ואיני יכולה לנדב פרטים על אודותי, מלבד העובדה שהוא נמצא מתחת לפני האדמה.

החשאיִות והסודיות נובעות מסיבות ביטחוניות, כמובן.

מבחינה ביטחונית, מדינת ישראל ממשיכה לשמור על עצמה ולהגן על תושביה.

אך כיום, בניגוד למה שהכרנו לפני 30 שנה, אנו נוקטים גישה ניטרלית יותר, ומשתדלים לא להיגרר לסכסוכים סביבנו.

ארצות ערב מנהלות ביניהן מלחמה עקובה מדם כבר קרוב לשנתיים. איראן נכחדה על ידי הטלת פצצה גרעינית בשטחיה, והאחראית לכך היא ארצות הברית, שהייתה ונשארה המדינה החזקה ביותר בעולם.

"...במדינת

ישראל כבר זמן

רב שלא משתמשים

בעיתונים מנייר,

עקב שמירה על

איכות הסביבה..."

הפיצוץ אירע בדיוק לפני שנתיים, ומאז התפתחה מלחמה בין המדינות המוסלמיות. חלקן תמכו במעשה ארה"ב וחלקן התנגדו, וזו הסיבה לפרוץ המלחמה הממושכת.

העיקר הוא אי מעורבותה של ישראל במלחמה זו.

גם דואר ישראל עבר שינוי. הדוורים כבר לא עוברים בין הבתים ומחלקים את המכתבים באופן ידני, כמו שהיה לפני כ-30 שנה. כיום כל הדואר מגיע בדרך האלקטרונית, היישר למחשבים הביתיים.

בתחום המחשבים חלה התקדמות עצומה. המחשבים היום הם בגודל ארבע אצבעות, קטנים כמו שהיו הטלפונים הניידים בעבר. הם נכנסים לכל כיס.

במובן מסוים המחשבים הזעירים האלה מחליפים את הטלפונים הסלולאריים של פעם.

כבר לפני עשר שנים נכנס לתוקפו החוק שחוקק שר הבריאות, האוסר שימוש בטלפונים סלולאריים ברחוב. החוק נחקק בעקבות מחקרים שהצביעו על עלייה חמורה בשיעורי התמותה עקב השימוש בטלפונים ניידים. בעקבות נתון זה נטש הציבור את הטלפונים הניידים, וטוב שכך.

לפני 30 שנה היסטוריית הטלפונים הניידים השתלטה על חיי השגרה במדינה. אנשים בזבזו המון זמן ואנרגיה בשיחות טלפוניות מיותרות, וחיי החברה כמעט נכחדו. הכול נעשה באמצעות שליחת הודעות טקסט ותמונות בטלפונים ניידים. זניחת הטלפונים הסלולאריים הייתה דבר חיובי ביותר.

לאחר שסיימתי את עבודתי חזרתי הביתה במכונית החללית החכמה שלי, עייפה ורצוצה מהניסיונות לצאת מ"מערכת העיתון" בלי למשוך תשומת לב רבה מדי מהעוברים והשבים.

פוקי הרובוט קיבל אותי בלבביות הרגילה, ושאל אם להכין לי את ארוחת הערב ואת הקפה שלי. נראה היה כי הוא כבר לא כועס. שימנתי לו את הברגים ואמרתי לו שהוא יכול ללכת לנוח.

לאחר ארוחת הערב ראיתי בטלוויזיה תוכנית על איך היו חיים בישראל לפני 30 שנה. שמחתי שאני חיה בתקופה של היום. קרו כל כך הרבה שינויים מאז. לא נראה לי שהייתי מסתדרת.

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

ישראל לימים

מאת: אביעד רייניץ | כיתה י"א | ישיבה תיכונית פ"ת | פתח תקווה

ישראל לימים - לא בעוד זמן רב. עשרים, אולי שלושים שנה. מי יוכל לחזות איך תיראה אז המדינה? אכן, משימה קשה, שכן הניסיון מלמד אותנו שאנו מתעלים אפילו על תחזיותינו הטובות ביותר. אולם למרות הקשיים, אנסה לתת תחזית משלי, וסלחו לי אם אטעה בכמה פרטים.

רבים הם הדברים שהייתי רוצה לספר על ישראל לעתיד.

הייתי שמח לספר לכם שבישראל לעתיד נפתרו כל בעיות הביטחון. החמאס מיתן את עמדותיו ונכנס למשא ומתן עם ממשלת ישראל. משא ומתן ארוך, שבסופו הוסכם על

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

תפנית בעמדות החינוכיות במגזר הערבי. הנוער הפלסטיני חונך לרדיפת שלום, ומספר המחבלים הפוטנציאליים ירד במידה ניכרת. פיגועי ההתאבדות וגילויי האיבה פסקו תוך כמה שנים, ואת מקומם תפסו שלום ואחוזה בין שתי האומות, הפלסטינית והישראלית. כעבור שנים נוספות הוקמה מדינת פלסטין, כפתרון אמיתי לבעיית צפיפות האוכלוסין בישראל. המדינה הוקמה בשטח רחב ידיים על הגבול בין סוריה לעיראק, שטח לא מיושב שניתן לחמאס על ידי ארגון האומות המאוחדות. מרבית הפלסטינים בחרו לעבור למדינה זו, ואת המעבר מימנה ממשלת ישראל בעצמה כמחווה של קרבה ואהדה.

הייתי רוצה לספר לכם שבעוד עשור או שניים תהיה ישראל למעצמה טכנולוגית בעלת שם. מדענים ישראלים יהיו אלה שיעשו את פריצות הדרך הגדולות הבאות - תחבורה אווירית לכל אדם, תקשורת וידאו, מחשבים רבי עוצמה ותרופות חדשניות למחלות ממאירות, כגון סרטן ואייДС. טובי המוחות, שכבר לא יהיו עסוקים בפיתוחים צבאיים, יעבדו על פרויקטים גדולים, דוגמת הקמת המושבה הראשונה על פני הירח, והרחבת שטח ישראל אל תוך הים התיכון, על פני ערים צפות. הפרויקט האחרון יפתור לאורך זמן את בעיית צפיפות האוכלוסין הישראלית, ויתרום רבות למחקרים ימיים וגיאולוגיים חשובים שיבוצעו בישראל. הקדמה תעזור גם במישור האישי יותר - גפיים מכאניות ישתלו בגופם של נכים ונפגעי תאונות, וערכות חירום להצלה משרפות יותקנו בכל בית. עם ההתפתחות הטכנולוגית תבוא גם העדפה למוצרים ישראליים, ועליית ערך המטבע. שיפור ניכר בכלכלה הישראלית יתרחש עד מהרה בתנאים אלה.

אני רוצה לספר על ישראל עתידית שבה אין עוני והבדלי מעמדות. ישראל שממנה נמחק העוני לטובת השפע, בזכות תוכניות כלכליות ארוכות טווח. מקומות עבודה חדשים נמצאים במפעלי הענק בתחום הטכנולוגיה בישראל הזו, ואין בה אדם אחד רעב או מחוסר בית. בישראל זו נחקק חוק להגבלת הרכוש הפרטי, והכסף העודף מהתעשיות הגדולות חולק לאותם האנשים שהיו עקובים לו במטרה להחזיר אותם למעגל העבודה. שכונות עוני חדלו מלהתקיים, כמו גם שכונות יוקרה - לא היו עוד עניים מרודים או עשירים מופלגים. באופן טבעי, לא ניתן למצוא גנבים בישראל העתידית - איש לא מגיע למצב המחפיר שממנו מדרדרים לפשע.

הייתי רוצה לכתוב שישראל העתידית הפכה למופת לאיכות הסביבה. ישראל זו החלה בטיהור מים באזורי הכינרת, הירקון והירדן, תוך נכונות להשקיע בכך משאבים רבים. המאמצים הביאו לתוצאה חיובית, והטיהור החזיר את הצמחייה להדרה, ואת בעלי החיים לסביבתם הטבעית. פרויקט "התעלה", שנועד לחבר בין הים התיכון לים המלח הושלם גם הוא, וזה האחרון התמלא מים וחזר להיות ים של ממש עד מהרה. כל מקורות האנרגיה בישראל העתידית יהיו סולאריים, כדי לצמצם את זיהום האוויר. מאותה הסיבה, גם כלי התחבורה יפעלו בכוחה של אנרגיה סולארית, שתיספג בעזרת קולטי שמש ניידים. מצרכים ביתיים ימוחזרו, על פירוב, מהררי האשפה שבאתר חירייה, וזה האחרון יהפוך עד מהרה לפארק לאומי יפה. המודעות לאיכות הסיבה תחדור לתודעתם של אנשים, ואלה יפסיקו להשחית את הטבע הארץ-ישראלי המקסים. שוב לא ימצאו בארצנו עטיפות ממתקים ריקות וכלים חד-פעמיים באתרי הטבע למיניהם, ולא יראו בה חופים אסורים לרחצה מחמת הזיהום.

...המדינה

הוקמה בשטח רחב

ידיים על הגבול בין

סוריה לעיראק, שטח לא

מיושב שניתן לחמאס

על ידי ארגון האומות

המאוחדות..."

הייתי שמח לספר על ישראל שלמדה להשקיע בעתידה, על מדינה שבה החינוך נמצא בראש סדר העדיפויות. במדינה זו תקציב החינוך יגדל עם כל שנה שתחלוף, דבר שיתאפשר עקב הצמיחה הכלכלית הגבוהה שתתרחש בה. שכרם של המורים יוכל ויהפוך לשכר מכובד, עובדה שתמשוך אל מקצוע זה אנשים בעלי כישורים ברמה גבוהה. עם ביקוש גבוה יותר יהיה אפשר להציב דרישות טובעניות יותר לקבלה למקצוע ההוראה, כך שרק אנשים בעלי כישורים מתאימים יתקבלו למקצוע זה. תוכניות החינוך, ובעיקר אלה המיועדות לגיל הרך, ייבדקו בקפידה לפני שיבוצעו, מתוך הכרה בכך שגם החינוך בגילאים הצעירים משפיע רבות על עתידו של אדם. בבתי הספר בישראל הזו ילמדו גם ערכים מוסריים ועקרונות חברתיים, נוסף על מקצועות הלימוד השונים. החינוך במדינת ישראל העתידית יהיה באמת בחינם, בלי תשלום של שקל אחד, כך שכל ילד יקבל קשת הזדמנויות שווה.

את כל זאת הייתי רוצה לספר לכם, ועוד, אולם יש דבר אחד שעליו הייתי רוצה לספר יותר מכול: הייתי רוצה לספר לכם על ישראל מאוחדת. "מפורדים ניפול, מלוכדים - נעוף" אמר מי שאמר, ובצדק. הייתי רוצה לספר לכם על אישה יהודייה המביאה לשכנתה הערבייה קצת קמח, או ביצים, או מה שחסר.

הייתי רוצה לספר לכם על זוג חברים טובים, חובש כיפה וחסר כיפה, שנפגשים בבאר ודנים בסוגיה הלכתית על כוס בירה.

הייתי שמח לספר לכם שבית כנסת חדש נבנה על הר הבית, ומאז מתנגנים שם ניגוני "קרליבך" בד בבד עם צלילי תפילות הקוראן.

הייתי שמח לספר לכם על כלכלן ימני שהולך להתנסות בשבוע עבודה בקיבוץ, על "קיבוצניק" שמאלני שבא להתארח אצל ידידו הימני בעיר.

הייתי שמח לספר לכם על קבוצה המורכבת מעולי אתיופיה, מעולי רוסיה ומ"צברים" היוצאת לטייל בגליל הפורח.

הייתי שמח לספר על קהילה חרדית המתגוררת בלב תל אביב ומתערה בחברה, תוך שמירה על ערכי התורה.

הייתי שמח לספר על אנשים בני כל העדות, המעמדות והמינים המתקבצים יחד לחוג תחת דגל ישראל בה' באייר...

"מפורדים ניפול", אמר מי שאמר, "מלוכדים - נעוף". וזהו המפתח לתפארת ישראל, שאותה הייתי רוצה לתאר, זהו הסוד. מאוחדים, נשיג כל מטרה. מפורדים, ניפול.

רבים הם הדברים שהייתי רוצה לספר לכם על ישראל לימים. כעת, רק הושיטו לי את ידיכם, או מוטב, הושיטו ידיכם זה לזה, ותנו לי את היכולת לעשות זאת.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

**ישראל שלי
יפה יותר**

מאת: גיל נגרין | כיתה י"א | תיכון קריית שרת | חולון

היה הייתה ארץ אחת רחוקה.

בארץ זו השלטון נגוע בשחיתות. אלימות ברחוב ובמשפחה הם דבר שבשגרה. מדי יום שומעים על תאונות דרכים, ועל עשרות פצועים והרוגים בפיגועים ובאסונות אחרים. הפשע והסמים שולטים ברחובות, ולא כל הילדים זוכים לחינוך באופן סדיר. במדינה זו חיים זה בצד זה עשירים מופלגים, ועניים מרודים, אנשים השומרים על צביונם הדתי בקנאות עם חילוניים מתבוללים. תושבי המדינה הם מדתות, מגזעים, מאמונות, ממוצאים, מצבעים וממינים שונים, וקבלת השונה היא לא דבר מקובל. במדינה זו, כל נער בן 18 מתגייס כדי להגן על המדינה, ולחרף את נפשו למענה, כי במדינה זו הסכנה אורבת בכל פינה. במדינה

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

זו אף רגע לא משעמם וחדשות יש בשפע. נשמע לכם מוכר? זוהי המדינה שבה אנו חיים. זוהי המדינה שבה אתם רוצים לחיות? זו המדינה שאתם מאחלים לילדכם? בחיבור זה אשרטט קווים לחזונה של מדינת ישראל בעתיד הלא רחוק, ואכתוב כיצד אני רואה את המדינה בעוד 20-30 שנה בתחומים השונים.

אחד התחומים החשובים הוא התחום המדיני. מבחינה מדינית, הבחירות ינוהלו על פי שיטת בחירות, שלפיה בשלטון עומדת מפלגה מרכזית אחת וראש הממשלה הוא היושב-ראש מטעם אותה המפלגה, שנבחרה בבחירות דמוקרטיות על ידי רוב העם. המדינה תנוהל על ידי הממשלה והעומד בראשה, שתפקידם יהיה לפתח את המדינה, ולטפל בעניינים ובבעיות שעומדות על סדר היום. מובן שגם לשאר המפלגות הנמצאות באופוזיציה ובקואליציה תהיה השפעה.

השלטון יהיה חייב להיות נקי משחיתויות ומעבירות פליליות. יהיה חוק שיעניש בכל חומרת הדין פוליטיקאים מושחתים. רק עם שלטון נקי תוכל המפלגה לנהל את המדינה ביעילות מרבית. כיוון שהמדינה היא דמוקרטית, יהיה בה חופש פלורליסטי, וכל אחד יוכל להביע את דעתו הפוליטית בדרכי כבוד ונועם.

בשנים הללו, המדינה תגיע להסכם פשרה עם הפלסטינים, שלפיו קמה מדינה ערבית עצמאית וכל ארגוני הטרור יושמדו. כל הפגנת כוח מצדם של הפלסטינים, או לחלופין מצד מדינת ישראל, תדוכא מיד על ידי האו"ם.

תחום חשוב נוסף הוא התחום הכלכלי. מבחינה כלכלית, המדינה תעודד עבודה, תמסור את הכוח לידי האנשים העובדים, ובו בזמן תדאג לכלכלתם של החלשים על ידי כך שתקים בעבורם מקומות עבודה ותעזור לכל מובטל למצוא עבודה. יהיה שכר מינימום שיכבד את בעליו ויבטיח קיום מכובד.

הממשלה תקים מפעלים ומקומות תעסוקה כדי שכל מי שיוכל - יעבוד, וירוויח את שכרו בעמל. גם לאוכלוסייה המוגבלת מבחינה פיזית או נפשית יהיה מקום בכלכלת המדינה. בשביל אותם האנשים יוקמו מקומות תעסוקה, שבהם הם יעבדו בעבודות המתאימות להם תמורת שכר.

הכלכלה תהיה חופשית, וכל אחד יוכל לבחור את מקצועו בהתאם לכישוריו, ולהרוויח את שכרו, בלי הבדל דת, גזע או מין. במדינה לא יהיו פערים כלכליים, כלומר המעמד הכלכלי השולט יהיה מעמד הביניים, והמדינה לא תאפשר מצב שבו יהיו רעבים בצד עשירים כקורח. כל אדם יעבוד כפי יכולתו, כאשר גיל העבודה המרבי יהיה 65 שנה לכלום.

תחום נוסף הוא התחום החברתי. המדינה תדאג לכך שהתושבים לא יופלו על רקע דתם, גזעם, מוצאם, אמונתם או מינם. תושבי המדינה כולה יהיו שווים זכויות. לכל אחד מתושבי המדינה תהיה הזדמנות לממש את הפוטנציאל הגלום בתוכו, ולהתפתח ולעסוק במה שיבחר. בממשלה, במקומות העבודה, בבתי הספר ובגנים יהיו זה בצד זה דתיים וחילוניים, שחורים ולבנים, בנים ובנות, וכל אחד יכבד את רעהו.

"...בבתי

הספר יהיו כיתות

קטנות עד 25 תלמידים.

יום החינוך יהיה קצר,

אך המדינה תאפשר יום

חינוך ארוך תמורת

תוספת תשלום..."

המעמד החברתי השולט יהיה מעמד הביניים, והמדינה תדאג לחלשים בחברה. המדינה תחוקק חוקים סוציאליים והומניטריים לרווחת התושבים. החלשים בחברה יזכו לעזרת הממשלה מבחינה כספית ופיזית.

כמו כן, הקשישים יזכו לפנסיה הולמת, לתמיכה ולתגמול מהמדינה, כפי שהם תרמו לה כל חייהם.

המדינה תפעיל מוסדות, ארגונים ושירותים ציבוריים שידאגו לאתר את הנזקקים ואת החלשים, וימלאו את צורכיהם. לדוגמה, יוקמו מוסדות וארגונים שיסייעו לנפגעי פגיעה מינית ויעזרו להם להשתקם, והכול בדיסקרטיות מוחלטת ותמורת סכום סמלי.

עוד תחום שבו יחול שינוי הוא תחום החינוך. המדינה תחוקק חוק חינוך חובה חנים מגיל צעיר. היא תדאג שכל אחד מאזרחיה יקבל חינוך מסובסד עוד מגיל גן. בבתי הספר יהיו כיתות קטנות עד 25 תלמידים.

יום החינוך יהיה קצר, אך המדינה תאפשר יום חינוך ארוך תמורת תוספת תשלום. מלבד השיעורים הרגילים, כמו חשבון ולשון, מערכת השעות של כל בתי הספר תכלול פעילויות העשרה, כשהמטרה היא לחשוף את התלמידים לתחומים רבים ככל האפשר,

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

ולהעשיר את דמיונם ואת עולמם הפנימי. תלמידים מתקשים יזכו לשיעורי עזר ותגבור, שימומנו על ידי המדינה. כפי שתלמידים חלשים יזכו לעזרה, כך תלמידים מצטיינים יזכו למלגות הצטיינות ופרסים. כמו כן, המדינה תדאג לזכויות המורה. מקצוע ההוראה ישוב להיות מקצוע מכובד כבעבר, ומשום כך המורים ישתכרו בכבוד. עם זאת, המורה, מלבד הכשרתו למקצוע שאותו הוא מלמד, יהיה חייב להיות בעל תואר אקדמי, ובנוסף יהיה עליו לעבור מבחנים של השכלה כללית בתחומים שונים.

מבחינת השכלה גבוהה, המדינה תדאג לזכויות הסטודנטים, כלומר היא תצמצם את שכר הלימוד באוניברסיטה ותעודד אנשים לרכוש השכלה אקדמית בתחומים שונים כדי לפתח את המדינה.

בתחום הביטחוני הצבא של מדינת ישראל יישאר צה"ל. במצב המתואר ישכון שלום בינינו לבין הפלסטינים, אך עדיין כל נער בן 18 יתגייס לצה"ל ויתרום ככל יכולתו למען הצבא בתפקיד שאותו יאייש. גם במצב של גבולות שלום יהיה צורך בצבא מיומן שישמור על גבולות אלה, וימנע מאירוגני טרור שונים ומהתקפות פתע למיניהן, לפגוע בביטחון המדינה. מלבד הצבא, המדינה תדאג להגדלת המשאבים, ובהם משאבי האנוש, העומדים לרשות המשטרה, כדי שזאת תמגר את הפשע ואת הסמים ברחובות.

הרעיון הוא שלאורך כל הלילה ישוטטו ברחובות הארץ ניידות משטרה ושוטרים, שידאגו לכך שלא יהיו עוד תופעות מסוג זה, וישמרו על השקט והביטחון ברחובות. נגד עבריינים יינקטו צעדים חמורים. בנוסף, המדינה תעניק למשטרה כוח עצום, ואת הסמכות לנקוט את כל חומרת הדין בנושא של תאונות הדרכים. יוטלו קנסות ועונשים כבדים על נהגים שעוברים על חוקי התנועה, והכול על מנת למגר את התופעה המחרידה.

המדינה תחולל שינויים גם בתחום הרפואי. המדינה תרחיב את סל התרופות, כך שזה יכלול תרופות המיועדות לחולים במחלות קשות, כמו סרטן. כל אחד מתושבי המדינה יזכה לשירות רפואי מלא תמורת תשלום לחברה שבה הוא בחר להיות מבטוח. עם זאת, המדינה תעניק שירות רפואי לכאלה שלא ביטחו את עצמם, ונמצאים במצב רפואי קשה. אנשים הסובלים ממחלות קשות ומנכות יזכו לתמיכה כספית ואנושית מהמדינה.

בנוסף, המדינה תדאג לפתח את המדע ואת הטכנולוגיה ותיתן משאבים לחוקרים, כך שאלה יוכלו לפתח תרופות, טיפולים ומכשירים רפואיים חדישים.

כמו כן, המדינה תעודד את האוכלוסייה לעסוק בתחום הרפואי על כל גווניו, כדי להפחית את העומס הרב שנתונים בו הרופאים, האחיות וכלל הצוות הרפואי.

תחום נוסף הוא תחום התרבות והספורט. המדינה תעודד ותחשוף את תושביה הן למופעים שונים בתחום התרבותי, כמו הצגות, סרטים וקונצרטים, הן לאירועי ספורט שונים. יוקמו תיאטראות, אולמי קולנוע, מגרשי ספורט ומבני תרבות וספורט. המדינה תנחיל את החשיבות שבתרבות והספורט לאזרחיה עוד מגיל קטן. כבר בבית הספר ובגן הילדים יעסקו בספורט ויצפו בהצגות ובמופעי תרבות. המדינה תשקיע כספים כדי לפתח סוגי ספורט שכיחים פחות, ותיתן במה לספורטאים, לאומנים וליוצרים חדישים.

"...מלבד הצבא, המדינה תדאג להגדלת המשאבים, ובהם משאבי האנוש, העומדים לרשות המשטרה, כדי שזאת תמגר את הפשע ואת הסמים ברחובות..."

כמו כן, המדינה תשלח משלחות של ספורט מטעמה לתחרויות ספורט למיניהן, כמו האולימפיאדה, ואומנים שונים לאירועי תרבות עולמיים, כמו האירוויזיון.

דבר חשוב נוסף הוא ההתנהגות במופעים ובתחרויות ספורט. המדינה תעודד התנהגות הולמת ורוח ספורטיבית באירועים מסוג זה.

השינוי יחול גם בתחום של שמירה על הטבע ועל איכות הסביבה. המדינה תדאג לשמירה על הסביבה, ותעשה הכול כדי לשמור על סביבה נקייה ונעימה, למשל - ניקיון הים משפכים ומחומרים רעילים.

כל מפעל יעבור בדיקה, ויחויב להקטין ככל האפשר את הזיהום שהוא יוצר, על פי מדדים שונים שייקבעו מראש. המדינה תפעיל ארגון שתפקידו יהיה לשמור על איכות הסביבה,

הן במפעלים השונים הן בשבילי הארץ. כמו כן, המדינה תשקיע בפיתוח אתרי הטיול, וכן בפיתוח ובשימור של אתרים היסטוריים.

עם זאת, כל אחד מתושבי המדינה יחויב גם הוא לשמור על הטבע ועל הסביבה: לטייל היכן שמותר, ולפי הסימונים, לערוך פיקניק במקומות שיועדו לכך, לאסוף את האשפה לפחים ולהשקיע כל מאמץ כדי לשמר את הסביבה ואת נופי הארץ.

בחיבורי התייחסתי לארץ ישראל כפי שאני רואה אותה בעוד כ-25 עד 30 שנה. סקרתי את מרב התחומים הקיימים, ופירטתי כיצד צריכה להתנהל ארצנו בתחומים אלה, לדעתי, הן מצד המדינה והממשלה, הן מצד האזרחים.

התחומים שהתייחסתי אליהם בחיבורי היו התחום המדיני, הכלכלי, החברתי, החינוכי, הביטחוני, הרפואי, התרבותי והשמירה על הטבע ואיכות הסביבה. לדעתי, אם נוכל לממש ולו חצי ממה שנכתב, אנחנו וילדינו נזכה לעתיד ורוד יותר. אם הממשלה תתנהל על הצד הטוב ביותר, ואזרחי המדינה יהיו אזרחים שומרי חוק ואנשים חמים היודעים לעזור זה לזה ולקבל את השונה, נוכל ליצור עולם חדש.

עולם זה יהיה עולם שכולו טוב, עולם שבו החופש, הצדק והאחוזה פורחים וגדלים, ואילו הרוע והפשע פוחתים.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

**כשהעתידי
יהיה עבר**

מאת: יפעת שחק | כיתה י"א | בית ספר שק"ד | שדה אליהו

אני יכולה להגיד לכם מה יהיה בעתיד... זה לא כי אני חוזה עתידות או משהו כזה, זה בגלל שהייתי שם פעם. בעתיד.

העתיד הוא לא מה שאתם חושבים.

הוא לא בהכרח ורוד, אבל הוא גם לא שחור.

זה נכון שיש התפתחויות מסוימות מהיום ועד אז, אבל אני לא יודעת אם הן לטובה.

למעשה, אף אחד לא יידע זאת עד שהזמן יעבור והעתיד יהיה עבר.

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

אני חושבת שהתחלתי לבלבל אתכם, אז אולי כדאי כבר שאספר את הסיפור שלי.

הכול התחיל ביום חמישי אחד אחר הצהריים, כאשר ישבתי על מדרגות הגישה לבית שלנו, של סבתא ושלי, וחיכיתי שהיא תבוא עם המפתח שלה ותכניס אותי, כי איבדתי את המפתח שלי.

היה זה היום הכי חשוב בחיים שלי, ולא רציתי שסבתא שלי תפסיד את מה שרציתי לספר לה ולכל ישראל, לכן חיכיתי על המדרגות מאז הצהריים.

היה חם וכבר התכוונתי ללכת לישון אצל חברה כאשר ראיתי דמות מתקרבת באטיות.

היה לי עוד שמץ תקווה שזו סבתא שלי, ולכן נעמדתי בציפייה והמשכתי לחכות.

הדמות התקרבה באטיות ואני הבחנתי כבר בתוויו פניה. הייתה זו סבתא שלי, אך היה בה משהו שונה. משהו אחר. הייתה לה הבעת פנים כשל אדם שגילה שגורלו נחרץ, וכשל אדם שידע שאין עוד תקווה בעולם. הלב שלי פרפר בפחד. מעולם לא ראיתי מבט כזה על פניה של סבתי, או על פניו של כל אדם אחר. היא המשיכה ללכת בלי קול, בלי תקווה, ואני קפאתי על מקומי כאשר היא חלפה על פניי ולא זיהתה אותי. כאילו שאני לא קיימת.

שכחתי לרגע לאיזו מטרה באתי, כשלפתע היא הסתובבה. הפנים שלה שינו לרגע את הבעתן והיא חייכה אלי ואור בעיניה. אני לא אשכח לעולם את החיוך הזה, חיוך שנראה בדיוק כמו החיוך שלי, אך עם זאת שייך לה. חייכתי גם ועליתי אחריה אל דלת הכניסה.

הבית היה מחניק, וסבתא פתחה את כל חמשת החלונות, בזמן שהתיישבתי על הספה והתרווחתי.

התלבטתי אם לספר לה את מחשבותיי, עד שרציתי לספר אותו לכל עם ישראל. בסופו של דבר החלטתי שלא. ידעתי שהיא כבר יודעת מהו, אבל קיוויתי שהפעם היא תעמיד פנים, שהיא תשאל אם יש משהו חדש. סבתא הסתכלה עלי בשקט ובחנה אותי בדממה, שנעשתה מעיקה יותר ויותר. היא הסיבה את מבטה אל עבר החלון הפתוח והביטה מבעד לשמים הכחולים.

"שובל, את שוקלת אם לספר לי דבר חשוב מאוד, נכון?" סבתא החזירה את מבטה אלי ועיניה חדרו אל נשמת. אין לי מושג איך היא יודעת כל הזמן מה אני חושבת, או מה אני מדמינית, אבל סבתא שלי תמיד מגלה את המחשבות הכי כמוסות שלי, והיא תמיד יודעת מתי אני משקרת.

הסתכלתי לסבתא שלי בעיניים בחזרה. "את כבר בטח יודעת מה רציתי לספר לך!" אמרתי בכעס עצור.

"...את כועסת,

שובל..." היא עצרה

לרגע והסתכלה בי

במבט בוחן. "ואני מקווה

שכשהעתידי יהיה עבר,

את תוכלי לסלוח לי, או

לסלוח לעצמך..."

כן, כעסתי. כעסתי שהיא חודרת למחשבות שלי. כעסתי שהיא תמיד יודעת מה אני רוצה או מה לא רוצה. כעסתי שהיא לא מנסה להעמיד פנים מדי פעם **שהיא עוד לא יודעת** מה קורה לי, והכי כעסתי שהיא גילתה את הדבר שרציתי לספר לה, עוד לפני שסיפרתי לה.

"את כועסת, שובל. אני יודעת" היא עצרה לרגע והסתכלה בי במבט בוחן.

"ואני מקווה שכשהעתידי יהיה עבר, את תוכלי לסלוח לי, או לסלוח לעצמך."

המשפט הזה בלבב אותי לרגע, והתחלתי להרגיש מחנק קל בגרון.

סבתא הפנתה את מבטה אל החלון ונאנחה.

"את תראי, שובל, יום אחד את תביני על מה אני מדברת. אני יודעת."

קמתי מן הספה והלכתי לעברו של חלון אחר, מתבוננת כל אותה עת בשמים.

לא רציתי לענות לה. ראיתי את העצב העמוק שהיא הייתה שרויה בו, ולא רציתי לפגוע בה יותר.

הרגשתי שהכעס שלי מתחיל להתחלף בעצב עמוק שמעולם לא חוויתי קודם לכן.

רציתי כל כך לספר לה על אותו הפרפר, הפרפר היחיד שאי פעם ראיתי, והיא כבר ידעה.

נוער חושב מחדר מה החלום שלך?

הבטתי בשמים הכחולים, המלאכותיים ובשמש המזויפת שהאירה מעל גגות הבתים ועמדה לשקוע. הסתכלתי בה בקפידה. מעולם לא ראיתי שמש אמיתית קודם לכן, וחשבתי גם שלעולם לא אראה. התחלתי לחשוב על שמש אמיתית, על איך היא תיראה, איך היא תסנוור אותי, ואיך היא בכלל מחממת. ואז עברתי לחשוב על הירח, האם הוא מפיץ קור? או שאולי חום? ובאיזה אור הוא מאיר? "שובל?! שמעתי אותה קוראת לי, אך לא עניתי לה, כי באותו רגע דמיינתי לי עץ משלי עם פרחים וציפורים. "שובל, בואי אתי, יש לי דבר חשוב מאוד להראות לך!" קראה סבתא שלי לעברי, ולפתע התעוררתי מן החלום בהקיץ שבו שקעתי. חלום על ישראל של פעם. ישראל בדיוק כמו שכתוב בספרי ההיסטוריה ובתנ"ך... עם שמים, עצים וחיות...

הלכתי קדימה, נזהרת שלא לדרוך על טור של נמלים קטנות שחצו במהירות את רצפת הסלון, מובילות פירורי עוגה על גבן. סבתא עצרה אותי כאשר עמדנו מול החדר הקטן. החדר שלאף אדם חוץ ממנה אסור היה להיכנס אליו. ראיתי מפתח מחליק אל תוך חור המנעול מתוך כף ידה, ולאחר שנייה הופיע אישור על הקיר שהחדר פתוח ושנאנחנו רשאיות להיכנס.

סבתא דחקה בי להיכנס, ואכן נכנסתי בחשש מהול בסקרנות.

הדבר הראשון שמשך את תשומת לבי היה תמונה יחידה על הקיר. בתמונה הופיע אדם שנפטר לפני עשר שנים, כשהייתי בת שלוש. היה זה סבא שלי. התקרבותי ונגעתי בתמונה. ראיתי את סבתא מחייכת, ואותי, כשהייתי בערך בת שנתיים או שלוש, פוערת פה בפיהוק רחב, וראיתי את החיוך הרחב שלו. של סבא שלי. את האושר שלו כשהיה בחיים. באותו רגע רציתי להיות כמוהו. להיות מאושרת כמו ברגע שבו הוא הצטלם.

נצנוץ קל מן הצד הסיט את מבטי, ומה שראיתי גרם לי להחסיר נשימה. היה זה פרח מן העבר. פרח שהופיע במגדירי פרחים שנכחדו מישראל.

למרות שהיה זה הפרח האהוב עלי ביותר, לא הצלחתי להיזכר בשמו. אבל למצוא את שמו לא היה חשוב לי, כמו שהשתוקקתי להריח אותו. ללטף את עלי הכותרת שלו. **לחוש בו.**

התקרבותי באטיות, מנסה להיאבק בדחף ששלט בי ואמר לי געי בו, קחי אותו. למרות שלא רציתי הושטתי יד קדימה, מנסה קודם לקטוף אותו בעיני מתוך המטען שבו היה שתול. הבטתי לאחור וראיתי את מבטה הכבוי של סבתי, ראיתי את עיניה מתריעות: לא! אך

באותו זמן גם מעודדות אותי לגעת בפרח העדין הזה. הסטתי את סבתא מן המחשבות שלי וחזרתי להביט בפרח.

קיוויתי שהוא אמיתי, שאוכל להריח אותו, שאוכל לחוש את המרקם שלו. הושטתי את היד קדימה, ו--- נגעתי בו.

דבר לא קרה. אין לי מושג מדוע התאכזבתי כאשר נגעתי בו והיה לו מגע של מתכת.

"...נצנוץ קל

הרי אין יותר פרחים, וגם לעולם לא יהיו. אבל קיוויתי, והתקוות שלי התנפצו בפניי.

מן הצד הסיט את

מבטי, ומה שראיתי גרם

בישראל שלי, בעתיד שלי, אין פרחים. אומנם אין רעב, ואין מחסור בכלום. אבל באיזה מחיר?

לי להחסיר נשימה. היה

כמעט אין צמחייה, וגם כשיש, אין בה פרחים כלל. אין בעלי חיים, חוץ מן הנמלים והעכבישים שמנקים לנו את הארץ ובתמורה אנחנו משאירים אותם בחיים עד שימציאו ננובוטים שיוכלו לעשות את העבודה שלהם. אין רבגוניות בישראל שלי. היא שוממת. האנשים בישראל בנו סביבם בועה כלשהי, מעין מגן בלתי נראה שמפריד אותם משאר העולם, שחוסם את אור השמש האמיתי, ושסתיר את השמים הכחולים. לכן יש צורך בשמש מזויפת ובשמים מלאכותיים, ולכן גם אף פעם לא יורד פה גשם.

זה פרח מן העבר. פרח

שהופיע במגדירי פרחים

שנכחדו מישראל..."

"תגעי בו שוב" סבתא אמרה לי כמעט בלחש. "את חייבת לגעת בפרח שוב!"

היססתי, אבל עשיתי מה שהיא אמרה לי. הושטתי את היד ותפסתי את הפרח המלאכותי.

"עכשיו תוציא אותו מן המטען" סבתא הורתה לי עם אצבעה.

לחצתי על כפתור השחרור, והפרח יצא בעדינות מתוך המטען.

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

בהתחלה לא הרגשתי כלום, אבל לאחר שעברו כמה דקות ראיתי את הכול משחיר מסביבי, ולפני שהבנתי מה קורה סביבי - חושך עטף אותי מכל צדדי, והדבר היחיד שראיתי היה פרח המתכת.

הבחנתי שמשוהו בו השתנה, אבל הייתי משותקת מרוב פחד, עד שלא הצלחתי להבין מה השתנה בו. ואז - באותו הרגע - קלטתי את זה. הפרח הפך לאמיתי. ראיתי פרח אמיתי בין שתי ידי!

קפץ אור דקיקה פרצה את החושך הכבד שמסביבי, ונגעה בעדינות בעלי הכותרת של הפרח. רוח קלילה נשבה, מלטפת אותו, מביאה ניחוחות חדשים יחד אתה. לאט לאט מסך החושך ירד, וראיתי שאני נמצאת במקום אחר. עצים צמחו סביבי, ובכל מקום בצבצו פרחים בין האבנים הטבעיות שנחו במקומן.

אפשר לומר שהייתי בהלם, אבל הייתי גם מאושרת. מצאתי פרחים! יש עוד פרחים בישראל שלי!

לפתע סבתא הופיעה מולי. היא לבשה בגד מוזר, מעין מכנסיים מבד קשיח כלשהו וחולצה מבד.

התפלאתי איך יש לה חולצה מבד, אם כבר לא מייצרים עוד חולצות כאלה, ומדוע היא החליפה בגדים?

"למה את דורכת על הגינה שלי? על הפרחים שלי?" היא צעקה, תוך שהיא מנופפת בידה באיום. מעולם, אבל מעולם, לא הרימה עלי סבתא שלי את קולה. לא ידעתי מה לעשות, אז נשארתי במקום. "למה את לא עונה לי? ילדה?" היא שאלה אותי.

הבטתי בה בפליאה. "את לא מזהה אותי?" שאלתי בקול פגוע. היא עצרה רגע את נפנוף הידיים ובחנה אותי מקרוב. "איך אני אמורה לזהות אותך???" היא שאלה. "מי את בכלל???" הסתכלתי בחשש בין כפות ידי לעבר הפרח, וקיוויתי שזה רק חלום, אבל לא התעוררתי. זו הייתה האמת. באותו הרגע יצא מהבית של סבתא, אדם שמעולם לא הכרתי ועמד ליד הגן. היה זה סבא שלי, שנפטר כאשר הייתי בת שלוש.

באותו הרגע שראיתי אותו הבנתי. הגעתי לעבר.

כמה שעות לאחר מכן ישבתי עם סבתא וסבא שלי על המרפסת, שתינו קפה, ואכלנו עוגה שסבא ואני הכנו ביחד. או נכון יותר, סבא ואני הקטנה, כשהייתי כמעט בת שלוש.

הסתכלתי לשמים ולשמש, הבטתי בעצים שמסביבי וקיוויתי לראות אותם שוב. סבתא הסבירה לי שיום אחד אני אחזור שוב לעבר, אך לא לאותו הזמן בדיוק. היא גם אמרה לי איך לכוון את הזמן שאליו אני רוצה להגיע בעזרת פרח הזמן. הגיע הזמן להיפרד, וכולנו התחבקנו והחלפנו נשיקות על הלחי. שנייה לפני שביקשתי מן הפרח להחזיר אותי לעתיד, סבא שלי צעק לי: "חכי רגע עם החזרה בזמן, ותצטלמי אתנו!" הוא הוציא מצלמה קטנה מכיסו ונתן לי אותה. "קודם תצלמי אותנו, ואחר כך נצלם אותך ואת שובל הקטנה..." לקחתי את המצלמה בחשש, כי מעולם קודם לכן לא הצטלמתי, ובטח שלא צילמתי אף אחד.

"...אני יכולה

להגיד לכם מה

יהיה בעתיד... זה לא

כי אני חוזה עתידות

או משהו כזה, זה

בגלל שהייתי שם

פעם..."

לחצתי לחיצה קלה והבזק אור הופיע לשנייה. ואז, ראיתי את החיוך שלו, החיוך המאושר מהתמונה שבחדר הזיכרון. הייתי מאושרת בדיוק כמוהו באותו הרגע, מאושרת על שזכיתי להכיר אותו. גם אם זה היה רק ליום אחד. החזרתי לו את המצלמה, ולקחתי את הפרח בין ידי. הבטתי אליו וביקשתי ממנו משאלה אחת. והחושך החל לעטוף אותי, הוא הרגיע אותי. שמעתי את קריאות ההפתעה מפיהם של האנשים שהכרתי ושבאותו הזמן גם לא הכרתי, ולאט לאט נהיה שקט עד שלא שמעתי כלום. עד שחזרתי לעתיד. להווה שלי. סבתא כבר עמדה לידי. היא שוב נראתה עצובה, ושוב הייתה לי אותה תחושת המחנק בגרון. היא לקחה ממני את הפרח ושמה אותו במטען. הבחנתי בכך שהוא חזר להיות סתם פרח מתכת פשוט, בלי ריח.

לאחר מכן לקחה אותי סבתא אל מחוץ לחדר והובילה אותי אל הסלון. התיישבנו זו מול זו, וסבתא החלה להסביר.

"שלחתי אותך לעבר, כדי שתראי אותו. תראי איך היה פעם. שתדעי מה טוב יותר. שתוכלי להלחם על כך" דמעות החלו לעלות בעיניה, והיא השפילה מבט כדי שלא אראה אותן זולגות. "פעם נלחמתי על זכותם של בעלי החיים ושל הצמחים לחיות בישראל. אבל נכשלתי. ישראל התעסקה בביטחון שלה. היא התעסקה בכלכלה שלה. אבל הטבע לא

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

היה חשוב כל כך לאנשים, והגיע יום שבו הם כבר העדיפו להישאר בבתים ולחיות בחברת מכונות כמו הטלוויזיה והמחשב, מאשר לצאת החוצה וליהנות מן הפרחים. הטבע היה להם מובן מאליו. הם לא התייחסו אליו בכבוד, ולכן הוא נעלם."

הייתי נבוכה ולא ידעתי מה לעשות. ניסיתי לנחם את סבתא שנראתה לי מדוכאת כל כך, ולא מצאתי את המילים.

"שובל..." סבתא הרימה אלי את מבטה, וראיתי אור חיוור בעיניה. "למרות שאני יודעת שאהיה בודדת כאן מאוד בלעדייך, ושלעולם לא אראה אותך עוד אם תחליטי לעשות זאת, אני מבקשת ממך לחזור עוד פעם אחת לעבר. לחזור לשם לתמיד, ולהישאר שם כדי שתוכלי לנסות ולהציל את ישראל מן השיממון שהיא הפכה להיות..."

הרגשתי את הגרון שלי צורב, ודמעות החלו לזלוג מעיניי. "אני מוכנה לחזור לעבר, סבתא. אני מוכנה להישאר שם כדי לנסות ולשנות את ישראל. אני מוכנה..." זהו. אמרתי את זה. סבתא חייכה חיוך קלוש.

"בסדר", היא אמרה. "אבל נעשה זאת בעוד שבוע. כדי שלפרח הזמן יהיה די זמן להיטען..."

התקרבתי אל סבתא שלי וחיבקתי אותה חזק. "עוד שבוע", אמרתי. "עוד שבוע".

זהו. זה סוף הסיפור שלי. חזרתי לעבר, לשנת 2006, והמשכתי את חיי מאותה הנקודה בשם בדוי, כי אני לא קיימת פה למעשה, ועכשיו קוראים לי קרן.

התחתנתי, וחייתי באושר עם בעלי, עד לשנת 2030 שבה נבנתה הבועה שבה אנו חיים, הבועה ששומרת עלינו, אך באותו הזמן גם הורסת אותנו. אנחנו נלחמים על זכותו של הטבע לחיות, אבל לא מנצחים בכול ולפחות בדבר אחד הצלחנו. בעלי אני אימצנו ילדה קטנה שאוהבת פרחים, עצים וציפורים, ואנחנו קוראים לה שובל. על שמי. היא פשוט תקרא לי "סבתא" כשתגדל. ואני אדע כל מה שהיא חושבת ועושה, כי היא אני. אני עדיין שומרת את הפרח שסבתא שלי נתנה לי, והוא נמצא בחדר קטן שבו תהיה גם פינת זיכרון לבעלי כשימות.

שובל מביטה בי עכשיו בעיניים שאומרות: "אני רוצה ללכת אתך ועם סבא לטיול!"
חבל שהיא עוד לא יודעת לדבר. אני הולכת להשתמש עכשיו בפרח בפעם האחרונה,
כדי להעביר לכם את הסיפור שלי. כדי שתדעו, ותשמרו על מה שיש לכם ועל החיים
שסביבכם.

וכדי שתדאגו לישראל, ואל תיקחו אותה כמובן מאליו, כי יכול להיות
שתאבדו אותה יום אחד.

"...בגלל

שאני כבר יודעת מה

האנשים פה הפסידו,

אני לא אפסיק לנסות

ולשנות, כי אני יודעת

שהמצב יכול להיות

טוב יותר..."

בגלל שאני כבר יודעת מה האנשים פה הפסידו, אני לא
אפסיק לנסות ולשנות, כי אני יודעת שהמצב יכול להיות
טוב יותר. שובל מחייכת אלי, היום חוקקו חוק נגד גידול
עצים אמיתיים בגינות פרטיות כי הם לוקחים את האוויר
שבתוך הבועה.

גם את החיות הוציאו מתוך הבועה, ואנחנו מקבלים
אוכל שמוצא במעבדות ברחבי הארץ.

עכשיו היא צוחקת בקול של תינוק, צחוק מתגלגל כזה
שאי אפשר שלא לחייך, ואני חושבת שיום אחד אני
אשלח אותה לעבר, ואולי, אבל אולי, היא תצליח לשנות
אותו.

ועוד דבר אחד - תצאו לטייל מדי פעם. זה לא יזיק לכם!

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

חזון העתיד של מדינת ישראל

מאת: מיכאל מורוזוב | כיתה י"א | תיכון קריית שרת | חולון

כפי שאמר הפילוסוף הצרפתי דקארט, "אני חושב משמע אני קיים", כך עלינו לחשוב על העתיד של מדינת ישראל בזירה הגלובלית המודרנית, וזאת, כדי להתקיים בכבוד בין אומות העולם. למדינת ישראל כיום, בפתח המאה ה-21, בעיות רבות ושונות בתחומים רבים: ביטחון, כלכלה, חברה, חינוך, זכויות אדם, משטר ושלטון, כבוד אדם, שוויון זכויות והזדמנויות, חוק ומשפט, קיום בכבוד, מעמד האזרח, מעמד הדת, מעמד בין-לאומי. כאזרחים של המדינה, במיוחד בני הדור הצעיר, עלינו להציע פתרונות שונים ויעילים לבעיות אלה, למען טובתה ועתידה של מדינת ישראל.

נוער חושב מחר

מה החלום שלך?

בתחום הביטחון למדינת ישראל היו בעיות מאד ומעולם. מאז 1948, שנת הקמתה של מדינת ישראל בזכות החלטת האומות המיוחדות שהתקבלה כשנה לפני כן, הייתה המדינה הצעירה מצויה בתוך שפע קונפליקטים טריטוריאליים שהביאו לאובדן חיים רב, לערעור הגבולות של מדינות המזרח התיכון ולמשברים כלכליים, ובזבזו זמן חסר תועלת שרק פגע קשות בכל הצדדים המעורבים.

על מדינת ישראל לסור מדרך המלחמה כמה שיותר מהר, הן לטובתה, הן לטובת שכניה המדיניים. במשך כ-40 שנה שולטת באכזריות מדינת ישראל בטרטוריות שאין שלה. מאז מתקפת הפתע של ישראל על שכניה ב-1967 יש כיבוש של שטחים השייכים לעם הפלסטיני, ומתקיים דיכוי ברוטאלי של עם שכן זה. באופן קבוע מתבצעים פשעים לאומיים אין-ספור בשטחים הפלסטיניים הכבושים (שטחי יהודה, שומרון, מזרח ירושלים, ועד לאחרונה שטחי חבל עזה).

על מדינת ישראל להפסיק זאת בהקדם האפשרי, ולהגיע להסדר קבע עם העם הפלסטיני. רק שלום יוכל למנוע הרג נוסף, חסר תועלת ומשמעות; יוכל להפסיק את מעגל הדמים הבלתי נגמר שנקמה הדדית של הצדדים רק מעודדת אותו; יביא ליציבות ולשגשוג של כל הצדדים המעורבים בעניין, וייצב את מעמדו של המזרח התיכון במפה הגלובאלית. על מדינת ישראל להחזיר לעם הפלסטיני את השטחים שהיא גזלה ממנו בטיפשותה, בתמימותה, בעיוורונה ובדבקותה בתיאוריה הזויה ששמה "ארץ ישראל השלמה", שמבטאת נקודת מבט מיליטריסטית-ימנית. מדינת ישראל כיום מממנת את האוטונומיה הפלסטינית במאות מיליוני דולרים בשנה, שבאים לידי ביטוי בצורה של אי תשלום מסים, העברת כספים, תשתיות בלי תשלום (חשמל, מים).

מדינת ישראל עצמה נפגעת רבות מן הכיבוש המיותר והאלים. על מדינת ישראל לעזור לאוטונומיה הפלסטינית להפוך למדינה עצמאית, שלא תהיה תלויה במדינת ישראל ולא תהיה נטל כבד על מדינת ישראל. הכיבוש ומצב ה"סמי-מלחמה" שבו נמצאת ישראל הם הסיבות לטרור. כפי ש"לוחמי המחתרות" נלחמו בדרכי גרילה וטרור נגד הכיבוש הבריטי בשנות ה-20 וה-30 של המאה ה-20, כך גם נלחמים ארגוני המחתרת הפלסטיניים על חירותם. כאשר יהיה שלום, לא יהיה צורך במאבק אלים ותיפתר בעיית הטרור. כך מדינת ישראל תיפטר מכמה בעיות מרכזיות בעת ובעונה אחת.

בתחום הכלכלי מדינת ישראל תלויה לחלוטין בכספה של ארצות הברית. שוב, בגלל המצב הביטחוני, רוב התקציב של מדינת ישראל מופנה לצרכים הביטחוניים. כאשר יהיה שלום במזרח התיכון, ביוזמתה של ישראל, יוטב לה ולכל שאר המדינות השכנות. כאשר לא יהיה צורך להשקיע כסף בתחום הביטחון, תוכל מדינת ישראל להשקיע משאביה לשם העלאת רמת חייהם של כל תושביה. כאשר לא יהיה צורך להשקיע משאבים בתחום הביטחון, תוכל מדינת ישראל לנתב משאבים לתחום החינוך, לתחום התרבות, לתחום הבריאות ולעוד תחומים רבים ושונים.

על מדינת ישראל להחליף את האידיאולוגיה הכלכלית שלה מקפיטליזם אכזרי לליברל-סוציאליזם מתון. על המדינה לדאוג לשכבות החלשות יותר ולמעמד הביניים, ולשמור על זכויותיהם. על מדינת ישראל להתערב כלכלית בשוק ההון, ולא לתת למספר מצומצם של משפחות עשירות לשלוט בו.

המדינה צריכה לפקח על כל הפעילות הכלכלית שמתרחשת בתחומה ולהתערב בעת הצורך. על המדינה לאפשר תחרות בין יצרנים ומשווקים, אך להשגיח שלא תהיה מונופולזציה ולא ייווצר מצב של ניצול. על המדינה לשמור על זכויות העובדים ולא לאפשר למעסיקים קפיטליסטיים לנצל את עובדיהם ולפגוע בזכויות אלה.

המדינה צריכה להיות הגוף הכלכלי העליון שמשגיח על הכלכלה ושומר על הסדר, בהתחשב באינטרסים של העם, בטובת החברה ובטובת כל הצדדים המעורבים בפעילות הכלכלית.

החברה הישראלית משוסעת ומחולקת בעקבות פילוג הדעות, ההשקפות, המעמד והתרבות של אזרחיה, שהם יוצאי מקומות שונים בעולם. על המדינה לדגול בתיאוריות סוציאליסטיות של אחדות, שוויון ועזרה הדדית. על המדינה ליצור שוויון מלא, עד כמה שניתן, בין כל אזרחיה בלי הבדל לאום, דת, מין, גזע, מוצא, השקפה ומצפון.

"...מ ע ר כ ת

החינוך צריכה להיות

מבוססת על חינוך

בראש ובראשונה,

ורק אז על ידע..."

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

על מדינת ישראל להפסיק את ה"קומבינות" המתבצעות תוך העלמת עין בכל שכבות האוכלוסייה. על המדינה ועל העם להילחם בשחיתות בתוך ממשלתו ובתוך עצמו. על המדינה להפסיק את הסקסיזם ואת הגזענות שיש בכמויות בלתי נסבלות במוסדותיה; למשל, בצבא הישראלי ובמשרדים הממשלתיים כמו משרד הרישוי. על המדינה לדאוג לכך שלא תהיה אפליה של אזרחים על רקע מקום מגורים ועל פי סטיגמות למיניהן. בפרט, האפליה כלפי תושבי הנגב ועיירות הפיתוח.

על המדינה ליצור שוויון בין כל אזורים על ידי השקעת משאבים (שיזרמו לקופת המדינה לאחר השלום המיוחל) באזורים מפותחים פחות, כמו הנגב ואזור הצפון (בפרט עיירות הפיתוח והיישובים הערביים, הדרוזיים והבדואיים). על מדינת ישראל לדאוג לשוויון ולהפסקת האפליה נגד תושביה הבדואיים, הדרוזיים והערביים.

על מדינת ישראל ליעל ולשנות את מערכת החינוך שלה. על מדינת ישראל לפעול בשיטת החינוך שהייתה נהוגה בברית המועצות, שבה מערכת החינוך הייתה (ועדיין) בין הטובות בעולם. על מערכת החינוך להפסיק להיות כלי פוליטי וכלכלי בידי שרי ממשלה מושחתים, ולהפוך לנחלת הציבור.

מערכת החינוך צריכה להיות מבוססת על חינוך בראש ובראשונה, ורק אז על ידע. מערכת החינוך צריכה לפעול במסגרת של שבוע עבודה בן שישה ימים, ולא יותר מ-45 שעות לימוד שבועיות. העובדים במערכת החינוך צריכים להיות בעלי תואר שני, לפחות, בהוראה, נוסף על תעודת בגרות טובה.

על כל בתי הספר להנהיג לפחות שלוש שעות חינוך שבועיות לכל כיתה, שבהם יועברו תכנים הקשורים בערכים, בנימוס, בכבוד אדם ובתרבות, בדרכים מעניינות ואינטראקטיביות.

יש להשקיע זמן בתרבות הגוף על ידי שלוש שעות ספורט שבועיות, לפי תחומי העניין של התלמידים, עם מורים המתמחים בענף הספורט הנחוץ. פעמיים בכל סמסטר לימודי יש לערוך "יום ספורט", שיכלול פעילויות ספורטיביות שונות לתלמידי כל בתי הספר.

אסור לאץ גוף חינוכי להעניק יחס מפלה כלפי מקצועות מסוימים, לעומת מקצועות אחרים, ולזלזל במקצועות לימוד. לכן יש לבחור את המקצועות הנלמדים בקפידה ובכובד ראש.

על משרד החינוך מוטלת החובה להעלות את שכר המורים כך שהם יוכלו להתפרנס בכבוד. יש להחזיר את הכבוד למשרת המורה ולהפוך תפקיד זה לדבר שאדם יוכל להתגאות בו, ולא יצטרך להתבייש בו. יש לשבור את המגמה של "הכנה לבגרות במקום לימוד" בחטיבות העליונות. הממשלה תממן מלגות לכל האוניברסיטאות, לתלמידים מצטיינים בציוניהם בבית הספר העליון ובמבחן הפסיכומטרי. לשני מרכיבים אלה יהיה משקל שווה בציון סופי, שעל פיו יתקבלו תלמידים למוסדות להשכלה גבוהה.

"...הצבא

על בתי הספר להיות מצוידים במחשבים לכל תלמיד, במקום מחברות. שיטת הלימוד תהיה וירטואלית.

יהפוך לגוף מקצועי

של אנשי מקצוע

מדינת ישראל צריכה להפוך למדינה סוציאל-ליברלית. עליה להיות מדינה של כל אזרחיה ולא להפלות בכל דרך (וכיום מגוון הדרכים הוא רחב ביותר) את תושביה הלא-יהודיים.

בלבד, במקום מגויסים.

הקבלה לצבא תתבצע

דרך אקדמיות צבאיות

כל התושבים של מדינת ישראל יהפכו לשווים בזכויותיהם, בהזדמנויותיהם ובמעמדם בחברה וכלפי החוק. מדינת ישראל תקבל חוקה, שתיווצר על ידי מומחים מקומיים ובין-לאומיים בתחום המשפט והחוק.

שינוהלו על ידי

הממשלה..."

חוקה זו תכיל חוקי יסוד, שיתבססו על עקרונות הסוציאליזם והליברליזם, וישמרו על זכויותיו ועל כבודו של האדם במדינה זו. אין למדינה זכות לכפות על אזרחיה דבר הנוגד את זכויות האזרח הבסיסיות ואת חופש המצפון והדת.

במדינת ישראל יתבטל הגיוס הכללי. הצבא יהפוך לגוף מקצועי של אנשי מקצוע בלבד, במקום מגויסים. הקבלה לצבא תתבצע דרך אקדמיות צבאיות שינוהלו על ידי הממשלה. הצבא יהיה סדיר ומקצועי, וחבריו יקבלו שכר וזכויותיהם יעוגנו בחוזה תעסוקה (שבו הממשלה תהיה המעסיק).

במצב של שלום הצבא לא יהיה פעיל, ויעסוק יותר באימונים ובפיתוחים טכנולוגיים, שיכולים להיות מיושמים בתחומים אזרחיים.

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

כבוד האדם יעוגן בחוקה. לכל אדם תהיה זכות להתקיים ולהתפרנס בכבוד. המדינה תדאג לכך שאף אזרח לא יצטרך לרדת לקו העוני או מתחתיו. שכן מינימום שמאפשר קיום בכבוד יעוגן בחוק, וישתנה לפי המצב הכלכלי הגלובלי, אך יוכל רק לעלות. לאזרחים ולממשלה לא תהיה זכות לפגוע בכבודו ובקיומו של אדם.

כוח יוכל להיות מופעל כלפי אדם רק אם הוא עובר עברה פלילית על חוקי המדינה. מערכת המשפט תהיה פתוחה ושקופה. לשם אכיפה יוחמרו העונשים על כל העברות; במיוחד על עברות קשות כמו רצח, אונס, תקיפה ושוד, על מתן שוחד וקבלת שוחד (בכל צורה שהיא של הטבות ו"קומבינות", נפוזים ופריבילגיות), על סחר ושימוש בסמים ועל עברות תנועה, שאליהן העם כיום מתייחס בקלות ראש. רישיון נהיגה יינתן מגיל 21 לכל סוגי כלי הרכב. תהיה שקיפות במשרד הרישוי ויסתימו האפליות הנעשות שם.

הממשלה תשים סוף לרווח הקל שעושים בוחנים, על ידי הכשלה מתוכננת של נבחנים לשם תשלום על טסט נוסף. הממשלה תפקח על משרד הרישוי ותשים סוף לשחיתות בו.

במדינת ישראל, כמו בכל מדינה מודרנית, תיווצר הפרדה מוחלטת בין דת למדינה. במדינה זו, שהיא מדינה של כל אזרחיה, לא יוכל להיות מצב שבו תהיה אפליה על רקע דתי. מעמד כל הדתות ישתווה. דת לא תוכל להיות מעורבת בשום חוק, ובתי דין דתיים ינושלו מזכויותיהם המשפטיות. יותרו נישואין מכל סוג, של כל אדם בכל דרך שהוא רוצה: חד-מיניים, אזרחיים או דתיים מכל סוג של דת. גם גירושין יתקבלו מכל סוג. נישואין מכל סוג יירשמו על ידי המדינה בארכיב ממשלתי.

לא תותר כפייה דתית על החברה החילונית. תותר הנסיעה ברכב ציבורי בכל ימות השבוע. תותר מכירה של כל סוג של מזון בכל מקום. לימוד של נושאים הקשורים לדת במערכת החינוך ייעשה מבחירה בלבד ולא יהיה חובה. לא תהיה מערכת חינוך דתית נפרדת. כל אדם יוכל לקיים את מצוות דתו בלי הפרעה או אפליה כלפיו בגלל השקפותיו הדתיות. לא תותר הפצה של תעמולה דתית או כל פעילות מיסיונרית. אדם יצטרף לכת זאת או אחרת רק מתוך בחירה. יופרדו הלאום היהודי מן הדת היהודית.

אזרחות תינתן על ידי הוכחה של דם או של קרקע (תושב הנמצא במדינה יותר מעשר שנים יקבל אזרחות באופן אוטומטי). אדם שמרגיש זיקה ללאום היהודי ורוצה לקשור גורלו עם גורל מדינת ישראל יוכל להגר למדינת ישראל ויצטרך לעבור כמה מבחנים המוכיחים את זיקתו. אם יעבור בהצלחה את המבחנים, יקבל אזרחות.

דתו, אזרחותו האחרת, מוצאו, גזעו, גילו ותעסוקתו של האדם הם חסרי חשיבות. רק עבר פלילי יוכל למנוע מאדם לנסות אפשרות זו.

שיטת השלטון תהיה ליברל-סוציאליסטית. כל אזרח מגיל 18 ובלי עבר פלילי יהיה זכאי לבחור ולהיבחר לכל אחד מן התפקידים הממשלתיים. במדינה יהיו שלוש רשויות: מחוקקת, מבצעת ושופטת. כל השלוש לא יהיו תלויות זו בזו, אך כולן יהיו כפופות לחוקת המדינה ולחוקיה.

"...במדינת ישראל,

כמו בכל מדינה

מודרנית, תיווצר

הפרדה מוחלטת

בין דת למדינה..."

בפרלמנט יהיו 151 חברים שייבחרו על פי מספר מנדטים שתקבל מפלגה בבחירות ממשלתיות. כדי לייעל את המערכת הפוליטית, אחוז החסימה יועלה לעשרה מנדטים, כך יהיו פחות מפלגות, וייווצרו אחדות והחלטיות בניהול המדינה, וקביעות בממשל.

במדינה יהיו נשיא וראש ממשלה. הנשיא יהיה זה שמנהל בפועל את המדינה ומשגיח על פעילות הממשלה. ראש הממשלה יהיה בעל התפקיד השני בחשיבותו לאחר הנשיא. אחריו יבוא השופט העליון של בית הדין הממשלתי הגבוה, ואחריו מפקד שירות הביטחון הממשלתי המדיני (מפקד כוחות המשטרה, המשמר האזרחי, הצבא וכוחות החילוץ למיניהם). מערכת הבחירות, קביעת החוקים והתנהלות ההליכים הממשלתיים יהיו שקופים ופתוחים לציבור הרחב. כל הישיבות ישודרו 24 שעות ביממה בערוץ טלוויזיוני מיוחד, וכן באינטרנט, באתר הממשלתי הרשמי.

קדנציה של פרלמנט, נשיא, שופט עליון, ראש ממשלה ונציב ביטחון ממשלתי עליון תהיה בת שש שנים. המפלגות הנבחרות יתחייבו לבצע לפחות 60% מן המצע המובטח שלהן תוך מחצית קדנציה.

אם לא יעשו זאת, יוכל העם להצביע על הדחתן. על ממשלת ישראל לשתף את המדינה בפרויקטים בין-לאומיים שונים לטובת העולם ולטובתה.

על מדינת ישראל לשתף פעולה עם מדינות אחרות בפיתוח טכנולוגי שיועיל לעולם. למדינת ישראל פוטנציאל טכנולוגי ומדעי בזכות קשריה ההדוקים עם ארצות הברית, ובזכות שיתוף הטכנולוגיה בין שתי המדינות.

על ישראל ליצור קשרים דומים עם מדינות רבות ככל האפשר, בראש ובראשונה רוסיה ומדינות אירופה.

על ישראל לדגול בהשתלבות בכלכלה ובפוליטיקה הגלובלית, לשם טובת העולם ואיחודו, במקום בתחרות קפיטליסטית הפוגעת בה ובשאר המדינות.

על מדינת ישראל להשתלב בפרוייקטים ובתוכניות להבראת המזרח התיכון. עליה להתפרק כמה שיותר מהר מן הנשק הגרעיני הלא חוקי שלה, שאין לה זכות להחזיק בו. זאת, לשם יציבות האזור, מניעת זיהום הסביבה ונטרול של איום הארמגדון הגרעיני על המזרח התיכון ועל העולם.

על מדינת ישראל לפעול לצמצום הנזק האקולוגי שהיא גורמת, ופיתוח טכנולוגיות ידידותיות לסביבה.

לסיומו של עניין, ברצוני להגיד שיש תחלואות רבות למדינת ישראל, בתחומים שונים שציינתי וגם ברבים שלא מצוינים במסמך זה. יש לנו הרבה מאוד עבודה לעשות, ואני חושב שניתן ליישם בתקופת הזמן הנתונה את כל, או לפחות את רוב, הפתרונות שהצעתי.

אך זה ידרוש שינוי, שינוי שצריכים לעבור מדינת ישראל, אזרחי ישראל והמנטליות הישראלית, שאין נוראית ממנה. יש להפוך את מדינת ישראל ממדינת עולם שלישי במסווה של עולם ראשון, שנגועה במלחמות, בניצול, בעוני, בגזענות, באפליה ובחוסר יעילות - למדינה מודרנית, מתורבתת, שוויונית, דמוקרטית ומתוקנת.

זאת המשימה שעומדת לפנינו, אז קדימה לעבודה, חברים!

נוער חושב מחד מה החלום שלך?

לראות את העתיד

מאת: לירון ביידה | כיתה י' | בי"ס מקיף י' | ראשון לציון

זאת הייתה שעת בוקר מוקדמת, כשהוא סוף סוף סיים לבנות את ההמצאה שלו. הוא לא האמין שהוא באמת הצליח. זה נראה לו בלתי אפשרי, אבל למרות זאת הוא הצליח לבנות את זה. הוא בנה מכונת זמן!

בהתחלה, כשהרעיון עלה במוחו, זה נראה לו בלתי אפשרי, אבל ככל שהוא חשב על זה יותר, הרעיון שלו נראה לו יותר ויותר הגיוני ואפשרי. אז בסוף הוא החליט לנסות לבנות את זה.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

הרעיון שלו היה פשוט מאוד. הוא חשב שאם כל דבר בנוי מאטומים, וסדר האטומים משתנה בכל מאית השנייה, הרי שזמן הוא בעצם שינוי בסדר האטומים.

אילו יכול היה לגרום לכך שהאטומים יזוזו הרבה יותר מהר, הוא יכול היה לגרום לכך שכמה שנים יעברו בתוך כמה דקות, וזה מה שהוא עשה.

הוא בנה תא שקוף, גדול מעט יותר מבן אדם. על אחד מהקירות החיצוניים הייתה קופסה שחורה. הקופסה הייתה מחוברת למחשב בתוך התא. בעזרת המחשב מפעילים את הקופסה, כך שהיא תגרום לחלקיקים מחוץ לתא השקוף לנוע הרבה יותר מהר, ורק החלקיקים שבתוך התא יישארו כמו שהם (הוא לא רצה שסדר החלקיקים של גופו ישתנה).

הוא הביט על ההמצאה שלו. הוא רצה כל כך לנסות אותה, אבל הוא היה עייף מאוד מכל הלילות שבהם במקום לישון הוא בנה אותה. אז הוא הלך לישון.

אחרי שהוא ישן, הוא הלך לבדוק אם ההמצאה שלו עובדת. בהתרגשות רבה הוא נכנס לתא השקוף, הפעיל את הקופסה השחורה והעולם השתנה במהירות מולו.

כשהודעה "הפעילות הסתיימה" הופיעה על מסך המחשב, ונראה שהחלקיקים זזים במהירות רגילה, הוא יצא מהתא אל חדר לא גדול ומלוכלך, שהזכיר מאוד את החדר שבו היה לפני שהפעיל את מכונת הזמן. יכול להיות שככה ייראה החדר שלו בעוד כמה שנים?

הוא הביט החוצה מהחלון. הנוף בחוץ היה שונה ממה שזכר. הבניינים היו ישנים יותר, ובקושי נראו בין הצמחייה הרבה שהייתה בחוץ.

יכול להיות שככה תיראה תל אביב בעתיד?

הוא עזב את החלון ויצא החוצה לבדוק מה עוד השתנה.

מזג האוויר בחוץ היה נעים. האוויר הצלול וכל הצמחייה מסביב גרמו לו לחשוב שהוא נמצא בשמורת טבע בצפון, ולא באמצע תל אביב. אבל אחרי שהוא הביט סביבו לא היה לו ספק

שהוא לא נמצא בשמורת טבע. בין הצמחים היו חנויות, בתים, כבישים, קניונים - כמו בכל עיר גדולה, רק שבעיר הזאת היו גם המון צמחים.

הוא הלך ברחובות בין הצמחים, ובחן את הסביבה החדשה, עד שהוא ראה עיתונים בפתח אחת החנויות והחליט לקנות אחד. הוא לקח עיתון ונכנס לשלם.

"רק זה?" שאל המוכר והביט בו במבט מוזר.

"כן" האמר.

"...הוא

"שלושה שקלים" אמר המוכר.

חשב שאם כל דבר

"שיט" הוא קילל בלב. הוא שכח שאין לו כסף. לפחות

בנוי מאטומים, וסדר

עדיין משתמשים בשקלים. אולי יש לו כמה שקלים

האטומים משתנה בכל

בכיס. הוא קיווה שהוא ימצא משהו בכיסים שלו, אבל

אחרי בדיקה בכיסיו הוא גילה שאין לו אגורה.

מאית השנייה, הרי שזמן

"שכחת את הכסף בבית?" שאל המוכר.

"כן" הוא ענה נבוך.

הוא בעצם שינוי בסדר

"אתה יודע מה? בגלל שאתה מזכיר לי את אחד החברים

הכי טובים שלי, שנעלם לפני 25 שנה, אני אתן לך את

האטומים..."

העיתון הזה בחינם" אמר המוכר.

"תודה!" הוא אמר ויצא החוצה.

בחוץ, לפני שהוא התחיל לקרוא את העיתון, הוא הסתכל על התאריך:

15.8.2021, בדיוק 25 שנה מהתאריך שהיה לפני שהוא הפעיל את מכונת

הזמן. 25 שנה! המוכר בחנות אמר שהוא מזכיר לו חבר שנעלם לפני 25 שנה.

יכול להיות שהוא החבר? הוא היה חייב לברר. הוא נכנס בחזרה לחנות ושאל את המוכר:

"יכול להיות שלחבר שלך שנעלם לפני 25 שנה קראו רון גודפריק?"

"כן. איך ידעת?" שאל המוכר, ורון סיפר לו הכול. בהתחלה הוא לא האמין, אבל בסוף,

אחרי שהוא סיפר לו דברים שרק רון גודפריק יודע, לא הייתה לו ברירה אלא להאמין.

"מה דעתך על העולם בעתיד?" שאל המוכר, או כפי שהוא טען, חברו הטוב דניאל.

נוער חושב מחדר מה החלום שלך?

"לא הספקתי לראות הרבה" אמר רונן.

"רוצה לעשות סיבוב?" שאל דניאל.

"סבבה!" אמר רונן ויצא החוצה עם דניאל.

"למה יש כאן כל כך הרבה צמחים?" שאל רונן בזמן שטיילו ברחובות.

"בשביל להקל את הנשימה" ענה דניאל.

"הסבר, נמק ופרט" ביקש רונן.

"בגלל היערות הרבים שכרתו, ובגלל הדלק והחומרים האחרים ששרפו, כמו הפחמן הדו-חמצני באוויר עלתה, והנשימה נעשתה פחות טובה. אז שתלו צמחים. הצמחים בתהליך כלשהו הופכים את הפחמן הדו-חמצני לחמצן. נכון שיותר כיף לנשום כאן?" שאל דניאל.

"כן!" ענה רונן. האוויר באמת היה טוב יותר.

"אם כבר מדברים על צמחים, זה מזכיר לי שב-25 השנים האחרונות יצא חוק שאוסר על ייבוא וגידול זנים של צמחים ובעלי חיים שלא שייכים באופן טבעי לארץ ישראל" אמר דניאל.

"למה?" שאל רונן.

"כדי לשמור על האיזון של הטבע" אמר דניאל.

"מה זה משנה אם אני מגדל צמח או חיה שהמקור שלהם בארץ ישראל, או במקום אחר?" שאל רונן.

"תחשוב על זה: נגיד שאתה מביא לארץ צמח שלא שייך לכאן, והצמח הזה מתרבה על חשבון צמח אחר, ואז החיות שצריכות את הצמח הזה כדי לאכול, לבנות מקום מגורים או משהו כזה לא מוצאות את הצמח הזה, ולא מצליחות לשרוד, ואז לחיות שאוכלות אותן אין מה לאכול וככה זה ממשיך. או נגיד שאתה מביא לגן חיות בארץ חיה, והיא בורחת ומתחילה לאכול צמחים וחיות, ונגיד שאחת החיות שהיא טורפת ניזונה מזבובים, ובגלל שחיה אחרת טרפה אותה המספר של החיה הזאת בטבע יורד, ומספר הזבובים עולה. אתה יודע כמה נזק זה יכול לגרום?" שאל דניאל.

"אתה סתם מגזים" אמר רונן.

"לא נכון. אולי התהליך הזה אטי מאוד, אבל זה קורה" אמר דניאל.
 "אם אתה אומר. בוא נעזוב את הנושא הזה. ספר לי מה עוד השתנה?" שאל רון.
 "הרבה דברים. בכל זאת עברו 25 שנה" אמר דניאל.
 "תספר לי על בתי הספר. עדיין כותבים במחברות?" שאל רון, והביט על
 הילדים ששיחקו בחצר של בית הספר שלידו עברו. דניאל גם הביט
 על הילדים בחצר, ואמר:

"...תספר לי

"זה בית הספר של הילדים שלי".

על בתי הספר. עדיין

"וואלה. כמה ילדים יש לך?" שאל רון.

כותבים במחברות?"

"ארבעה. שניים ביסודי, אחד בחטיבה ואחת בתיכון"
אמר דניאל.

שאל רון, והביט על

"בדיוק כמו שהיה כשאנחנו היינו ילדים" אמר רון

הילדים ששיחקו בחצר

"לא בדיוק. החלוקה נשארה ליסודי, חטיבה ותיכון, אבל"
דברים אחרים השתנו.

של בית הספר

בבית הספר היסודי מלמדים בעיקר את הבסיס
למקצועות החשובים: לשון, הבנה והבעה, אנגלית
ומתמטיקה, ומקצועות אחרים תוך דגש על איך ללמוד
אותם, איך ללמוד למבחנים, איך לענות על שאלות, וכל מיני
שיטות שיעזרו לתלמידים ללמוד נכון ולקבל ציונים טובים יותר.

שלידו עברו..."

בחטיבה מלמדים את התלמידים את מקצועות החובה כמו מתמטיקה,
לשון, אנגלית, ספרות ושאר המקצועות שהיינו חייבים ללמוד בתיכון, ואת מקצועות
הרשות כמו פילוסופיה, ביולוגיה, פיזיקה ויש עוד הרבה שאני לא ממש זוכר. בסוף החטיבה
תלמידים בוחרים בין אחד לשלושה מקצועות שהם התחברו אליהם, ולומדים אותם בתיכון,
עם מקצועות החובה. ובסוף התיכון הם יוצאים עם תעודת בגרות שבה מופעים מקצועות
החובה והמקצועות שאותם למדו, ועם זה הם הולכים לאוניברסיטה אחרי הצבא.

גם דרך הלימוד בחטיבה ובתיכון השתנתה. אתה זוכר באיזה כיתות היו הכי הרבה ילדים
שמברזים משיעורים?" שאל דניאל.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

"בטח. במב"ח (מסלול בגרות חלקי) ובכיתת מחוננים" אמר רונן.

"ובגלל זה קבעו משהו חדש. בכל מקצוע התלמידים חייבים להגיע לשיעורי החובה ולמבחנים. בשיעורי החובה המורה נותנת את החומר למבחן ובשיעורי הרשות היא מסבירה אותו. אם התלמיד חושב שהוא יכול ללמוד את החומר לבד ולקבל במבחן מעל 75, הוא יכול 'להבריז' משיעורי הרשות. אם הוא מקבל במבחן פחות מ-75, הוא חייב להגיע גם לשיעורי הרשות, ואם הוא לא מגיע לשיעורים, כל בית ספר מעניש בצורה אחרת. תאמין לי, יש להם עונשים מקוריים מאוד. בבית ספר של הבת שלי משאירים אותם שלוש שעות אחרי סיום הלימודים. יש גם שיעורי תגבור לתלמידים החלשים. כך שכל תלמיד יכול להגיע לכמה שיעורים שהוא צריך. אם הוא צריך הרבה, הוא מגיע לשיעורי החובה, הרשות והתגבור, ואם הוא צריך מעט, הוא מגיע רק לשיעורי החובה. ככה תלמידים שחזקים במקצוע מסוים יכולים ללמוד אותו לבד, ובמקום לשבת בשיעורים שהם לא זקוקים להם, הם יכולים לחזור על המקצועות שהם חלשים בהם" אמר דניאל.

"איך שהעולם השתנה... תגיד סתם נדמה לי, או שהפועלים שבונים את הבניין הזה הם ישראלים?" שאל רונן, כשעברו ליד קבוצה של פועלים שבנו בניין.

"לא נדמה לך. בשנים האחרונות יותר ויותר ישראלים עובדים בעבודות של פועלים זרים" אמר דניאל.

"איך זה קרה?" שאל רונן.

"זה התחיל לפני כמה שנים, כשהתחילו לתת תוספת סמלית למשכורת של כל מי שהתחיל לעבוד בעבודות של עובדים זרים, ולשדר בטלוויזיה תשדירים שקוראים לציבור להתחיל לעבוד במקום עובדים זרים, בטענה שכל עבודה מכבדת את בעליה, אפילו אם העבודה היא לבנות בניין. בסוף, התוספת הסמלית למשכורת הופסקה ורק התשדירים נשארו" אמר דניאל.

"אז עכשיו יותר אנשים עובדים?" שאל רונן.

"אפשר לומר" אמר דניאל.

"אני מתחיל להיות רעב. אולי נלך לאכול משהו?" שאל רונן.

"סבבה, מה בא לך?" שאל דניאל.

"בא לי שווארמה" אמר רונן.

"זה יקר מאוד!" אמר דניאל.

"שווארמה? כמה זה עולה?" שאל רונן בפליאה.

"ארבעים שקל" אמר דניאל.

"ארבעים שקל?! למה זה יקר כל כך?" שאל רונן.

"מאז שחוקקו החוקים שאוסרים ברירה מלאכותית, ומחייבים את כל מי שמגדל חיות לתת להן מרחב מחיה, מזון, אפשרות להיות עם בני מינם ותנאים נוספים שמשתנים מחיה לחיה לפי התנאים שבהם היא חיה בטבע - המחיר של כל המוצרים מהחי עלו" אמר דניאל.

"...נראה לי

שראיתי די מהעמיד,

והגיע הזמן שאני אחזור

לזמן שממנו באתי. אני

לא רוצה לדעת הכול,

זה יהרוס לי את

ההפתעה..."

"זאת אומרת שאין יותר רפתות ולולים?" שאל רונן.

"לא" אמר דניאל.

"למה? זה היה גרוע כל כך?" שאל רונן

"כן. אתה כנראה לא יודע, אבל המצב של החיות בתקופה שלך היה גרוע מאוד. כלאו אותם במקומות קטנים שלא התאימו להם. במקומות האלה שאתה קורא להם לול ורפת החיות בקושי זזו בגלל בצפיפות. לא תמיד נתנו להן את כל המזון שהיו זקוקות לו, עיוותו את גופן בעזרת ברירה מלאכותית. ידעת שאת האפרוחים הזכרים בתעשיית הביצים בתקופה שלך זרקו לפח ונתנו להם למות שם? ובתעשיית הבשר החזה של האפרוחים גדל מהר כל כך עד שאחרי כמה חודשים הרגליים שלהם התעקמו בגלל המשקל הכבד, והם בקושי היו מסוגלים ללכת, ועוד הרבה דברים" אמר דניאל.

"לא ידעתי את זה!" אמר רונן.

"כמעט אף אחד לא ידע בתקופה שלך. מודעות הציבור עלתה בעקבות פעילויות ההסברה שעשו העמותות למען זכויות בעלי החיים. כמו שאנשים הבינו שלנשים ושחורים מגיעות זכויות מסוימות, הם הבינו שגם לבעלי החיים מגיע" אמר דניאל.

"זה לא אותו הדבר!" אמר רון.

"זה בדיוק אותו הדבר! אם היית אומר לגבר לבן לפני מאתיים שנה שלנשים ושחורים מגיעות זכויות, הוא היה צוחק לך בפנים, ואומר שזה לא נכון, ושהמצב כפי שהוא בגלל שככה זה בטבע.

בדיוק כפי שאמרו האנשים בתקופה שלך, שזלזלו בעובדה שלבעלי חיים מגיעות זכויות" אמר דניאל.

"נראה שאתה צודק" אמר רון, ואחר כך הוסיף: "נראה לי שראיתי די מהעיתיד, והגיע הזמן שאני אחזור לזמן שממנו באתי.

אני לא רוצה לדעת הכול, זה יהרוס לי את ההפתעה".

"אז אתה הולך?" שאל דניאל.

"כן", אמר רון, ואחרי שהוא נפרד מדניאל הוא חזר אל מכונת הזמן שלו ומשם לזמן שממנו בא.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

**יום בחייו של
ילד בכיתה ו'
(בתאריך 25.5.2033)**

מאת: אדיר מלכה | כיתה ו' | בי"ס מקיף י' | אשדוד

זהו עוד בוקר מן הבקרים. הטלויזיה הענקית שנמצאת בסלון רועשת בצלילי חדשות הבוקר.

תיכף יתחילו הלימודים, ואני אצטרך ללכת שוב לחדרי להדליק את המחשב, ושוב המורה תלמד דרך המצלמה והמיקרופון, וכל ילד מחדרו האישי יוכל ללמוד. כאשר יסתיים השיעור הראשון ותהיה הפסקה, שוב כולם נשחק יחד במשחק הרשת החדש "קאונטרי סטייק".

וכאשר יהיה הצלצול כולנו נחזור לשיעור.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

משרד החינוך די התחשב בתלמידים, כשהחליט לפני כחמש שנים לאפשר להם ללמוד מהבית דרך המחשבים באמצעות שיטת לימוד חדשה.

שרת החינוך, שירי מימון, החליטה שלכל התלמידים בארץ יינתן מחשב בחינם, ודרך המחשב יתבצעו שיעורים, כאשר המורה תעביר שיעור מביתה באמצעות תוכנה מיוחדת שמאפשרת לוח צלצולים, שליחת הודעות, ציונים והערות.

בשיטה זו שרת החינוך ניסתה למעשה להשיג את התעניינות הילדים בלמידה. לשיטה זו יש מגבלה. הלימוד דרך מחשבים מהבית הוא רק מכיתות ה' ואילך, בטענה שחייב להיות לילדים הקטנים הבסיס הטוב ביותר.

בהפסקה השנייה החלטתי ללכת ולקרוא עיתון. בעיתון כתוב, כמו כל יום, שהכלכלה משגשגת במדינה בשנת 2033, ועוד כתבות על מפורסמים, כגון: בנו של הראל מויאל שממשיך בדרכי אביו, ועל קשרי הידידות שמפתח ראש הממשלה ארקדי גאיאדאמק עם המדינות השכנות, ותרומתו להן, וכן על מזג האוויר שתמיד נפלא.

אימא אומרת שפעם העיתון לא נראה כך. היא מספרת שבכל יום היו הרוגים בתאונות דרכים, בפיגועים ובהתנקשויות של העולם התחתון, ועוד מקרי אלימות בין אנשים ובין ילדים.

אך כיום זה לא קיים, מפני שמדינת ישראל חיה בשיתוף ובשלום עם הערבים, וגם מחצית מילדי כיתתי הם ערבים, אבל הם חברים שלי ולפני הכול הם בני אדם נחמדים מאוד, ואני לא מבין כיצד היה ניתן פעם לריב אתם.

היום אין תאונות דרכים, הרי איך יהיו תאונות דרכים, אם רוב התנועה היא במסלולים מיוחדים ולא ניתן לסטות מהם, ונהג שיכור לא יכול לעלות לרכב מפני שהוא מזהה זאת, ובעקבות כך הוא לא נוסע.

אימא אמרה שפעם הייתה משטרה, כדי לנסות ולמנוע מעשי אלימות למיניהם. היום אין הגוף הזה שנקרא משטרה, האנשים נחמדים מאוד זה לזה, ואוהבים מאוד. כל אחד עוזר לאחר, ואין סיכוי שחבר ירים יד על חברו.

כשמעתי את כל מה שאימא סיפרה זה הפריע לי מאוד. למה שאנשים ירצו לפגוע בחבריהם?

ולמה שירצו להרוג זה את זה אם ניתן להתחלק? אני לא ממש הבנתי את זה.

בדרך כלל, כשאני מסיים את הלימודים אני הולך ל-"Everything". זה מקום ענקי בסמוך לבית שלי, שיש אליו הסעות מכל הארץ באופן קבוע, בכל שעות היממה. גודל המקום הוא 5 קילומטר אורך ו-5 קילומטר רוחב. המקום הוא סגור, ויש בו הכול מהכול, לכל הגילאים, כלומר: יש מגרשי כדורגל, מגרשי כדורסל, חדרי משחקים, ספריות עם מורים וסטודנטים שעוזרים בהכנת שיעורי הבית; יש מגרשי משחקים, חדרי מחשב, מטבחים, חדר כושר, בריכות, חדר מוזיקה מלא כלי נגינה, חדר טכנולוגי, קולנועים לילדים, לנערים, ולמבוגרים.

"...מ ש ר ד

החינוך די התחשב

בתלמידים, כשהחליט

לפני כחמש שנים

לאפשר להם ללמוד

מהבית דרך המחשבים

באמצעות שיטת

לימוד חדשה..."

במקום זה יש אוכל ושותייה חינם באספקה תמידית, ויש גם קניין בפנים עם חנויות ובתי קפה.

הכניסה למקום היא בחינם, והמקום נבנה וממומן על ידי המדינה, וכן על ידי תורמים יהודיים מחו"ל. דרך אגב, אין רק מקום אחד כזה, יש חמישה כאלה בכל הארץ כדי שלא יהיה צפוף לילדים ולמבוגרים.

למדנו היום בשיעור, שפעם היה דבר כזה שנקרא "הבדלי מעמדות". המורה אמרה שהיו משפחות עם הרבה מאוד כסף ומשפחות עם פחות כסף, ואפילו אנשים שלא היה להם בית.

חשבתי לעצמי על אותם האנשים המסכנים שהיו חיים אז, ומאוד חרה ללבי, כיוון שכיום אין הבדלי מעמדות. לכולם יש אותו הכסף שהם מקבלים בקצבה חודשית מהמדינה, שום הורה לא עובד, אלא רק עוזר למדינה בצרכיה, כמו למשל בניקיונה, בפיתוח דברים חדשים וכו'.

כל אדם תורם לפי הידע שהוא למד באוניברסיטה. כל אדם לומד באוניברסיטה. אחרי שנגמרת תקופת הלימודים בבית הספר, כולם הולכים לאוניברסיטה, וכל אדם לומד מה שהוא רוצה (במימון המדינה).

לאחר מכן, כל אחד לפי הידע שקיבל ולמד, תורם למדינה בחזרה.

בנוסף, למדנו בשיעור, שפעם היו צבאות שנלחמו זה בזה. לפי הסיפורים ששמעתי מאבי, וגם לפי הנלמד בשיעור, הם נלחמו כדי להשיג שטחים ולכבוש כמה שיותר טריטוריות. בימינו אין צבא, ולמה שיהיה? המדינה בקשרים טובים עם כל המדינות, ואינה מעוניינת בשטחה של אף אחת מהמדינות האחרות.

כל מדינה עוזרת תמיד לספק את צורכיהן של מדינות הזקוקות לעזרה.
השעה כבר תשע, הזמן עבר מהר ובכיף, היום נגמר, ומעניין איזה יום יפתיע מחר.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

**גולת הכותרת -
ארץ ישראל!**

מאת: ניקול מיכאלי | כיתה י' | בי"ס מקיף ז' | אשדוד

קשה לחשוב על מדינת ישראל ועל החיים בה בכלל בעתיד, בעוד במצבנו המדיני כעת, איננו יודעים אפילו מה יהיה עלינו מחר. אך בכל אופן, לכל ילד יש החלומות שלו והתכנונים שלו לעתיד, והם מציפים אותו במיוחד בגיל 15. כך גם אצלי.

בדרך כלל, אני לא מתיימרת לתכנן יותר מדי או לצפות ליותר מדי, כי מניסיון אני יודעת, שאיכשהו החיים יפתיעו לטוב ולרע.

אבל, כמובן, כמו כל חלום בהקיץ של ילדה בת 15, גם אני רוצה בעיקר אושר. בעוד 25 שנה בערך, גיל 40 בשבילי, ממש אמצע החיים, העתיד נראה מזהיר ביותר, ומה אפשר

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

לאחל ולקוות חוץ מהטוב ביותר? אבל למרות הכול, אי אפשר להגיע לכל הכוכבים, כמו שנאמר: "אין אדם יוצא מן העולם וחצי תאוותו בידו" (קהלת רבה, פרשה א'). כדי לנסות להצליח צריך לזכור, כי ההווה תלוי בעבר והעתיד תלוי בהווה. לכן, צריך להשקיע בהווה כדי שהציפיות יתממשו בעתיד.

חזון מדינת ישראל הוא ביטוי מורכב מעט. חזון משמעו מראה נבואי, תיאור אידיאלי של דברים בעתיד. מדינת ישראל, משמעותה בשבילי היא גדולה מאוד: "ארץ הקודש וארץ החיים". היא המקום האידיאלי ליהודים לחיות בו, והיא מספקת מקום מבטחים לאלה שרוצים בחיים מאושרים ובעתיד מבטיח. מדינת ישראל היא לא סתם טריטוריה, אלא מקום שמוטבעת בו היסטוריה ארוכה של מלחמות ושמחות, מפגעים ונסים.

חזון מדינת ישראל התבסס תמיד, מבחינת היהודים לפחות, על ראיית המצב בצורה מעשית מאוד, מתוך נקודת מבט שמסתכלת קדימה: מה ניתן לעשות עכשיו כדי שהעתיד יהיה טוב יותר.

מהדברים ששמעתי, כאשר התעניינתי לשמוע את דעות חבריי, הופתעתי לגלות שרובם החליטו להתמקד בסיפור אוטופי מאוד, המבוסס על התעסקות בעולם אלקטרוני וממוחשב, שבו הרובוטים יחליפו אפילו את בני האדם.

החלטתי לא להיסחף בכתיבתי אחר סיפורי הרובוטים והמלאכים, דברים שאולי בגלל המציאות של היום, גם בעתיד נראה לי שאין להם שחר.

בכל אופן, אני לא רוצה להיות קטנת אמונה, ואני אף מופתעת מיום ליום מההתפתחות העצומה של הטכנולוגיה, שמי יודע לאן תוביל אותנו בעוד 25 שנה. אחרי הכול, ארצנו הקטנטונת השיגה

ב-50 שנה התפתחות אדירה, שהפתיעה מדינות גדולות רבות, על רקע הקשיים שעמדו בדרכה.

כשמדברים על חזון מדינת ישראל, עולים תכנונים רבים שלא מתמקדים רק בהיבט אחד, אלא מקיפים את כל ההיבטים, כדי לקבוע מה באמת יהיה מיקומה של ארץ ישראל בעוד 25 שנה.

חזון מדינת ישראל בשלמותה מתחיל, לדעתי, בחזון של כל אדם לעצמו, למשפחתו ולחיי האישיים. כל תכנון ומחשבה של אדם אחד לגבי העתיד, יכולים להשפיע על הרבה דברים הקשורים בעתיד של מדינת ישראל.

החזון האישי שלי מתמקד בעיקר בחלומות שלי על מה שארצה להיות כשאהיה גדולה, ועל איך שארצה שייראו החיים שלי במדינת ישראל.

בעוד 25 שנה אהיה אישה בת 40, נשואה לגבר המושלם ביותר והמתאים לי ביותר מכל הבחינות.

"...העלייה רק

גוברת וגוברת, תושבי

ארץ ישראל מכפילים את

מספרם. זקנים, צעירים

וילדים, מכל ארצות

העולם ומכל עדה

- קיבוץ גלויות..."

אחד שיאהב ויתמוך, ושתמיד יהיה שם בשבילי. אנו נגור באשדוד כמובן, בבית שמשקיף על הנוף היפיפה של המרינה האשדודית.

בבית יתרוצצו ארבעה ילדים יפים וטובים, באווירה שכולה רוגע.

אני, עובדת משרד החוץ, במשרה טובה מאוד שהגעתי אליה בזכות הרבה מאמץ והשקעה. המשכורת שלי טובה מאוד, והעיקר - אני אוהבת את העבודה שלי.

ההורים שלי גרים קרוב אלי, ואני עוזרת להם בכל וחוזה אתם את חיי.

אחותי כמובן, החצי השני שלי, גרה קרוב אלי. היא אשת הסוד שלי, אתה אני חולקת הכול, עצב וכמובן שמחה. העתיד נראה אולי מוגזם אבל חיים... בלי בעיות...

מבחינת העיר אשדוד, אני רואה אותה כעיר הגדולה בארץ. יפה, מושקעת, מטופחת, עיר תיירותית שמשקיעה רבות בתושביה ועושה מאמצים רבים לשקם את אזוריה הישנים.

ובאשר למדינה... ארץ היהודים!

ארץ יפה מאוד, מתפתחת, טכנולוגית וטבעית גם יחד. ארץ שהיא מקום מבטחים ליהודים רבים.

העלייה רק גוברת וגוברת, תושבי ארץ ישראל מכפילים את מספרם. זקנים, צעירים וילדים, מכל ארצות העולם ומכל עדה - קיבוץ גלויות. המטרה העיקרית של היהודים היא יישוב ארץ ישראל, יישוב של אותם המקומות שהיו מוזנחים ונידחים. הנגב מתחיל להתפתח, ואף נעשה מקום מבוקש מאוד בארץ ישראל. הכול עובדים למען הפיתוח של הארץ, למען הפיכתה לתיירותית יותר.

ארץ ישראל הופכת למקום המרכזי של חיי התרבות בעולם.

מבחינה פוליטית, המדינה מנוהלת בצורה מופתית, על ידי מפלגה של נשים וגברים יחד, בכוחות שווים ומאוחדים. המפלגה דוגלת בערכים חינוכיים חשובים מאוד, ומטיפה לשוויון בין המינים, בלי פריבילגיות. מדינה שוחרת שלום וניטרלית, שבה הכנסת מנוהלת בצורה יסודית מאוד, תוך אכיפה של החוקים בדרכים הטובות ביותר.

ערבים... כבר לא קיים מיעוט כזה בארץ ישראל. נחתם הסכם שלום עם מדינות ערב, שבו נכלל כי הערבים לא יחיו יותר בארץ ישראל. בכל אותם אזורים שבהם חיו ערבים חיים כעת יהודים באושר, עושר, שלוה ובעיקר שקט מדיני.

כלכלת ארץ ישראל בשיא פריחתה. השגשוג ניכר בכל מעשי ידי היהודים. מרכזים חדשים וגדולים מוקמים כדי לספק עבודה לכל תושבי הארץ.

המדינה לא סובלת מקשיים כלכליים כלשהם, ואף נמצאת בקשרים מסחריים מעולים עם כל מדינות העולם.

נראה כי הדברים מסתדרים מאוד לארץ ישראל ומ-1948 היא עברה קשיים רבים. אך כיום, 2031, ניכר כי היא הצליחה לשקם את עצמה מבחינות רבות ולא בקלות רבה כל כך. הדברים מסתדרים על הצד הטוב ביותר ולא נראה כי יש מקום לתלונות כלשהן.

לסיום, החיבור אמנם נכתב בצורה ריאליסטית מאוד, אך כיום, הדברים שנכתבו בו נראים בגדר חלום, הגזמה. העתיד נראה טוב מדי כדי להיות אמיתי. עם זאת, הדברים נכתבו בתקווה שאכן יהיה כך, למרות הכול ולמרות כולם. הדבר תלוי לרוב בנו.

אז בנימה זו, עם הרבה תקוות וחלומות, גם אם הדברים לא יסתדרו כמו שרציתי, צריך לזכור את דבריו של המחנך שלי, אדם שדאג שנשכיל ונדע: "כל עוד הנר דולק, תמיד אפשר לשנות!"

נוער חושב מחדר מה החלום שלך?

הלוואי...

מאת: עידן דקל | כיתה יב' | תיכון דקל וילנאי | מעלה אדומים

יושב לי בצד ובוהה במשקה, מדמיין את המצב המושלם,
איך אני, רוצה שישראל תראה ???
היא תהיה גדולה כמו היום ויפה שבעתיים,
מוריקה מדשאות ושופעת מים.
הגשם אצלנו יהיה מוכר, כל יום בין 2-4 ירד בארץ מטר...
מפלס הכנרת יתמלא במהרה ובזבז המים יהפוך לחובה.

נוער חושב מחר מה החלום שלך?

פרחים ועצים יפריחו את השממה, ובנגב... כן בנגב, תצמח לה חורשה.
האקלים בארצנו יהיה מדהים, בכל עונות השנה יהיה פה כל - כך נעים.
כשיבוא החופש, האזרחים ישהו במלונות, הרי מי יעזוב ארץ כזאת.
ועוד לא עלה, מצב הכלכלה.

אין מאבקים ויש שקט כיאות, יבוא נחיל ענק לארץ של תיירים ותיירות.
יבואו מכל רחבי העולם, ישראל תהיה להיט,
יגיעו מאפגניסטן ומערב הסעודית.

כל יום יגיעו עשרות אלפים, לגעת בכותל כולם שואפים.
ירושלים תטופח ותתייפה עוד יותר, תהפוך לגן עדן שקשה לתאר.
לא יהיה יצור על פני האדמה, שלא יידע על קיומה.

מעיר קטנה תהפוך למרכז רוחני, תרבותי והכי חשוב אנושי לכל בני האדם אשר על -פני
העולם.. והכביש... הכביש יהיה למקום בטוח, ללא תאונות ועם הרבה מצב רוח נקום לעוד
יום שמח.

אין מכונות ואין זיהום אויר ויהיה גשר להולכי רגל בין כל עיר ועיר. ולא יהיו פקקים ולא נהיה
בלחץ ונזכה לרוגע ולהרבה מאוד נחת.
בכל העולם, תוסר הבושה, ולהיות ישראלי יהיה מושא הערצה.

עד כאן תיארתי איך תראה, מעכשיו אנסה לשרטט מה בה יהיה,
לא יהיו עוד סכסוכים חברתיים בין ערבים לישראלים, ימניים ושמאלניים, עשירים ועניים,
אשכנזים ומזרחיים, אבל כן יהיה מעמד זהה לכל האנשים...
לא תהיה גזענות ולא יהיו אפליות וכל בני האדם יהיו שווים ככל הבריות... השינוי יבוא
בעקבות מורשת וערכים, פשוט נבין שאנחנו אחים.
נשחק יחדיו דתיים וחילוניים, כולנו ניצור ביחד פאזל ענק בשם "חיים".

תקום מדינה ערבית לצידנו, כי אין פתרון אחר לשנינו...
כל האזרחים ידעו עברית וערבית כך, נוכל לתקשר.
את היום נעביר בבדיחות, על ימין ועל שמאל... אי אפשר לתאר.
נקיים מסחר וקשרים טובים, ונבין שאנחנו והם די דומים.
אין מלחמה ולא קיים עוד טרור, ושלוש לעד בארצנו ישרור.
הדמוקרטיה תשגשג ועמה האזרחים, וכל אחד מאיתנו,
את חלומותיו יגשים.

"...אין אלימות

ופשע ברחוב,

במקום זאת ניצור

ונלמד לאהוב..."

נקום כל בוקר בידיעה, שאפשר לטייל בארץ בבטחה.
אין עוד פחד וחשש בליבנו שמא נפול ונאבד את
דרכינו.
אין אלימות ופשע ברחוב, במקום זאת ניצור ונלמד
לאהוב.

מתוך מקום של כעס וכאב נצליח לבנות עולם בריא ולא
רעב.

אין הומלסים ואין סמים, החינוך של ישראל ירקיע שחקים.
לכל ילד במדינה יהיה מחשב, אושר ושמחה בלבו הוא ייסב.
התנאים ברשויות יהיו מעולים ובכל מתנ"ס יהיו עשרים חוגים.
השירות הצבאי יבוטל לאלתר, כי אין מלחמות לא צריך עוד משמר.

הרצל חלם והרצל הצליח, חלומותיו התממשו והעולם רק הרוויח.
אם נאמין בכל לבנו, נגלה שהחלום מתקרב לבואנו.
כל מה שצריך זה מעט סובלנות ואז הוא יבוא בחלוף הגאות...

